

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.10.2.96.2020.JW(16)

RM-10-95-20

UD3

Pani Elżbieta WITEK

Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony |Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10b dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Dokumenty elektroniczne, inne niż decyzje, mogą być opatrywane zaawansowaną pieczęcią elektroniczną organu celnego. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.”;

2) w art. 52:

a) w ust. 3 wyrazy „minister właściwy do spraw finansów publicznych” zastępuje się wyrazami „Szef Krajowej Administracji Skarbowej”,

b) w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ministra właściwego do spraw finansów publicznych” zastępuje się wyrazami „Szefa Krajowej Administracji Skarbowej”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wpis do wykazu oraz jego zmiana jest decyzją Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Informację o wpisie oraz zmianie wpisu do wykazu otrzymuje zainteresowana osoba oraz Komisja Nadzoru Finansowego.”,

d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. W przypadku niespełnienia przez zainteresowaną osobę warunków, o których mowa w ust. 2, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję o odmowie wpisu do wykazu. Decyzja jest przekazywana do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.”,

e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawę z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.

„9. Komisja Nadzoru Finansowego jest zobowiązana niezwłocznie powiadamiać Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o:

- 1) zaprzestaniu spełniania przez gwaranta warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3 oraz ust. 4 pkt 1 lit. b;
- 2) zmianie danych, o których mowa w ust. 7;
- 3) toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec gwaranta.”,

f) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Gwarant powiadamia niezwłocznie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zmianie swojej nazwy lub adresu swojej siedziby.”,

g) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję o skreśleniu gwaranta z wykazu, jeżeli gwarant:

- 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2;
- 2) nie wywiązuje się z zobowiązań wobec organów celnych;
- 3) złożył wniosek o skreślenie z wykazu;
- 4) uległ likwidacji.”,

h) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Skreślenie gwaranta z wykazu następuje z dniem wydania decyzji o skreśleniu z wykazu. Decyzja jest przekazywana do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.”,

i) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia i aktualizuje do celów informacyjnych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykaz, a także informację o gwarantach akredytowanych w Unii, o których mowa w art. 94 ust. 1 unijnego kodeksu celnego.”;

3) w art. 66 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Organem celnym właściwym do orzekania w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego i odsetek, o których mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego.”;

4) w art. 69 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) Szef Krajowej Administracji Skarbowej – jako:
- a) organ pierwszej instancji w sprawach dotyczących wpisu do wykazu oraz jego zmiany, odmowy wpisu oraz skreślenia z wykazu, o których mowa w art. 52,
 - b) organ odwoławczy od decyzji, o których mowa w lit. a oraz w art. 70 ust. 2;”;
- 5) w art. 70 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) prowadzenia listy agentów celnych, dokonywania wpisu osoby na listę agentów celnych oraz zmiany wpisu, a także wydawania decyzji w sprawach odmowy wpisu osoby na listę agentów celnych i skreślenia osoby z listy agentów celnych oraz zawieszenia w działalności agenta celnego;”;
- 6) w art. 73 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1. Do:
- 1) postępowania w sprawach celnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 12, art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz działu IV rozdziałów 2, 5, 6, 9, 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, oraz rozdziałów 21–23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
 - 2) odwołań stosuje się odpowiednio także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.
2. Czynności podjęte w sprawach celnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:
- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
 - 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.”;
- 7) po art. 73c dodaje się art. 73d w brzmieniu:
- „Art. 73d. 1. Naczelnik urzędu celno-skarbowego prowadzi jedno postępowanie w sprawie należności celnych przywozowych, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, a także opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, z tytułu importu towarów.
2. W wyniku postępowania, o którym mowa w ust. 1, jest wydawana jedna decyzja.”;
- 8) art. 76 i art. 77 otrzymują brzmienie:

„Art. 76. Czynności dokonane przez przedstawiciela celnego w granicach pełnomocnictwa pociągają za sobą skutki bezpośrednio dla osoby, która go ustanowiła.

Art. 77. Przedstawiciel celny może udzielić dalszego pełnomocnictwa do wykonywania określonych czynności za zgodą osoby, która ustanowiła przedstawiciela celnego.”;

9) w art. 79 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Wpis na listę agentów celnych oraz jego zmiana jest decyzją. Informację o wpisie oraz zmianie wpisu na listę otrzymuje zainteresowana osoba.”;

10) w art. 80 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia do celów informacyjnych listę agentów celnych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”;

11) w art. 90d dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli decyzja w całości uwzględnia odwołanie.”;

12) w art. 98 w ust. 2 w części wspólnej wyrazy „w programie badań statystycznych statystyki publicznej” zastępuje się wyrazami „przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i udostępniana na stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427 i 1492) w art. 5 w § 1 w pkt 4 po wyrazach „opłacie paliwowej” dodaje się wyrazy „, , informacji o opłacie emisyjnej”.

Art. 3. W ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, 278, 1087 i 1747) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37j uchyla się ust. 2 i 3;

2) w art. 37n w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) naczelnik urzędu skarbowego właściwy miejscowo w sprawach podatku akcyzowego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadkach, w których obowiązanymi do zapłaty opłaty paliwowej są podmioty, o których mowa w art. 37j ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiot, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów

- o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z innego tytułu niż import;
- 2) naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadkach, w których obowiązany do zapłaty opłaty paliwowej jest podmiot, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz podmiot, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu.”;
- 3) w art. 37o:
- a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty – w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 37j ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiotu, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z innego tytułu niż import,
- 2) określonym dla należności celnych – w przypadku podmiotu, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz podmiotu, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. W razie powstania nadpłaty w opłacie paliwowej zwrotu tej nadpłaty dokonuje się ze środków należnych Krajowemu Funduszowi Drogowemu i Funduszowi Kolejowemu, w proporcji ustalonej zgodnie z art. 37i ust. 1.”;
- 4) po art. 37o dodaje się art. 37oa i art. 37ob w brzmieniu:
- „Art. 37oa. 1. Opłata paliwowa podlega zwrotowi w przypadkach i na zasadach określonych dla zwrotu podatku akcyzowego:
- 1) przez który jest realizowane zwolnienie od akcyzy, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym;
- 2) w art. 82 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, z tym że zwrot następuje na wniosek odpowiednio podmiotów, o których mowa w art. 37j ust. 1,

albo podmiotu, który nabył od tych podmiotów paliwa silnikowe lub gaz, o których mowa w art. 37h.

2. Organem właściwym w sprawie zwrotu opłaty paliwowej jest organ:

- 1) właściwy w sprawach zwrotu zapłaconej kwoty akcyzy, wyznaczony w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 6 pkt 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;
- 2) o którym mowa odpowiednio w art. 14 ust. 8a i 9 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym – w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Zwrotu opłaty paliwowej dokonuje się ze środków należnych Krajowemu Funduszowi Drogowemu i Funduszowi Kolejowemu, w proporcji ustalonej zgodnie z art. 37i ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględniając konieczność prawidłowego określania kwot zwracanej opłaty paliwowej.

Art. 37ob. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje środki w celu dokonania zwrotu nadpłaty, o której mowa w art. 37o ust. 2, lub zwrotu opłaty paliwowej, o którym mowa w art. 37oa ust. 1, na wniosek organu określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 11 pkt 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku, na rachunek bankowy wskazany przez ten organ.”;

- 5) w art. 37p w ust. 2 wyrazy „w art. 37o ust. 2” zastępuje się wyrazami „w art. 37ob”;
- 6) art. 37q otrzymuje brzmienie:

„Art. 37q. 1. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, do opłaty paliwowej stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, z wyłączeniem przepisów działu IA, działu II rozdziału 3 i 3a, działu IV rozdziału 2 i 3 oraz działu V–VIb tej ustawy;
- 2) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i ...), z zastrzeżeniem art. 37o ust. 3, z tym że do opłaty paliwowej ciężącej na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu, z

wyjątkiem postępowania w sprawach zwrotu opłaty paliwowej zapłaconej z tytułu importu, w zakresie działu IV tej ustawy stosuje się przepisy art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz rozdziałów 2, 5, 6, 9, 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, rozdziału 16a i 21–23, a do odwołań stosuje się także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a tej ustawy.

2. Do postępowania w sprawach opłaty paliwowej ciężącej na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu, z wyjątkiem postępowania w sprawach zwrotu opłaty paliwowej zapłaconej z tytułu importu, stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) art. 5, art. 18, art. 19, art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 i 3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7, art. 23 ust. 1–3, art. 27, art. 28 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze, art. 29, art. 44 i art. 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.²⁾) oraz przepisy wydane na podstawie art. 20, art. 21, art. 24, art. 25, art. 31 i art. 32 tego rozporządzenia;
- 2) art. 10a, art. 10b, art. 73c, art. 76, art. 77, art. 83, art. 84, art. 86, art. 88–90 i art. 90b–90e ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382 i ...).

3. Czynności podjęte w postępowaniach dotyczących opłaty paliwowej ciężącej na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu, na podstawie przepisów działu IV ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 287 z 29.10.2013, str. 90, Dz. Urz. UE L 267 z 30.09.2016, str. 2, Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 32, Dz. Urz. UE L 42 z 18.02.2017, str. 2, Dz. Urz. UE L 83 z 25.03.2019, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 111 z 25.04.2019, str. 54.

- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.”;
- 7) w art. 39f ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ze środków Funduszu dokonuje się wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego przysługującego Bankowi Gospodarstwa Krajowego.”;
- 8) w art. 39l w ust. 1 uchyla się pkt 3.

Art. 4. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) numer PESEL – w przypadku podatników będących osobami fizycznymi niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług lub nieprowadzących działalności gospodarczej;”;
- 2) w art. 5 ust. 2 i 2a otrzymują brzmienie:

„2. Zgłoszenie identyfikacyjne osób fizycznych zawiera nazwisko, imiona, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, płeć, nazwisko rodowe, obywatelstwo lub obywatelstwa, adres miejsca zamieszkania, adres miejsca zameldowania na pobyt stały lub czasowy, rodzaj i numer dowodu tożsamości oraz numer PESEL, jeżeli został nadany.

2a. Zgłoszenia identyfikacyjnego nie dokonują podatnicy, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1.”;
- 3) w art. 6 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Podatnicy, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, oraz płatnicy podatków podlegający obowiązkowi ewidencyjnemu są obowiązani dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego nie później niż w terminie przewidzianym do złożenia pierwszej deklaracji, zeznania, informacji bądź oświadczenia, albo wraz z dokonaniem pierwszej wpłaty podatku lub zaliczki na podatek.”;
- 4) w art. 8b w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku osób fizycznych mających nadany numer PESEL potwierdzenie nadania NIP zawiera również numer PESEL.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122 i 2123) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 17a po wyrazach „płatnika lub inkasenta” dodaje się wyrazy „ , jeżeli ustawy podatkowe nie stanowią inaczej”;
- 2) uchyla się art. 147a;
- 3) w art. 165 uchyla się § 6;
- 4) uchyla się art. 166a.

Art. 6. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, 1378 i 1565) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 321d po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do określania wysokości opłaty emisyjnej ciążącej na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust.1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27 ust. 4–6a ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, 1747 i).”;

- 2) w art. 321g w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) naczelnik urzędu skarbowego właściwy miejscowo w sprawach podatku akcyzowego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadkach, w których obowiązany do zapłaty opłaty emisyjnej są podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z innego tytułu niż import;

2) naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadku, w którym obowiązany do zapłaty opłaty emisyjnej jest podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu.”;

- 3) w art. 321h ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1, jest obowiązany składać informację o opłacie emisyjnej odpowiednio właściwemu naczelnikowi urzędu

skarbowego albo naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz obliczać i wpłacać opłatę emisyjną w terminie:

- 1) do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty – w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z innego tytułu niż import,
- 2) określonym dla należności celnych – w przypadku podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu

– na wyodrębniony rachunek bankowy urzędu skarbowego właściwego dla dokonywania wpłat kwot z tytułu zapłaty podatku akcyzowego.”;

- 4) art. 321j otrzymuje brzmienie:

„Art. 321j. 1. Do opłaty emisyjnej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że do opłaty emisyjnej ciężącej na podmiocie, o którym mowa art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, w zakresie działu IV tej ustawy stosuje się przepisy art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz rozdziałów 2, 5, 6, 9, 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, rozdziału 16a i 21–23, a do odwołań stosuje się także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a tej ustawy.

2. Do postępowania w sprawach opłaty emisyjnej ciężącej na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) art. 5, art. 18, art. 19, art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 i 3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7, art. 23 ust. 1–3, art. 27, art. 28 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze,

- art. 29, art. 44 i art. 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.³⁾) oraz przepisy wydane na podstawie art. 20, art. 21, art. 24, art. 25, art. 31 i art. 32 tego rozporządzenia;
- 2) art. 10a, art. 10b, art. 73c, art. 76, art. 77, art. 83, art. 84, art. 86, art. 88–90 i art. 90b–90e ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382 i ...).

3. Czynności podjęte w postępowaniach dotyczących opłaty emisyjnej ciężącej na podmiocie, o którym mowa art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz na podmiocie, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, na podstawie przepisów działu IV ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:

- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, 568, 1065, 1106 i 1747) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 33:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli przed zwolnieniem towaru, o którym mowa w art. 194 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „unijnym kodeksem celnym”, organ celny stwierdzi, że w zgłoszeniu celnym kwota podatku została wykazana nieprawidłowo, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję, w której określa:

- 1) podatek w prawidłowej wysokości – w przypadku gdy decyzja jest wydawana przed zwolnieniem towaru;

³⁾ Patrz odnośnik nr 2.

⁴⁾ Patrz odnośnik nr 2.

- 2) różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną – w przypadku gdy decyzja jest wydawana po zwolnieniu towaru.”,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli po zwolnieniu towaru, o którym mowa w art. 194 unijnego kodeksu celnego, organ celny stwierdzi, że w zgłoszeniu celnym, rozliczeniu zamknięcia lub decyzji kwota podatku została wykazana nieprawidłowo lub nie została określona w prawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną lub określoną.”,
 - c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Po przyjęciu zgłoszenia celnego lub po przedstawieniu rozliczenia zamknięcia podatnik może wystąpić do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną lub określoną.”,
 - d) w ust. 7a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 148 ust. 2 lit. c lub art. 211 ust. 3 lit. c unijnego kodeksu celnego,”;
- 2) w art. 33b w ust. 4 wyrazy „art. 33 ust. 2, 3, 6 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 33 ust. 2a, 3, 6 i 7”;
 - 3) w art. 34:
 - a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy w decyzji, o której mowa w ust. 1, kwota podatku nie została określona w prawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości, a kwotą podatku już określoną.”,
 - b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 1a, oraz w art. 33 ust. 2–3, służy stronie odwołanie do dyrektora izby administracji skarbowej, za pośrednictwem naczelnika urzędu celno-skarbowego, który wydał decyzję.

4. Do postępowań, o których mowa w ust. 1, 1a i 3 oraz art. 33 ust. 2–3, stosuje się odpowiednio przepisy:

 - 1) art. 5, art. 18, art. 19, art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 i 3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7, art. 23 ust. 1–3, art. 27, art. 28 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze, art. 29, art. 44 i art. 55 unijnego kodeksu celnego oraz

przepisy wydane na podstawie art. 20, art. 21, art. 24, art. 25, art. 31 i art. 32 tego kodeksu;

- 2) art. 10a, art. 10b, art. 73c, art. 76, art. 77, art. 83, art. 84, art. 86, art. 88–90 i art. 90b–90e ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne;
- 3) Ordynacji podatkowej, z tym że w zakresie działu IV tej ustawy stosuje się przepisy art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz rozdziałów 2, 5, 6, 9, 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, rozdziału 16a i 21–23, a do odwołań stosuje się także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a tej ustawy.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Czynności podjęte w postępowaniach, o których mowa w ust. 1, 1a i 3, oraz w art. 33 ust. 2–3, na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:

- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.”;

4) w art. 37:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnik jest obowiązany zapłacić kwotę podatku określoną w decyzjach naczelnika urzędu celno-skarbowego, o których mowa w art. 33 ust. 2–3 oraz art. 34, w terminie 10 dni, licząc od dnia doręczenia tych decyzji.”,

- b) w ust. 1a wyrazy „art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 33 ust. 2–3”,
- c) w ust. 1aa we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „w decyzji, o której mowa w art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „w decyzjach, o których mowa w art. 33 ust. 2–3”,
- d) w ust. 1b wyrazy „z decyzji, o której mowa w art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „z decyzji, o których mowa w art. 33 ust. 2–3”;

5) po art. 39 dodaje się art. 39a w brzmieniu:

„Art. 39a. Organem podatkowym właściwym do orzekania w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości podatkowe podatnika w zakresie podatku

z tytułu importu towarów jest organ, o którym mowa w art. 66 ust. 1a ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne.”;

- 6) w art. 86:
 - a) w ust. 2:
 - w pkt 2 w lit. c średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. d w brzmieniu:
„d) wynikająca z decyzji, o których mowa w art. 33 ust. 2–3 i art. 34;”,
 - pkt 6 otrzymuje brzmienie:
„6) różnica podatku, o której mowa w art. 30c ust. 2;”,
 - b) w ust. 10d w pkt 2 wyrazy „art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 33 ust. 2–3”;
- 7) w art. 86a w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 33 ust. 2–3”;
- 8) w art. 87 w ust. 6 w pkt 1 w lit. c wyrazy „art. 33 ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „art. 33 ust. 2–3”.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 510, z 2019 r. poz. 1123 oraz z 2020 r. poz. 462 i 1747) w art. 12 uchyla się pkt 3.

Art. 9. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722 i 1747) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. W sprawach wynikających z przepisów o akcyzie stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i ...), chyba że przepisy niniejszej ustawy stanowią inaczej.”;
- 2) w art. 14:
 - a) po ust. 3c dodaje się ust. 3d w brzmieniu:

„3d. Organem podatkowym właściwym do orzekania w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości podatkowe podatnika w zakresie akcyzy z tytułu importu towarów jest naczelnik urzędu celno-skarbowego, o którym mowa w ust. 3a, oraz właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej.”;
 - b) w ust. 4a po wyrazach „ust. 3a,” dodaje się wyraz „3d.”;
- 3) w art. 27:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli przed zwolnieniem towaru, o którym mowa w art. 194 unijnego kodeksu celnego, naczelnik urzędu celno-skarbowego stwierdzi, że w zgłoszeniu celnym kwota akcyzy została wykazana nieprawidłowo, wydaje decyzję, w której określa:

- 1) kwotę akcyzy w prawidłowej wysokości – w przypadku gdy decyzja jest wydawana przed zwolnieniem towaru;
- 2) różnicę między kwotą akcyzy w prawidłowej wysokości a kwotą akcyzy już wykazaną – w przypadku gdy decyzja jest wydawana po zwolnieniu towaru.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Jeżeli po zwolnieniu towaru, o którym mowa w art. 194 unijnego kodeksu celnego, naczelnik urzędu celno-skarbowego stwierdzi, że w zgłoszeniu celnym lub decyzji kwota akcyzy została wykazana nieprawidłowo lub nie została określona w prawidłowej wysokości, wydaje decyzję określającą różnicę między kwotą akcyzy w prawidłowej wysokości a kwotą akcyzy już wykazaną lub określoną.”,

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Po przyjęciu zgłoszenia celnego podatnik może wystąpić do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej różnicę między kwotą akcyzy w prawidłowej wysokości a kwotą akcyzy już wykazaną lub określoną.

6. W przypadkach innych niż określone w ust. 1 i 4–5, właściwy naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą kwotę akcyzy z tytułu importu wyrobów akcyzowych w prawidłowej wysokości.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a–6c w brzmieniu:

„6a. W przypadku gdy w decyzji, o której mowa w ust. 6, kwota akcyzy nie została określona w prawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję określającą różnicę między kwotą akcyzy w prawidłowej wysokości, a kwotą akcyzy już określoną.

6b. Do postępowań, o których mowa w ust. 4–6a i art. 29, stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) art. 5, art. 18, art. 19, art. 22 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2 i 3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7, art. 23 ust. 1–3, art. 27, art. 28 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze, art. 29, art. 44 i art. 55 unijnego kodeksu celnego oraz

przepisy wydane na podstawie art. 20, art. 21, art. 24, art. 25, art. 31 i art. 32 tego kodeksu;

- 2) art. 10a, art. 10b, art. 73c, art. 76, art. 77, art. 83, art. 84, art. 86, art. 88–90 i art. 90b–90e ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne;
- 3) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że w zakresie działu IV tej ustawy stosuje się przepisy art. 138a § 4, art. 141–143, art. 168, art. 170, art. 215 § 1 oraz rozdziałów 2, 5, 6, 9, 10, rozdziału 11 – z wyłączeniem art. 200, rozdziału 16a i 21-23, a do odwołań stosuje się także przepisy art. 140 § 1, art. 162 § 1–3, art. 163 § 2, art. 169, art. 208, art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2, art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a tej ustawy.

6c. Czynności podjęte w postępowaniach, o których mowa w ust. 4–6a i w art. 29, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z wyjątkiem rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy:

- 1) nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego;
 - 2) są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.”;
- 4) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, w odniesieniu do terminów i sposobu zapłaty akcyzy z tytułu importu stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego o terminach i sposobach uiszczania należności celnych, z wyjątkiem przepisów dotyczących zawieszenia biegu terminu zapłaty, przedłużenia terminu zapłaty, odroczenia terminu płatności oraz innych ułatwień płatniczych określonych tymi przepisami.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2094) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Podmiot zarządzający turniej gry w pokera na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry jest obowiązany przedstawić w postaci papierowej lub elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w sposób określony w art. 168 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i), dyrektorowi izby administracji skarbowej,

właściwemu ze względu na miejsce urządzania tego turnieju, któremu dokonano zgłoszenia organizacji takiego turnieju, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zakończenie tego turnieju, szczegółową informację o osobach, które uzyskały wygrane w turnieju, zawierającą ich imiona, nazwiska, kwotę wpisowego za udział w turnieju i informację o wysokości uzyskanych wygranych, oraz o rozliczeniu podatku od gier.”;

- 2) w art. 8 po wyrazach „Ordynacja podatkowa” skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 i 1423)”;
- 3) w art. 15:
 - a) w ust. 1a uchyla się pkt 2,
 - b) w ust. 1b wyrazy „salonów gier na automatach, w szczególności ich minimalną odległość od placówek edukacyjnych” zastępuje się wyrazami „planowanej lokalizacji salonów gier na automatach, w szczególności ich minimalną odległość od szkół, przedszkoli, placówek oświatowo-wychowawczych, młodzieżowych ośrodków wychowawczych, młodzieżowych ośrodków socjoterapii, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodków wychowawczych dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, placówek zapewniających opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania”,
 - c) ust. 1c otrzymuje brzmienie:

„1c. Warunkiem urządzania gier na automatach w salonach gier na automatach jest zatwierdzenie w drodze decyzji planowanej lokalizacji salonu gier na automatach przez dyrektora izby administracji skarbowej właściwego ze względu na planowaną lokalizację salonu gier na automatach.”;
- 4) w art. 15b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zapis sygnału audiowizyjnego jest przechowywany:

 - 1) w kasynie gry przez okres 3 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym został dokonany;
 - 2) w salonie gry na automatach przez okres 12 miesięcy, licząc od końca miesiąca kalendarzowego, w którym został dokonany.”;
- 5) w art. 15f:
 - a) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nazwa domeny internetowej:

- a) wykorzystywanej do urządzania gier hazardowych lub
 - b) służącej do reklamowania lub promowania gier hazardowych
– niezgodnie z przepisami prawa dostępnej dla znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej użytkowników sieci Internet;”,
- b) w ust. 6 wyrazy „lub upoważnionego przez niego sekretarza stanu lub podsekretarza stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych” zastępuje się wyrazami „albo wyznaczony przez niego organ Krajowej Administracji Skarbowej”;
- c) w ust. 9 wyrazy „7 dni” zastępuje się wyrazami „14 dni”;
- 6) art. 15h otrzymuje brzmienie:
„Art. 15h. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć organ Krajowej Administracji Skarbowej do prowadzenia spraw określonych w art. 15f i określić zakres tych spraw, uwzględniając sprawne i efektywne wykonywanie zadań.”;
- 7) w art. 17 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Podmiot urządzający loterię pieniężną, loterię fantową i grę bingo fantowe jest obowiązany przekazywać właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego informację w postaci papierowej lub elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w sposób określony w art. 168 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, o zamiarze zniszczenia losów, kartonów lub innych dowodów udziału w takiej grze co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem przeprowadzenia tych czynności.”;
- 8) w art. 20 w ust. 4 wyrazy „pisemnego wniosku” zastępuje się wyrazami „wniosku w postaci papierowej lub elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w sposób określony w art. 168 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa”;
- 9) w art. 23b ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Na żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego, zgłoszone w postaci papierowej lub elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w sposób określony w art. 144 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, w przypadku uzasadnionego podejrzenia, że zarejestrowany automat lub urządzenie do gier nie spełnia warunków określonych w ustawie, podmiot eksploatujący ten automat

lub urządzenie jest obowiązany poddać automat lub urządzenie badaniu sprawdzającemu.”;

10) w art. 23c wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Podmiot eksploatujący zarejestrowany automat do gier, urządzenie losujące lub urządzenie do gier jest obowiązany przekazywać naczelnikowi urzędu celno-skarbowego informację w postaci papierowej lub elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w sposób określony w art. 168 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, o:”;

11) w art. 24b ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmiot urządzający gry hazardowe prowadzi w postaci papierowej lub elektronicznej rejestr zaświadczeń pracowników, obejmujący dane pracownika, datę szkolenia, dane podmiotu wystawiającego zaświadczenie oraz numer zaświadczenia, do którego dołącza odpowiednio kopię zaświadczenia, poświadczoną za zgodność z oryginałem, którego oryginał znajduje się w aktach osobowych pracownika albo zaświadczenie odwzorowane cyfrowo, przez które rozumie się dokument elektroniczny będący kopią elektroniczną zaświadczenia złożonego w aktach osobowych pracownika.”;

12) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Art. 57. Dokumenty dołączane do wniosków i zawiadomień składa się w formie oryginałów lub odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez notariusza, adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego.”;

13) w art. 90:

a) w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „minister właściwy do spraw finansów publicznych” zastępuje się wyrazami „naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy do prowadzenia czynności audytowych wyznaczony w przepisach wydanych na podstawie art. 100b ust. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, 568, 695, 1087, 1106 i ...)”;

b) w ust. 1b w pkt 2 wyrazy „minister właściwy do spraw finansów publicznych” zastępuje się wyrazami „naczelnik urzędu celno-skarbowego”;

14) w art. 90a po wyrazach „o której mowa w art. 90 ust. 1” skreśla się wyrazy „pkt 1”.

Art. 11. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, 568, 695, 1087 i 1106) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 82 w ust. 5 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) związanych z przywozem lub wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, jeżeli zakres kontroli celno-skarbowej nie obejmuje przestrzegania innych przepisów prawa podatkowego;”;

2) w art. 84 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego związanych z przywozem lub wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, jeżeli zakres kontroli celno-skarbowej nie obejmuje przestrzegania innych przepisów prawa podatkowego;”.

Art. 12. W ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. poz. 1123 oraz z 2020 r. poz. 875, 1565 i 1747) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w art. 37o ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W razie powstania nadpłaty w opłacie paliwowej zwrotu tej nadpłaty dokonuje się ze środków należnych Krajowemu Funduszowi Drogowemu, Funduszowi Kolejowemu oraz Funduszowi rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, w proporcji ustalonej zgodnie z art. 37i ust. 1.”;

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w art. 37oa ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwrotu opłaty paliwowej dokonuje się ze środków należnych Krajowemu Funduszowi Drogowemu, Funduszowi Kolejowemu oraz Funduszowi rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, w proporcji ustalonej zgodnie z art. 37i ust. 1.”;

c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w art. 37p ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje środki, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia wpływu na rachunek w Banku Gospodarstwa Krajowego, w wysokości określonej w art. 37i, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, na rachunek Funduszu Kolejowego oraz na rachunek Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, chyba że zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 37ob.”;

- 2) w art. 54 w pkt 2 wyrazy „art. 31 pkt 1, 3 i 4” zastępuje się wyrazami „art. 31 pkt 1 i 3–4”.

Art. 13. 1. Wykaz gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, o którym mowa w art. 52 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zwany dalej „wykazem”, staje się wykazem, o którym mowa w art. 52 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Wpisy do wykazu dokonane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest organem właściwym do zmiany decyzji o: wpisie do wykazu, zmianie wpisu, odmowie dokonania wpisu oraz skreśleniu z wykazu, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

4. Postępowania w sprawie wpisu do wykazu, zmiany wpisu, odmowy dokonania wpisu lub skreślenia z wykazu, wszczęte i niezakończone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmuje do prowadzenia Szef Krajowej Administracji Skarbowej. Do postępowań tych stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Czynności podjęte przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w postępowaniach, o których mowa w ust. 4, pozostają w mocy.

Art. 14. 1. Do postępowań w sprawach celnych, postępowań podatkowych z tytułu importu towarów, postępowań w sprawach opłaty paliwowej oraz postępowań w sprawach opłaty emisyjnej, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 1, wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122 i 2123) stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 15. Do wniosków o zwrot nadpłaty, o której mowa w art. 37o ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym, złożonych i nierozpatrzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16. Podatnicy będący osobami fizycznymi nieprowadzący działalności gospodarczej lub niebędący zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług, dla których z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy obowiązującym identyfikatorem podatkowym będzie PESEL podają, do dnia nadania im numeru PESEL, identyfikator podatkowy NIP nadany im przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 17. Do postępowań w sprawach zatwierdzania lokalizacji salonów gier na automatach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 18. Do zapisów sygnału audiowizyjnego dokonanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i przechowywanych w salonie gry na automatach stosuje się przepis art. 15b ust. 3 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 19. Do spraw, o których mowa w art. 15f ust. 9 ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 15f ust. 9 ustawy zmienianej w art. 10 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 20. Do spraw związanych z nakładaniem kar, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy zmienianej w art. 10, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 21. Kontrole celno-skarbowe przestrzegania przepisów prawa podatkowego, związane z przywozem i wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, jeżeli zakres kontroli celno-skarbowej nie obejmuje przestrzegania innych przepisów prawa podatkowego, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, kończą się protokołem, o którym mowa w art. 84 ustawy zmienianej w art. 11 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, jednak nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 23. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 98 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów

wykonawczych wydanych na podstawie art. 98 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 24. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 37o ust. 4 ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 37o ust. 4 ustawy zmienianej w art. 3, jednak nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 25. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 321h ust. 3 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 321h ust. 3 ustawy zmienianej w art. 6, jednak nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 26. 1. W latach 2021-2030 maksymalny limit wydatków ministra właściwego do spraw finansów publicznych będących skutkiem finansowym ustawy w zakresie zwiększenia etatów do realizacji zadań dotyczących wpisu do rejestru domen, o którym mowa w art. 15f ustawy zmienianej w art. 10, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy zmienianej w art. 10, wynosi 8,83 mln zł, w tym w:

- 1) 2021 r. – 0,82 mln zł;
- 2) 2022 r. – 0,89 mln zł;
- 3) 2023 r. – 0,89 mln zł;
- 4) 2024 r. – 0,89 mln zł;
- 5) 2025 r. – 0,89 mln zł;
- 6) 2026 r. – 0,89 mln zł;
- 7) 2027 r. – 0,89 mln zł;
- 8) 2028 r. – 0,89 mln zł;
- 9) 2029 r. – 0,89 mln zł;
- 10) 2030 r. – 0,89 mln zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostanie zastosowany mechanizm korygujący, polegający, w stosunku do osób zatrudnionych do realizacji zadań dotyczących wpisu do rejestru domen, o którym mowa w art. 15f ustawy zmienianej w art. 10, oraz nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy

zmienianej w art. 10, na ograniczeniu wydatków związanych z organizacją szkoleń i innych wydatków rzeczowych, przy jednoczesnym zapewnieniu realizacji tych zadań.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału według stanu na dzień 20 listopada danego roku oraz w przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 2.

Art. 27. Ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Przedkładany projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw ma na celu:

- 1) wyznaczenie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w miejsce ministra właściwego do spraw finansów publicznych do prowadzenia wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych oraz odformalizowanie procedury wpisu do wykazu;
- 2) odformalizowanie wpisu osoby na listę agentów celnych;
- 3) doprecyzowanie przepisów w zakresie postępowania w sprawach celnych;
- 4) usprawnienie wydawania decyzji w zakresie należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów;
- 5) wyznaczenie naczelnika urzędu celno-skarbowego, w miejsce naczelnika urzędu skarbowego, jako organu właściwego do przyjmowania informacji o opłacie emisyjnej w przypadku importu paliw silnikowych;
- 6) doprecyzowanie przepisów ustawy o podatku akcyzowym w zakresie dotyczącym importu towarów;
- 7) odformalizowanie, uproszczenie i skrócenie procedury prowadzenia spraw z zakresu gier hazardowych (m.in. elektroniczna w zakresie przekazywania informacji wymaganych ustawą o grach hazardowych);
- 8) ujednoczenie trybu prowadzenia kontroli celno-skarbowych w zakresie przestrzegania przepisów prawa celnego i prawa podatkowego w związku z przywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi;
- 9) zapewnienie możliwości uzyskania numeru PESEL (identyfikatora podatkowego) tym wszystkim podatnikom (nieprowadzącym działalności gospodarczej lub niebędącym zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług), którzy są zobowiązani do posługiwania się identyfikatorem podatkowym numer PESEL, aby mogli go uzyskać, w tym na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2019 r. poz. 1397, z późn. zm.);
- 10) umożliwienie dochodzenia opłaty emisyjnej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego w trybie egzekucji administracyjnej;

- 11) zmianę przepisów ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.), ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 510, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1123, z późn. zm.), w zakresie regulacji dotyczących opłaty paliwowej w celu osiągnięcia pełnej spójności przepisów regulujących opłatę paliwową z przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.), która wdrożyła do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (Dz. Urz. UE L 9 z 14.01.2009, str. 12, z późn. zm.), dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2003, str. 51, z późn. zm.) oraz dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państwa trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (Dz. Urz. UE L 346 z 29.12.2007, str. 6).

Zmiany w ustawie – Prawo celne

zmiana art. 10b Prawa celnego przez dodanie ust. 3

Dodanie ust. 3 w art. 10b ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382), zwanej dalej „Prawem celnym”, umożliwi opatrywanie dokumentów elektronicznych innych niż decyzje zaawansowaną pieczęcią elektroniczną organu celnego, bez konieczności opatrywania ww. dokumentów podpisem elektronicznym.

Zgodnie z art. 36 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73), zaawansowana pieczęć elektroniczna jest unikalnie przyporządkowana podmiotowi składającemu pieczęć i umożliwia ustalenie tożsamości podmiotu składającego pieczęć. Opatrywanie elektronicznego dokumentu celnego pieczęcią elektroniczną potwierdzi jego autentyczność i integralność danych, a tym samym będzie stanowić dowód jego wydania przez określony organ celny.

Projektowany przepis zakłada, że dokumenty elektroniczne opatrzone zaawansowaną pieczęcią elektroniczną nie będą podpisywane podpisem elektronicznym identyfikującym konkretną osobę fizyczną wydającą taki dokument. Organ celny będzie działał w takim przypadku bezpośrednio – wykorzystując system informatyczny – bez konieczności upoważnienia konkretnego funkcjonariusza lub pracownika do załatwiania spraw w jego imieniu. Proponowana regulacja nie będzie miała zastosowania do wydawanych przez organ celny decyzji.

W dobie rozwoju e-usług Krajowej Administracji Skarbowej i informatyzacji procesów w obszarze obsługi i kontroli obrotu towarowego z państwami trzecimi, a co za tym idzie – zmianą sposobu komunikowania się organu celnego z podmiotem (przez komunikaty, powiadomienia z systemu itd.), istnieje potrzeba wprowadzenia takiego narzędzia elektronicznego.

zmiana art. 52 Prawa celnego

Proponuje się zmianę art. 52 Prawa celnego dotyczącego wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych.

Zaproponowane zmiany mają na celu wyznaczenie innego organu niż obecnie do prowadzenia wykazu i dokonywania w nim wpisów oraz odformalizowanie i skrócenie procedury wpisu do tego wykazu.

Zgodnie z obowiązującym art. 52 Prawa celnego, minister właściwy do spraw finansów publicznych:

- 1) prowadzi wykaz i dokonuje w nim odpowiednich wpisów (ust. 3);
- 2) wydaje decyzje o wpisie do wykazu, odmowie dokonania wpisu oraz skreśleniu z wykazu (ust. 8);
- 3) udostępnia i aktualizuje do celów informacyjnych na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wykaz i informację o gwarantach akredytowanych w Unii (ust. 11).

Proponuje się, aby powyższe kompetencje przejął Szef Krajowej Administracji Skarbowej, do którego zadań należy nadzór nad jednostkami organizacyjnymi Krajowej Administracji Skarbowej, a właśnie taka jednostka (departament w Ministerstwie Finansów) prowadzi sprawy związane z wykazem.

Proponuje się ponadto odformalizowanie wpisu do wykazu.

W art. 52 ust. 2 Prawa celnego wskazane zostały warunki, jakie muszą spełniać osoby ubiegające się o status gwarantów zatwierdzonych przez organy celne. Sprawdzenie spełnienia tych wymogów odbywa się wyłącznie na wniosek osób zainteresowanych, zaś wyrazem ich spełnienia jest wpis do wykazu. Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 52 ust. 8 Prawa celnego wpis ten jest poprzedzony wydaniem decyzji przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych o wpisie do wykazu. Dopiero na podstawie tej decyzji dokonywany jest wpis do wykazu. Projektowana zmiana zakłada odstępianie od wydawania tej decyzji – wpis do wykazu będzie decyzją Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, o której zostanie poinformowany zarówno wnioskodawca, jak i Komisja Nadzoru Finansowego. Również zmiany w wykazie gwarantów niepociągające za sobą zmiany statusu osoby wpisanej do tego wykazu (np. zmiana adresu siedziby gwaranta, zmiana nazwy gwaranta, prostowanie oczywistych omyłek pisarskich w nazwie gwaranta lub adresie jego siedziby) będą mogły odbywać się w tym trybie. Takie rozwiązanie wpisuje się w sposób wydawania decyzji korzystnej określony w przepisach celnych. Przepisy te nie określają formy i elementów decyzji korzystnej, jeżeli zatem organ celny rozpoczyna postępowanie na wniosek osoby zainteresowanej i w pełni uwzględnia ten wniosek, decyzja może mieć formę np. akceptacji na dokumentach czy komunikatu w systemie informatycznym. W przypadku wniosku o wpis do wykazu będzie to wpis do wykazu.

Należy zauważyć, że do decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego w pierwszej kolejności zastosowanie znajdują unijne przepisy celne (w szczególności przepisy art. 22–37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „UKC”, wraz z przepisami delegowanymi i wykonawczymi), uzupełnione odpowiednio krajowymi przepisami celnymi oraz wskazanymi przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową” (przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.) nie mają zastosowania do postępowania celnego – stanowisko potwierdzone w orzecznictwie, np. wyrok z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. III SA/Gd 670/18).

Wymagane przepisami prawa celnego elementy decyzji niekorzystnej zawarte zostały w art. 22 ust. 7 UKC, zgodnie z którą decyzja niekorzystna dla wnioskodawcy określa podstawy, na której ją oparto, i zawiera pouczenie o prawie do wniesienia odwołania. Poza tym przed

wydaniem takiej decyzji osoba zainteresowana powinna mieć prawo do przedstawienia swojego stanowiska w sprawie (art. 22 ust. 6 UKC). Unijne przepisy celne zawierają również regulacje dotyczące danych, jakie powinny zawierać wydawane przez organy celne pozwolenia, które również są decyzjami celnymi. Polskie przepisy celne nie zawierają w tym zakresie uzupełnienia.

Wpis do wykazu gwarantów, jako decyzja korzystna w pełni uwzględniająca wniosek osoby zainteresowanej, na gruncie przepisów celnych może zatem przyjąć formę wpisu do wykazu.

Dotychczas stosowany tryb postępowania nie zmieni się w odniesieniu do decyzji odmawiającej wpisu do wykazu gwarantów oraz decyzji o skreśleniu z tego wykazu. Są to decyzje niekorzystne i, jak wyżej wspomniano, przed ich wydaniem podmiot ma prawo do bycia wysłuchanym, na podstawie art. 22 ust. 6 UKC. Ponadto decyzje niekorzystne powinny określać podstawy, na których je oparto, oraz zawierać pouczenie o prawie do wniesienia odwołania (art. 22 ust. 7 UKC). Wyjątkiem są tu decyzje o skreśleniu z wykazu wydawane na wniosek osoby. Taka decyzja, jako w pełni uwzględniająca wniosek strony, jest decyzją korzystną dla osoby, niemniej z uwagi na skutki prawne, jakie za sobą niesie, ona również powinna być wydawana jako odrębny akt prawny.

W art. 52 zaproponowano również dodanie art. 10a stanowiącego, że skreślenie z wykazu następuje z dniem wydania decyzji.

Zgodnie z art. 22 ust. 4 UKC, decyzja zaczyna obowiązywać z dniem jej doręczenia lub uznania jej za doręczoną, o ile decyzja lub przepisy prawa celnego nie stanowią inaczej. Na podstawie tego przepisu projektowana regulacja art. 52 ust. 10a Prawa celnego wprowadza wyłączenie od wskazanej ogólnej zasady, tj. stanowi, że skreślenie z wykazu następuje z dniem wydania decyzji o skreśleniu z wykazu. Przyjęcie tego rozwiązania służy ochronie fiskalnych interesów państwa i Unii Europejskiej przez uniemożliwienie gwarantowi składania gwarancji nieskutecznie zabezpieczających należności celne i podatkowe z tytułu importu towarów, już od dnia wydania decyzji.

Wydanie decyzji o skreśleniu z wykazu natychmiast znajdzie w nim odzwierciedlenie, co zapewni bezpieczeństwo obrotu prawnego. Wykaz ma charakter publiczny i jest dostępny na stronie ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Przed wydaniem z urzędu decyzji o skreśleniu z wykazu gwarant ma prawo przedstawić swoje stanowisko w sprawie. Stanowi o tym art. 22 ust. 6 UKC, na podstawie którego przed wydaniem decyzji niekorzystnej dla osoby (a taką niewątpliwie będzie podejmowana z urzędu decyzja o

skreśleniu z wykazu) organ celny ma obowiązek powiadomić gwaranta o podstawach, na których zamierza oprzeć decyzję, dając możliwość przedstawienia swojego stanowiska w określonym terminie. Gwarant nie będzie zatem zaskoczony decyzją organu.

Podmiot skreślony z wykazu nie będzie mógł występować w charakterze gwaranta celnego, przynajmniej do czasu rozpatrzenia odwołania od takiej decyzji. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 45 ust. 1 UKC wniesienie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Ponadto takie rozwiązanie prawnie usankcjonuje dotychczasową praktykę w tym zakresie.

zmiana art. 66 Prawa celnego przez dodanie ust. 1a

Zmiana zaproponowana w art. 66 Prawa celnego polega na dodaniu nowego przepisu oznaczonego jako ust. 1a, stanowiącego, że organem celnym właściwym w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego i odsetek, o których mowa w art. 114 UKC, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 Prawa celnego, do odpowiedzialności z tytułu długu celnego oraz odsetek, o których mowa w art. 114 UKC, stosuje się odpowiednio przepisy art. 29 oraz działu III rozdziału 15 Ordynacji podatkowej. Powołany przepis prawa celnego nie stanowi wprost, który organ (celny czy podatkowy) jest właściwy do prowadzenia postępowania i wydania decyzji w przedmiotowej sprawie, a takie wątpliwości powstają w związku z różnym rozumieniem odpowiedniego stosowania przepisów Ordynacji podatkowej. Dodatkowo sprawę komplikują przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, które określają zadania naczelnika urzędu celno-skarbowego i naczelnika urzędu skarbowego.

Wg jednej z przyjętych interpretacji, ponieważ przepis art. 66 Prawa celnego jest przepisem prawa celnego, do wydania decyzji w sprawie odpowiedzialności osób trzecich powinny mieć zastosowanie przepisy celne regulujące proces wydawania decyzji celnych. Do prowadzenia postępowania celnego uprawnione są organy celne określone w art. 69 ust. 1 Prawa celnego. Wśród wymienionych tam nie ma naczelnika urzędu skarbowego, jest natomiast naczelnik urzędu celno-skarbowego, zatem to ten organ jest uprawniony do orzekania o odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego i odsetek z nim związanych. Należy również zauważyć, że zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, z późn. zm.), jednym z zadań

naczelnika urzędu celno-skarbowego jest prowadzenie w pierwszej instancji postępowań w sprawach celnych przewidzianych przepisami prawa celnego.

Inne interpretacje powołują się natomiast na art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej przyznający naczelnikowi urzędu skarbowego kompetencje poboru należności celnych oraz innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów, a także wykonywania zadań wierzyciela należności pieniężnych. Interpretacje te opierają się na wyroku WSA w Warszawie z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt III SA/Wa 1218/12 dotyczącym rozumienia pojęcia „pobór składek” w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych. W wyroku tym Sąd opowiedział się za szerokim rozumieniem pojęcia „pobór składek”, a więc obejmującym też przeniesienie odpowiedzialności za zaległości składowe na osoby trzecie. Takie stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 października 2009 r., sygn. akt II UZP 3/09.

W opinii projektodawcy nie można jednak bezrefleksyjnie przenieść zaprezentowanej powyżej definicji poboru na grunt prawa celnego. Naczelnicy urzędu celno-skarbowego wydają już bowiem, na podstawie obowiązujących przepisów prawa celnego, decyzje np. o zawieszeniu terminu płatności, a dyrektorzy IAS w I instancji decyzje o odroczeniu terminu płatności czy stosowaniu innych ułatwień płatniczych przewidzianych w przepisach prawa celnego. Są to decyzje wydawane w postępowaniu celnym przez organy celne. Tak samo więc powinny być wydawane decyzje o odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego.

W celu wyeliminowania zarysowanych powyżej wątpliwości interpretacyjnych proponuje się dodanie przepisu wprost stanowiącego, że organem właściwym w sprawach odpowiedzialności osoby trzeciej z tytułu długu celnego i odsetek, o których mowa w art. 114 UKC, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego, działający jako organ celny, a więc wydający decyzję o odpowiedzialności osoby trzeciej po przeprowadzeniu postępowania celnego.

Dodatkowo zaproponowany przepis wskazuje, który naczelnik urzędu celno-skarbowego powinien prowadzić takie postępowanie w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej. Za orzekanie w tym zakresie będzie odpowiedzialny naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego. Zaproponowane brzmienie przepisu obejmie przypadki, w których należności te zostały obliczone i wskazane w zgłoszeniu celnym przez zgłaszającego, jak również określone przez organ celny w decyzji.

zmiana art. 69 ust. 1 pkt 3 Prawa celnego

Zmiana art. 69 ust. 1 pkt 3 Prawa celnego jest wynikiem zmian zaproponowanych w art. 52 tej ustawy, dotyczących wyznaczenia innego niż obecnie organu do prowadzenia spraw dotyczących wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych.

Na gruncie obowiązujących przepisów prawa organem właściwym w tych sprawach jest minister właściwy do spraw finansów publicznych, po nowelizacji będzie to Szef Krajowej Administracji Skarbowej. Biorąc pod uwagę, że wykaz i sprawy z nim związane prowadzone są na podstawie przepisów prawa celnego, konieczne jest rozszerzenie uprawnień Szefa Krajowej Administracji Skarbowej jako organu celnego.

Szef Krajowej Administracji Skarbowej stanie się organem celnym – jako organ pierwszej instancji w sprawach dotyczących wpisu do wykazu oraz jego zmiany, odmowy wpisu oraz skreślenia z wykazu oraz jako organ odwoławczy od tych decyzji.

Organy celne i ich właściwość określone są w art. 69 Prawa celnego. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest tam wskazany jako organ odwoławczy od decyzji wydawanych przez ten organ w pierwszej instancji. W przepisach prawa celnego, oprócz decyzji o wpisie do wykazu (właściwość w trakcie zmiany), Minister Finansów jest właściwy tylko do wydania decyzji o odmowie utworzenia wolnego obszaru celnego (art. 26 ust. 3b Prawa celnego). Wolny obszar celny jest jednak tworzony w drodze rozporządzenia i pozostawienie w tym zakresie kompetencji ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych jest uzasadnione. Wszystkie inne uprawnienia z zakresu prawa celnego związane z orzekaniem zostały przeniesione na Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Zasadne wydaje się zatem również przekazanie temu organowi kompetencji do rozpatrywania odwołań w sprawach wpisu, zgodnie z zasadą, że do uprawnień ministra właściwego do spraw finansów należą sprawy mające znaczenie strategiczne.

zmiana art. 70 ust. 2 pkt 3 Prawa celnego

Zmiana art. 70 ust. 2 pkt 3 Prawa celnego jest konsekwencją zmiany zaproponowanej w art. 79 tej ustawy.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 70 ust. 2 pkt 3 Prawa celnego, dyrektor lub dyrektorzy izb administracji skarbowej wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych są właściwi w sprawach dotyczących prowadzenia listy agentów celnych oraz wydawania decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego.

Organem właściwym w ww. sprawach, wyznaczonym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia wydanego na podstawie art. 70 ust. 3 Prawa celnego, jest i pozostanie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie. Zmianie ulegnie natomiast zakres spraw, do których organ ten będzie właściwy. Zgodnie bowiem z przepisem zaproponowanym w art. 79 ust. 2 Prawa celnego, już sam wpis na listę agentów celnych oraz jego zmiana będą decyzją (vide uzasadnienie do zmiany art. 79 Prawa celnego). Nie będzie więc wydawana odrębna decyzja w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych – potwierdzająca wpis. Z dwóch działań, do których obecnie zobowiązany jest wyznaczony organ, tj. dokonania wpisu na listę i wydania decyzji, pozostanie tylko wpis na listę, który stanie się decyzją. Odformalizuje to znacząco wpis na listę agentów celnych i odciążą wyznaczony organ.

Dotychczas stosowany tryb postępowania nie zmieni się w odniesieniu do decyzji w sprawach odmowy wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego. Są to decyzje niekorzystne i przed ich wydaniem podmiot ma prawo do bycia wysłuchanym, na podstawie art. 22 ust. 6 UKC. Ponadto decyzje niekorzystne powinny określać podstawy, na których je oparto, oraz zawierać pouczenie o prawie do wniesienia odwołania (art. 22 ust. 7 UKC).

zmiana art. 73 Prawa celnego

Art. 73 ust. 1 Prawa celnego stanowi o odpowiednim stosowaniu do postępowania w sprawach celnych wskazanych przepisów Ordynacji podatkowej. Przepis ten stosowany jest w obowiązującym brzmieniu od dnia 20 sierpnia 2016 r., wówczas bowiem weszła w życie ustawa z dnia 22 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1228), służąca wdrożeniu UKC.

Na podstawie ponad dwuletniego doświadczenia w zakresie stosowania tego przepisu proponuje się rozszerzenie zakresu stosowania przepisów Ordynacji podatkowej do postępowania w sprawach celnych o:

- **art. 215 § 1** dotyczący prostowania błędów rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek w wydanej przez ten organ decyzji.

Zawarty w tym przepisie tryb rektyfikacji decyzji podatkowej został przewidziany do usuwania oczywistych wadliwości. Oczywista omyłka to błąd polegający na tym, że przez przeoczenie, niewłaściwy dobór słów czy też omyłkę pisarską w decyzji zostało wyrażone coś, co w sposób oczywisty i widoczny jest sprzeczne z myślą wyrażoną

przez organ. Zatem oczywistość będzie również wynikać z porównania rozstrzygnięcia z jego uzasadnieniem.

Obecnie błędy rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanych decyzjach celnych korygowane są przez zmianę decyzji na podstawie art. 23 ust. 3 UKC, jeżeli błędy takie powodują niezgodność z przepisami prawa celnego lub w przypadku decyzji korzystnych na podstawie art. 28 ust. 1 lit. b UKC. Praktyka działania organów celnych wskazuje jednak, że prostszą i szybszą w stosowaniu podstawą prawną do usuwania oczywistej wadliwości decyzji jest art. 215 § 1 Ordynacji podatkowej. Sprostowanie będzie również decyzją, gdyż w postępowaniu celnym nie są wydawane postanowienia, stąd konieczność uzupełnienia również art. 73 ust. 2 Prawa celnego;

- **art. 169 § 2, 3 i 4** Ordynacji podatkowej dotyczący podania niespełniającego wymogów prawa – w zakresie odnoszącym się do odwołań.

Przepis art. 73 ust. 1 Prawa celnego stanowi, że do odwołań stosuje się odpowiednio art. 169 § 1 i § 1a Ordynacji podatkowej.

Zgodnie z art. 169 § 1 Ordynacji podatkowej, jeżeli odwołanie nie spełnia wymogów określonych przepisami prawa, organ odwoławczy wzywa wnoszącego odwołanie do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że niewypełnienie tego warunku spowoduje pozostawienie podania bez rozpatrzenia. Brak powołania art. 169 § 4 Ordynacji podatkowej do postępowania celnego może powodować niejednorodność postępowania organów celnych dotyczącą tego, czy i jaki akt prawny wydać w sytuacji, gdy osoba odwołująca się nie usunie braków. Możliwa jest interpretacja, zgodnie z którą organ celny nie wydaje żadnego aktu i, tak jak stanowi art. 169 § 1, pozostawia odwołanie bez rozpatrzenia; w takim przypadku osoba odwołująca się nie ma możliwości złożenia środka zaskarżenia. Możliwe jest też takie rozwiązanie, że wydawana jest decyzja w sprawie, co jednakże nie koresponduje z art. 73 ust. 2 Prawa celnego (w postępowaniu celnym nie są wydawane postanowienia). Stąd projektuje się zastosowanie do odwołań w sprawach celnych art. 169 § 4 Ordynacji podatkowej. Przepis ten w konsekwencji musi uzupełnić również art. 73 ust. 2, przez co akt wydawany przez organ celny będzie stanowił decyzję celną.

Ponadto proponuje się do odwołań stosować również art. 168 § 2 i 3 Ordynacji podatkowej, co wyeliminuje wątpliwości, na jakiej podstawie należy wzywać osobę odwołującą się do wniesienia np. opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa;

- **art. 208** Ordynacji podatkowej dotyczący umorzenia postępowania – w zakresie odnoszącym się do odwołań.

Zgodnie z art. 73 ust. 1 Prawa celnego, do odwołań w sprawach celnych stosuje się odpowiednio art. 233 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej. Wskazany przepis Ordynacji podatkowej wskazuje kilka sposobów zakończenia przez organ odwoławczy postępowania odwoławczego. Jednym z nich jest umorzenie postępowania w sprawie lub umorzenie postępowania odwoławczego. Brak stosowania art. 208 Ordynacji podatkowej dotyczącego umorzenia postępowania do postępowań w sprawach celnych powoduje w konsekwencji niejednolitość stosowania art. 233 tej ustawy. Przykładowo wycofanie odwołania może spowodować wydanie przez organ odwoławczy decyzji umarzającej postępowanie odwoławcze bądź nie spowodować wydania żadnej decyzji. W tym drugim przypadku postępowanie odwoławcze zakończy się przyjęciem podania o wycofaniu odwołania.

Aby wyeliminować wątpliwości interpretacyjne i tym samym zapewnić jednolitość postępowania organów odwoławczych, proponuje się uzupełnić art. 73 ust. 1 Prawa celnego o art. 208 Ordynacji podatkowej w taki sposób, aby przepis ten miał zastosowanie do odwołań.

dodanie art. 73d Prawa celnego

Przez dodanie art. 73d Prawa celnego proponuje się wprowadzić regulację, zgodnie z którą naczelnik urzędu celno-skarbowego będzie prowadził jedno postępowanie w sprawie określenia należności przywozowych, w tym dotyczących podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, a także opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej. W wyniku takiego postępowania wydana zostanie jedna decyzja.

Celem wprowadzenia zaproponowanej regulacji jest usprawnienie wydawania decyzji w zakresie należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów.

Usprawnienie to proponuje się wprowadzić przez odpowiednie zastosowanie do postępowania w sprawie określenia należności podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej wskazanych przepisów prawa celnego. W rezultacie należności celne, należności podatkowe oraz należne opłaty z tytułu importu towarów wymierzane będą w jednej decyzji, po przeprowadzeniu jednego dla wszystkich tych należności i opłat postępowania.

Wprowadzenie zaproponowanego rozwiązania wymaga, oprócz ww. zmiany Prawa celnego, również zmiany przepisów:

- ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.),
- ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym ,
- ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym,
- ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (D. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.),
- Ordynacji podatkowej.

Obecny stan prawny

Unijne i krajowe przepisy celne określają przepisy i procedury mające zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii Europejskiej lub z niego wyprowadzanych. Przepisy te odnoszą się tylko do należności celnych, nie regulują natomiast podatków i innych opłat należnych z tytułu importu czy eksportu towarów.

Podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy

Podatkami należnymi z tytułu importu towarów są: podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy (w przypadku towarów objętych tym podatkiem). Stanowią o tym ustawy podatkowe, tj.:

- w zakresie podatku od towarów i usług – ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, a w szczególności dział VII tej ustawy określający zasady wymiaru i poboru podatku z tytułu importu towarów, oraz
- w zakresie podatku akcyzowego – ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, a w szczególności rozdział 5 tej ustawy dotyczący postępowania w przypadku importu.

Co ważne dla zmian wprowadzanych niniejszą ustawą, zarówno podatek od towarów i usług, jak i podatek akcyzowy, są obliczane i wykazywane (tak jak cło i inne należności celne) w zgłoszeniu celnym, w rozumieniu prawa celnego. Obowiązek podatkowy z tytułu importu towarów w tych podatkach powstaje z chwilą powstania długu celnego, zaś podstawą opodatkowania w przypadku podatku VAT jest wartość celna powiększona o należne cło

(jeżeli przedmiotem importu są towary opodatkowane podatkiem akcyzowym, podstawą opodatkowania podatkiem VAT jest wartość celna powiększona o należne cło i podatek akcyzowy). Podstawą opodatkowania w przypadku akcyzy z tytułu importu samochodów osobowych jest również wartość celna powiększona o należne cło (podstawa opodatkowania akcyzą od importu innych wyrobów akcyzowych określana jest, co do zasady, od ich ilości). Podatki należne z tytułu importu towaru są nierozzerwalnie związane z przepisami celnymi i od nich zależne.

Na etapie zgłoszenia celnego (które można porównać do deklaracji podatkowej) dostosowanie przepisów podatkowych do przepisów celnych jest na tyle daleko idące, że zapewnia sprawny wymiar i pobór tych podatków. Podatnicy są obowiązani do obliczenia i wskazania w zgłoszeniu celnym kwoty podatków, a do należności podatkowych stosuje się odpowiednio przepisy celne dotyczące powiadomienia dłużnika o kwocie należności wynikających z długu celnego, ujednolicony jest też termin na uiszczenie należności celnych i podatkowych (10 dni od dnia powiadomienia).

Jeżeli jednak określenie podatków z tytułu importu następuje w drodze decyzji, dostosowanie przepisów podatkowych do przepisów celnych jest niewielkie. Obie z wymienionych wyżej ustaw podatkowych stanowią, że do postępowania podatkowego w sprawie określenia prawidłowej kwoty podatków należnych z tytułu importu stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej, podczas gdy należności celne określone są w znacząco różniącym się postępowaniu celnym.

Żeby zatem w decyzji określić należności celne od przywiezionego spoza Unii Europejskiej towaru, należy przeprowadzić postępowanie celne i wydać decyzję celną, natomiast żeby określić podatki należne z tytułu importu od tego samego towaru, konieczne jest przeprowadzenie postępowania podatkowego i wydanie decyzji podatkowych. Postępowania te prowadzone są w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego, tj. w stosunku do tej samej osoby lub osób, tego samego towaru, tego samego zdarzenia powodującego powstanie długu celnego i zobowiązania podatkowego. Co więcej w zdecydowanej większości przypadków decyzje podatkowe wydawane są następczo dopiero po wydaniu decyzji celnej, gdyż do podstawy opodatkowania podatkiem VAT i podatkiem akcyzowym (w przypadku samochodów osobowych) wliczane są należności celne określone w decyzji celnej. Bardzo często też decyzja celna określa wartość celną czy inne elementy mające wpływ na podstawę opodatkowania i dopiero prawidłowe ich określenie w decyzji celnej daje podstawę do określenia podatków w decyzji podatkowej.

Dodatkowo odmienność obu postępowań – celnego i podatkowego – powoduje, że nie można ich połączyć.

Opisany stan występuje od dnia 1 maja 2016 r., tj. od daty wdrożenia UKC.

Przed tą datą, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług oraz z art. 27 ust. 4 ustawy o podatku akcyzowym, naczelnik urzędu celnego (obecnie naczelnik urzędu celno-skarbowego) mógł określić kwotę podatku w decyzji dotyczącej należności celnych. Było to możliwe, gdyż zgodnie z obowiązującym wówczas stanem prawnym do postępowań w sprawach celnych zastosowanie miały odpowiednio przepisy działu IV Ordynacji podatkowej, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawa celnego (art. 73 Prawa celnego). Biorąc pod uwagę, że przepisów celnych regulujących postępowanie było bardzo niewiele, praktycznie całe postępowanie celne prowadzone było na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej, a zatem na tej samej podstawie prawnej co postępowanie dotyczące podatków importowych. Dawało to możliwość prowadzenia jednego postępowania i wydawania jednej decyzji.

O ile możliwość wydawania jednej decyzji wynikała wprost z powołanych przepisów prawa, o możliwości prowadzenia jednego postępowania wypowiedział się jednoznacznie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 08.06.2011 r. (I GSK 498/10):

„1. Brak jakiegokolwiek uzasadnienia dla poglądu, że weryfikacja jednego zgłoszenia celnego i określenie na nowo elementów kalkulacyjnych do obliczenia akcyzy i podatku od towarów i usług oraz określenie wysokości tych podatków z uwzględnieniem nowych elementów kalkulacyjnych powinno odbywać się w dwóch oddzielnych postępowaniach wszczynanych dwoma oddzielnymi postanowieniami. Skoro z woli ustawodawcy może odbywać się w jednym postępowaniu weryfikacja zgłoszenia celnego i określenie w jednej decyzji długu celnego, akcyzy i podatku od towarów i usług, to tym bardziej możliwe jest prowadzenie jednego wspólnego postępowania, którego zakres jest węższy w tym znaczeniu, że nie obejmuje długu celnego, ale w miejsce tego obejmuje określenie elementów kalkulacyjnych do obu podatków oraz określenie obu tych podatków. Weryfikacja zgłoszenia celnego i wynikające z niej określenie elementów kalkulacyjnych podatku akcyzowego i podatku od towarów i usług oraz określenie wysokości tych podatków stanowi jedną sprawę i może być dokonane w jednym postępowaniu.”.

Po 1 maja 2016 r. sytuacja prawna się zmieniła. Od tego dnia stosowany jest w krajach członkowskich Unii Europejskiej UKC wraz z wydanymi do niego przepisami delegowanymi i wykonawczymi.

Jedną ze zmian wprowadzonych przez unijne przepisy celne było znacznie szersze niż w obowiązujących uprzednio przepisach uregulowanie zasad i trybu wydawania decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego. Na szczeblu krajowym wymusiło to ograniczenie stosowania przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie postępowania przed organami celnymi tylko do tych regulacji, do których wydania państwa członkowskie są upoważnione na podstawie przepisów unijnych lub które są niezbędne do ich wykonania (art. 2 ust. 1 TFUE).

UKC, a więc także nowe regulacje w zakresie wydawania decyzji celnych, stosowane są już od 1 maja 2016 r., a zatem ponad 3 lata. Pytane o ich ocenę izby administracji skarbowej (IAS), co do zasady, pozytywnie je oceniły, wskazując na znaczne uproszczenie i odformalizowanie postępowania celnego. IAS wskazały ponadto obszary sprawiające trudności lub wymagające naprawy. Jednym z podstawowych problemów zgłoszonych przez zdecydowaną większość IAS jest brak możliwości prowadzenia jednego postępowania i w konsekwencji brak możliwości wydawania jednej decyzji w zakresie należności celnych i podatkowych (oraz innych opłat) z tytułu importu towarów.

Opłata paliwowa i opłata emisyjna

Opłata paliwowa uregulowana jest w art. 37h–37q ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, natomiast opłata emisyjna w art. 321a–321j ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska. Obowiązek zapłaty zarówno jednej, jak i drugiej opłaty powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych, a w przypadku opłaty paliwowej dodatkowo także od gazu.

W przypadku importu towarów podlegających wymienionym opłatom są one wykazywane w zgłoszeniu celnym i wliczane do podstawy opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Jeżeli jednak opłaty te nie zostaną wykazane w zgłoszeniu celnym lub zostaną wykazane w kwocie niższej niż należna, są one określane w drodze decyzji. Do opłat tych stosuje się odpowiednio przepisy Ordynacji podatkowej.

Projektowana zmiana w zakresie usprawnienia procesu wydawania decyzji

Proponuje się ujednoczenie przepisów w zakresie prowadzenia postępowania oraz wydawania decyzji określającej należności przywozowe z tytułu importu towarów w pierwszej i drugiej instancji oraz tzw. trybach nadzwyczajnych.

Projektodawca przyjął, że do postępowań tych stosowane będą odpowiednio wskazane przepisy prawa celnego. Dostosowanie w odwrotnym kierunku, tj. dostosowanie przepisów celnych do przepisów Ordynacji podatkowej, nie może być brane pod uwagę, gdyż znaczna część proceduralnych przepisów celnych unormowana jest w stosowanych bezpośrednio rozporządzeniach unijnych. Poza tym określenie podatków z tytułu importu towarów to niewielka i następcza część czynności i formalności, które należy podjąć w związku z importem towarów.

Należy podkreślić, że do spraw dotyczących podatków importowych, jak również do opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, będą miały w dalszym ciągu zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej. Wprowadzana zmiana wyłącza stosowanie tylko niektórych przepisów z działu IV tej ustawy, dotyczących postępowania podatkowego, tj. tych, które nie mają zastosowania również do postępowania celnego, z wyłączeniem przepisów dotyczących wykonalności decyzji.

Organami właściwymi do wydawania tej decyzji będzie, tak jak obecnie, naczelnik urzędu celno-skarbowego działający jako organ celny – w zakresie należności celnych i organ podatkowy – w zakresie należności podatkowych. Decyzja ta będzie zatem decyzją celną w zakresie należności celnych i decyzją podatkową w zakresie należności podatkowych. Organem odwoławczym od takiej decyzji będzie, również tak jak obecnie, dyrektor izby administracji skarbowej. Zaletą jednej decyzji celno-podatkowej będzie również możliwość złożenia jednego odwołania od tej decyzji.

Szczegółowy zakres ujednoczenia omówiony został w uzasadnieniu do zmiany art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Zaproponowany przepis art. 73d ust. 2 Prawa celnego w sposób jednoznaczny wskazuje, że intencją ustawodawcy, poza stosowaniem jednolitej procedury do postępowań w sprawach należności celnych i podatkowych, jest również określanie tych należności w jednym akcie administracyjnym. Brak takiego zapisu może prowadzić do formułowania zarzutów, że naczelnik urzędu celno-skarbowego w sposób bezpodstawny orzekł o należnościach celnych i podatkowych w jednej decyzji, w sytuacji gdy decyzja dotycząca należności celnych wpływająca na podstawę opodatkowania nie weszła do obrotu prawnego.

Takie zarzuty były już przedmiotem orzekania NSA (wyrok NSA z 2016-10-05, I FSK 1325/14):

„Nie stanowi per se naruszenia prawa wydanie decyzji w przedmiocie podatku od towarów i usług przed doręczeniem decyzji ostatecznej określającej wysokość długu celnego. Wynika to z treści art. 33 ust. 2 zd. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 710), zgodnie z którym naczelnik urzędu celnego może określić kwotę podatku w decyzji dotyczącej należności celnych. Skoro natomiast możliwe jest rozstrzygnięcie tych dwóch kwestii w tym samym akcie, to oczywistym jest, że decyzja w części określającej zobowiązanie w podatku od towarów i usług wejdzie do obrotu prawnego, zanim decyzja w części określającej dług celny stanie się ostateczna. Konsekwencją powyższego, jest również możliwość rozstrzygnięcia w przedmiocie podatku od towarów i usług, gdy decyzja określająca dług celny nie weszła do obrotu prawnego (nie została doręczona).”.

zmiana art. 76 i art. 77 Prawa celnego

Zmiany zaproponowane w art. 76 i art. 77 Prawa celnego polegają na zastąpieniu wyrazu „upoważnienie” wyrazem „pełnomocnictwo”. Pojęciem pełnomocnictwa posługuje się art. 19 UKC, odnosząc się do umocowania przedstawiciela celnego działającego w imieniu osoby reprezentowanej. Przepisy art. 76 i art. 77 Prawa celnego posługują się pojęciem upoważnienia. Aby wyeliminować ewentualne wątpliwości interpretacyjne, proponuje się ujednolicenie nazewnictwa.

zmiana art. 79 Prawa celnego

W art. 79 proponuje się dodać nowy ust. 2 stanowiący, że wpis na listę agentów celnych oraz jego zmiana jest decyzją organu, tj. dyrektora izby administracji skarbowej. Informację o wpisie oraz zmianie wpisu na listę otrzymuje zainteresowana osoba.

Wpis na listę agentów celnych następuje na wniosek osoby. W toku postępowania organ celny sprawdza, czy osoba występująca z wnioskiem spełnia warunki określone w art. 80 ust. 1 Prawa celnego. Jeżeli warunki są spełnione, następuje wpis na listę oraz wydawana jest decyzja o wpisie.

Rezultatem zmiany zaproponowanej w art. 79 Prawa celnego jest odstąpienie od wydawania decyzji o wpisie na listę. Wpis będzie decyzją dyrektora izby administracji skarbowej. Działanie takie uprości i odformalizuje dokonywanie wpisu, ponadto zlikwiduje wątpliwość, czy wpis na listę powinien nastąpić na podstawie decyzji, czy też decyzja powinna

potwierdzać wpis. O obecnej praktyce stosowania tych przepisów stosowany jest to drugie rozwiązanie (vide uzasadnienie do zmiany art. 70 ust. 3 Prawa celnego).

Dodawany w art. 79 ust. 2 odnosi się również do zmiany wpisu. Obecnie prowadzona lista agentów celnych zawiera numer agenta, imię i nazwisko oraz datę wpisu. Zdarza się, że agent wnioskuje o zmianę nazwiska, np. w związku ze zmianą stanu cywilnego, i takie zmiany są dokonywane. Proponuje się, aby załatwienie takiego wniosku następowało w sposób maksymalnie uproszczony, a więc również bez wydawania odrębnej decyzji o zmianie. Sama zmiana wpisu będzie decyzją organu.

zmiana art. 80 ust. 7 Prawa celnego

Zmiana dokonana w art. 80 ust. 7 Prawa celnego ma na celu ujednoczenie terminologiczne przepisu ze zmienianym również w tej nowelizacji art. 52 ust. 11 tej ustawy.

W art. 52 ust. 11 zmieniono wyrazy „na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych” na wyrazy „na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych”. Analogiczna zmiana wprowadzona została w art. 80 ust. 7 Prawa celnego.

Zmiany we wskazanych przepisach dostosowują ich brzmienie do przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 700, z późn. zm.).

zmiana art. 90d Prawa celnego

W art. 90d proponuje się dodanie nowego ust. 2 wprowadzającego regulację, zgodnie z którą przed wydaniem decyzji, która w całości uwzględnia odwołanie, organ odwoławczy nie będzie wyznaczał osobie odwołującej się terminu do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego. Obecnie obowiązujące przepisy pozwalają na skrócenie tego siedmiodniowego terminu, nie pozwalają jednak na odstępnie od niego.

Analogiczne rozwiązanie stosowane jest w postępowaniu podatkowym, na podstawie art. 200 § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej.

zmiana art. 98 ust. 2 Prawa celnego

W wytycznych do art. 98 ust. 2 Prawa celnego proponuje się zastąpić wyrazy „w programie badań statystycznych” wyrazami „przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego i udostępniana na stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego”.

Art. 98 ust. 2 Prawa celnego zawiera upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych przepisów dotyczących zgłoszeń INTRASTAT.

W systemie INTRASTAT obowiązek sprawozdawczy jest uzależniony od wartości obrotów realizowanych przez podmioty z krajami Unii Europejskiej. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ustala wysokość progów statystycznych, powyżej których osoba zobowiązana dokonuje zgłoszeń INTRASTAT. Aktualnie informacje te są ujęte w Programie badań statystycznych statystyki publicznej (Pbssp), który ustala corocznie Rada Ministrów w drodze rozporządzenia na podstawie art. 18 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 443, z późn. zm.). Proponuje się wprowadzenie informowania respondentów o obowiązku sprawozdawczym przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na stornie internetowej GUS.

W ten sposób nie będzie potrzeby podejmowania w tym zakresie działań legislacyjnych (w postaci procedowania rozporządzenia w sprawie Pbssp i jego zmian), które spowalniają proces informowania sprawozdawców. Niniejsza zmiana odpowiada zapotrzebowaniu odbiorców na aktualną i łatwo dostępną informację.

Zapewnienie z odpowiednim wyprzedzeniem dostępności informacji o wysokości progów statystycznych dla podmiotów zobowiązanych do przekazywania statystyce publicznej informacji o dokonanych obrotach towarowych z krajami Unii Europejskiej przyczyni się do jeszcze lepszej i bardziej kompletnej sprawozdawczości w ramach statystyki handlu zagranicznego.

Zmiana ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

Przepis art. 5 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, z późn. zm.) nie obejmuje swoim zakresem informacji o opłacie emisyjnej. Wskazana informacja może zostać złożona zarówno do naczelnika urzędu skarbowego, jak i naczelnika urzędu celno-skarbowego zgodnie z proponowanym art. 321h ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Zgodnie natomiast z art. 28 ust. 1 pkt 3 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej wykonywanie zadań wierzyciela należności pieniężnych należy do zadań naczelnika urzędu skarbowego. W przypadku zatem złożenia informacji o opłacie emisyjnej do naczelnika urzędu celno-skarbowego, organ ten nie byłby uprawniony do wystąpienia o przymusowe dochodzenie tej opłaty w trybie egzekucji administracyjnej. W celu umożliwienia dochodzenia opłaty emisyjnej konieczne

jest ujęcie w przepisie art. 5 § 1 pkt 4 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji również informacji o opłacie emisyjnej. W takim przypadku wierzycielem należności wynikających z informacji o opłacie emisyjnej będzie właściwy naczelnik urzędu skarbowego.

Zmiana ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym

Zmiana przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym ma na celu osiągnięcie pełnej spójności przepisów regulujących opłatę paliwową z przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, która wdrożyła do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej) oraz dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przewożonych przez osoby podróżujące z państwa trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy.

Należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym opłata paliwowa jest elementem zharmonizowanego podatku akcyzowego, na co wskazują:

- 1) poszczególne przepisy ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, odwołując się do regulacji mających zastosowanie do podatku akcyzowego;
- 2) bezpośrednio niektóre z przepisów ustawy o podatku akcyzowym (w szczególności art. 41a ust. 6, art. 41e ust. 3, 3a, 7 i 8, art. 46g ust. 1, art. 46f, art. 46o, i art. 46 pkt 3 i 4, art. 48 ust. 7, art. 50 ust. 3 pkt 5, art. 52 ust. 2 pkt 3 oraz art. 56 ust. 12 pkt 3 tej ustawy);
- 3) praktyka stosowania prawa przez organy skarbowe i sądy.

Ponadto opłata paliwowa jest jednym z czynników mających wpływ na wypełnienie minimalnego poziomu opodatkowania. Dyrektywa Rady 2003/96/WE zobowiązuje Państwa Członkowskie do ustalania poziomu opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej nie niższego niż minimalne poziomy opodatkowania określone w załączniku nr I tabeli A do ww. dyrektywy. Zgodnie z preambułą dyrektywy Rady 2003/96/WE Państwa Członkowskie spełniają wymagania odnośnie do minimalnych poziomów opodatkowania,

jeżeli całość pobranych przez nie, jako podatki pośrednie, opłat nie jest niższa od wspólnotowych minimalnych poziomów opodatkowania.

Niemniej jednak konieczne jest dokonanie projektowanej nowelizacji, w wyniku której w niebudzący wątpliwości sposób przesądzone zostanie, że opłata paliwowa stanowi część zharmonizowanego podatku akcyzowego.

Zgodnie z art. 37h ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym opłacie paliwowej podlega wprowadzanie na rynek krajowy paliw silnikowych oraz gazu, wykorzystywanych do napędu silników spalinowych. Przez wprowadzanie na rynek krajowy paliw silnikowych oraz gazu rozumie się czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, których przedmiotem są te paliwa silnikowe oraz gaz (art. 37h ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym). Podstawą obliczenia wysokości opłaty paliwowej jest ilość paliw silnikowych lub gazu, od jakich ww. podmioty są obowiązane zapłacić podatek akcyzowy.

Obowiązek zapłaty opłaty paliwowej powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych oraz gazu.

Obowiązek podatkowy w akcyzie powstaje z dniem wykonania czynności lub zaistnienia stanu faktycznego, będących przedmiotem opodatkowania akcyzą. W art. 8 ustawy o podatku akcyzowym zostały określone czynności lub stany faktyczne, które są przedmiotem opodatkowania akcyzą. Zgodnie z art. 10 ust.1 tej ustawy z dniem wykonania tych czynności powstaje obowiązek podatkowy, który może przekształcić się w zobowiązanie podatkowe, czyli skonkretyzowany co do kwoty akcyzy, miejsca i terminu jej zapłaty obowiązek podatkowy. Zatem w dniu wykonania tych czynności w odniesieniu do paliw silnikowych, czyli w dniu powstania obowiązku podatkowego, zaistnieje możliwość powstania obowiązku zapłaty opłaty paliwowej (ponieważ obowiązek podatkowy może przekształcić się w zobowiązanie podatkowe).

Uznanie podmiotu za podatnika podatku akcyzowego w odniesieniu do tego samego wyrobu akcyzowego i tej samej jego ilości oznacza, że jest on również podmiotem zobowiązanym do uiszczenia opłaty paliwowej.

Należy podkreślić, że intencją projektodawcy jest wprowadzenie do przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów o podatku akcyzowym w odniesieniu do opłaty paliwowej. Pozostałe

zmiany przepisów ww. ustawy są zasadniczo wynikiem wprowadzenia odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów o podatku akcyzowym.

Prawidłowość obliczania opłaty paliwowej podlega kontroli celno-skarbowej na podstawie art. 54 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (przestrzeganie przepisów prawa podatkowego w rozumieniu art. 3 pkt 2 Ordynacji podatkowej, do których zaliczają się przepisy regulujące opłatę paliwową).

zmiana w art. 37j

Projekt przewiduje uchylenie przepisów art. 37j ust. 2 i 3 regulujących zwolnienie z obowiązku uiszczania opłaty paliwowej, gdy wynika to z umów międzynarodowych dotyczących międzynarodowego transportu drogowego. W praktyce stosowanie umów i porozumień o międzynarodowych przewozach drogowych dotyczy wyłącznie zasad wykonywania przewozu osób i rzeczy do państw trzecich spoza UE. Przepisów tych umów dotyczących wyrobów akcyzowych, które podlegają jednocześnie opłacie paliwowej (kwestia wwozu paliwa w zbiornikach pojazdów), nie stosuje się ze względu na obowiązujące przepisy prawa Unii Europejskiej. Niemniej w celu zapewnienia pełnej spójności omawianych przepisów z przepisami ustawy o podatku akcyzowym należy uchylić te przepisy. W konsekwencji w zakresie stosunków o charakterze międzynarodowym zastosowanie w odniesieniu do opłaty paliwowej będzie miał, na mocy generalnego odesłania, art. 31 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym, zgodnie z którym m.in. zwalnia się od akcyzy czynności podlegające opodatkowaniu, których przedmiotem są wyroby akcyzowe mające być wykorzystywane do konsumpcji zgodnie z umową zawartą z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi, pod warunkiem że wyroby te są zwolnione od podatku od towarów i usług. Natomiast w przypadku zwolnienia importu oraz nabycia wewnątrzspółnotowego paliw silnikowych przewożonych w standardowych zbiornikach pojazdów silnikowych odpowiednie zastosowanie znajdą przepisy art. 33 i art. 35 ustawy o podatku akcyzowym.

zmiana art. 37n

Zmiana art. 37n ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym, stanowiącego o właściwości organów, jest konsekwencją zmiany zaproponowanej w art. 37o.

Zmiana jest konieczna w związku z zaproponowaną zmianą dotyczącą składania informacji o opłacie paliwowej, tak aby:

- 1) w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 37j ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podmiot ten podlega na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z innego tytułu niż import, organem właściwym był naczelnik urzędu skarbowego, zaś
- 2) w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2, oraz podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podmiot ten podlega na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu z tytułu importu, właściwy był naczelnik urzędu celno-skarbowego.

zmiana w art. 37o

Art. 37o ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym określa terminy, w jakich podmioty obowiązane są złożyć informację o opłacie paliwowej właściwym organom. Zgodnie z obowiązującym brzmieniem tego przepisu, importer paliw silnikowych lub gazu składa informację o opłacie paliwowej do naczelnika urzędu celno-skarbowego, zaś pozostałe podmioty zobowiązane do złożenia takiej informacji – do naczelnika urzędu skarbowego.

Przepis ten nie uwzględnia przypadku, w którym informacje w sprawie opłaty paliwowej w związku z importem paliw silnikowych lub gazu składa podmiot niebędący importerem, podlegający na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu w zakresie akcyzy od paliw silnikowych i gazu, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 4 ustawy. Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o podatku akcyzowym podatnikiem akcyzy jest również podmiot niebędący importerem, jeżeli ciąży na nim obowiązek uiszczenia cła. Podmiot ten jest więc zobowiązany do uiszczenia opłaty paliwowej, a także przekazania informacji o opłacie paliwowej właściwemu organowi.

W związku z powyższym w art. 37o ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym proponuje się wprowadzenie zmiany polegającej na doprecyzowaniu, że podmioty niebędące importerami, podlegające na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu w zakresie akcyzy od paliw silnikowych oraz gazu, zobowiązane są do składania informacji o opłacie paliwowej właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, a nie jak dotychczas właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego.

Zmiana art. 37o ust. 2 ma charakter porządkujący i stanowi konsekwencję proponowanego określenia w projektowanym art. 37ob zasad przekazywania przez Bank Gospodarstwa Krajowego środków w celu dokonania zwrotu opłaty paliwowej lub zwrotu nadpłaty opłaty paliwowej przez właściwy organ skarbowy. Doprecyzowano także, że zwrotu nadpłaty opłaty paliwowej dokonuje się z zachowaniem proporcji, określonych w art. 37i ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Dodanie art. 37oa i art. 37ob

Projektowany art. 37oa stanowi, że opłata paliwowa podlega zwrotowi w przypadkach i na zasadach przewidzianych dla zwrotu podatku akcyzowego w art. 31 oraz art. 82 ustawy o podatku akcyzowym.

Zwrot akcyzy przewidziany na podstawie ww. art. 31 jest związany z realizacją zwolnień z tego podatku przysługujących np. obcym przedstawicielstwom dyplomatycznym, urzędom konsularnym, organizacjom międzynarodowym uznawanym przez właściwe organy na terytorium kraju, instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex). Przez odesłanie do art. 31 ustawy o podatku akcyzowym zwrot opłaty paliwowej będzie realizowany w związku ze zwrotem podatku akcyzowego. Wniosek w tej sprawie będą składały podmioty uprawnione do zwrotu do organu właściwego w sprawach zwrotu kwoty zapłaconej akcyzy, wyznaczonego w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 6 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym.

Podstawę zwrotu opłaty paliwowej będzie stanowiła faktura zakupu paliwa silnikowego lub gazu. Podmioty, o których mowa w art. 31 ustawy o podatku akcyzowym, nabywają bowiem wyroby akcyzowe, tj. paliwa silnikowe lub gaz, na rynku z zapłaconą akcyzą i opłatą paliwową, które są wliczone w cenę wyrobu. Kwota zapłaconej opłaty paliwowej nie będzie wykazana na fakturze. Należy wskazać, że dowód zapłaty opłaty paliwowej będzie posiadał jedynie podmiot, wobec którego powstało zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym. Ponieważ nie przewiduje się obowiązku przekazywania tego dokumentu następnym nabywcom tych wyrobów (których może być wielu i mogą nabywać wyroby w różnej ilości od ich producenta/importera/nabywcy wewnątrzspółnotowego, który zapłacił opłatę paliwową), stąd dokument ten nie może być wymagany jako niezbędny do ubiegania się o zwrot opłaty paliwowej przez podmiot uprawniony do jej zwrotu.

Zwrot opłaty paliwowej w przypadkach i na zasadach określonych dla zwrotu podatku akcyzowego w art. 82 ustawy o podatku akcyzowym związany jest natomiast z dostawą

wewnątrzspółnotową lub eksportem wyrobów akcyzowych, od których akcyza i opłata paliwowa zostały zapłacone na terytorium kraju.

Zwrot opłaty paliwowej dokonywany będzie na wniosek podmiotów, na których ciąży obowiązek zapłaty opłaty paliwowej, określonych w art. 37j ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz podmiotów, które nabyły od tych podmiotów paliwa silnikowe lub gaz podlegające tej opłacie i będą dokonywały ich dostawy wewnątrzspółnotowej lub eksportu. Wniosek będzie składany do organu właściwego w sprawach zwrotu kwoty zapłaconej na terytorium kraju akcyzy, o którym mowa w projektowanym art. 31oa ust. 2 pkt 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, tj. organu wyznaczonego w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 8a i ust. 9 ustawy o podatku akcyzowym. Do wniosku o zwrot opłaty paliwowej będą musiały być dołączone odpowiednie dokumenty, o których mowa w art. 82 ustawy o podatku akcyzowym.

Ponieważ obecnie obowiązujące regulacje nie przewidują sformalizowanego wniosku o zwrot podatku akcyzowego, gdyż na podstawie art. 31 występują o zwrot akcyzy różne podmioty, które nabywają paliwo silnikowe lub gaz na różne cele (służbowe lub prywatne), a wniosek o zwrot akcyzy składają przeważanie uprawnione podmioty, tj. np. organizacje międzynarodowe w imieniu swoim i swoich pracowników (ich liczba może być różna), obecnie również nie planuje się w zakresie regulacji art. 31 ustawy o podatku akcyzowym wprowadzania sformalizowanego wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej. Natomiast minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej, dokonywany na podstawie ww. art. 82 ustawy o podatku akcyzowym, uwzględniając konieczność prawidłowego określania kwot zwracanej opłaty paliwowej.

Konieczność opracowania wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej wynika z faktu, że zwrot opłaty paliwowej następuje ze środków przysługujących Krajowemu Funduszowi Drogowemu i Funduszowi Kolejowemu, a od dnia 1 stycznia 2022 r. również ze środków przysługujących Funduszowi rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, a nie jak w przypadku zwrotu akcyzy – ze środków budżetu państwa. W pozostałym zakresie do zwrotu opłaty paliwowej stosowane będą odpowiednio przepisy o podatku akcyzowym, w tym przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 82 ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym (rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 sierpnia 2010 r. w

sprawie zwrotu akcyzy od wyrobów akcyzowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 125)), w szczególności przepisy dotyczące minimalnej kwoty opłaty podlegającej zwrotowi.

Zwrot opłaty paliwowej następować będzie ze środków należnych Krajowemu Funduszowi Drogowemu, Funduszowi Kolejowemu, a od 1 stycznia 2022 r. także Funduszowi rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (projektowany art. 12 ustawy – dodanie w art. 31 pkt 3a przewidującego zmianę art. 37oa ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym).

Projektowany art. 37ob dodawany w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym przewiduje, że Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje środki w celu dokonania zwrotu nadpłaty, o której mowa w art. 37o ust. 2, lub zwrotu opłaty paliwowej, o którym mowa w art. 37oa ust. 1, na wniosek urzędu skarbowego określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 11 pkt 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku, na rachunek bankowy wskazany przez ten organ. Uregulowanie tej kwestii w ww. ustawie jest konieczne ze względu na fakt, iż omawiane zwroty będą następować nie z budżetu państwa, jak to ma miejsce w przypadku podatku akcyzowego, lecz z Krajowego Funduszu Drogowego i Funduszu Kolejowego, a także, od dnia 1 stycznia 2022 r., Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej. Po drugie zastosowanie będą miały w omawianych sprawach, na mocy odesłania zawartego w art. 37q, terminy zwrotów określone w przepisach podatkowych. Konieczne jest więc, aby w krótkim terminie, jakim jest 7 dni kalendarzowych, Bank Gospodarstwa Krajowego przekazywał organowi skarbowemu środki w celu dokonania zwrotu zainteresowanemu podmiotowi.

zmiana w art. 37p

Zmiana w ust. 2 w art. 37p polega na zmianie odesłania na odesłanie do art. 37ob, tj. zastrzeżenie, że Bank Gospodarstwa Krajowego nie przekazuje środków z opłaty paliwowej na rachunek odpowiedniego Funduszu, w przypadku gdy zachodzi konieczność zwrotu opłaty paliwowej lub zwrotu nadpłaty tej opłaty.

zmiana w art. 37q

W art. 37q ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym wprowadzono odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o podatku akcyzowym, które dotyczą wyrobów akcyzowych podlegających zarówno podatkowi akcyzowemu, jak i opłacie paliwowej, w zakresie nieuregulowanym w ustawie o autostradach płatnych oraz o

Krajowym Funduszu Drogowym. Jednocześnie wskazano przepisy ustawy o podatku akcyzowym, które nie znajdują zastosowania do opłaty paliwowej. Odesłanie obejmuje zarówno przepisy ustawy o podatku akcyzowym, jak i przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy.

Kwestie, które pozostaną uregulowane bezpośrednio w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, specyficzne dla opłaty paliwowej, to kwestie regulujące:

- 1) rodzaje wyrobów podlegających opłacie paliwowej;
- 2) przeznaczenie przychodów z tytułu opłaty paliwowej;
- 3) podmioty obowiązane do zapłaty opłaty paliwowej;
- 4) stawki opłaty paliwowej;
- 5) obowiązek składania informacji o opłacie paliwowej;
- 6) terminy i sposób dokonywania wpłat z tytułu opłaty paliwowej;
- 7) tryb przekazywania środków z opłaty paliwowej na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego.

W konsekwencji do opłaty paliwowej będą miały natomiast odpowiednie zastosowanie m.in. przepisy działu II rozdziału 6 ustawy o podatku akcyzowym regulujące zwolnienia wyrobów akcyzowych z podatku akcyzowego. Uregulowane w tym rozdziale zwolnienia wynikają z przepisów dyrektywy 2008/118/WE, 2003/96/WE, jak i dyrektywy Rady 2007/74/WE.

Proponuje się również zmianę w art. 37q ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, zgodnie z którą do postępowania w sprawach opłaty paliwowej ciężącej na podmiotach, o których mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2 i 4, jeżeli podmioty te podlegają na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych oraz gazu z tytułu importu, odpowiednie zastosowanie będą miały określone przepisy unijnego i krajowego prawa celnego oraz Ordynacji podatkowej. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie prowadzenia jednego postępowania w sprawie należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów oraz wydawanie w tym zakresie jednej decyzji.

Uzasadnienie zmiany analogiczne jak do zmiany art. 34 ust. 4 i 5 ustawy o podatku od towarów i usług.

Jednocześnie doprecyzowano, że w zakresie postępowań w sprawie zwrotu opłaty paliwowej w imporcie zastosowanie znajdują ogólne zasady, tzn. w tym zakresie nie będzie wydawana jedna decyzja.

Zmiana w art. 39f

Zmiana art. 39f ust. 3 ma charakter porządkujący polegający na wykreśleniu z niego regulacji odnoszącej się do zwrotu nadpłaty paliwowej przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Zwrot nadpłaty opłaty paliwowej, w tym, z jakich środków jest on dokonywany, został uregulowany w art. 37o ust. 2 i art. 37ob, w związku z czym nie ma potrzeby powtarzania przepisów w tym zakresie.

Zmiana w art. 39l

Uchylenie art. 39l pkt 3 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym ma charakter porządkujący. Zasady zwrotu nadpłaty opłaty paliwowej zostały bowiem, na mocy niniejszej nowelizacji, określone bezpośrednio w przepisach powszechnie obowiązujących, czyli ustawach podatkowych (poprzez odesłanie z art. 37q) oraz w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Zatem nie ma konieczności, aby porozumienie zawierane przez ministra właściwego do spraw transportu z Bankiem Gospodarstwa Krajowego dla prowadzenia Krajowego Funduszu Drogowego regulowało sposób i termin zwrotu nadpłaty opłaty paliwowej.

Zmiana ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników

Przyczyną wprowadzenia zmiany zawartej w art. 4 projektowanej ustawy jest umożliwienie nadawania numeru PESEL osobom (głównie cudzoziemcom) nieprowadzącym działalności gospodarczej lub niebędącym zarejestrowanymi podatnikami VAT, które nie posiadają zameldowania na terytorium RP. W obecnym stanie prawnym osoby te z uwagi na trudności z wypełnieniem obowiązku meldunkowego nie są wpisywane do rejestru PESEL przez właściwe organy, czego konsekwencją jest brak możliwości posługiwania się numerem PESEL jako identyfikatorem podatkowym. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170) numer PESEL jest identyfikatorem podatkowym jedynie w przypadku podatników będących osobami fizycznymi objętymi rejestrem PESEL nieprowadzącymi działalności gospodarczej lub niebędącymi zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług. W praktyce występują przypadki, że podmiotom takim, na ich wnioski, w

celu umożliwienia prawidłowego wykonywania obowiązków podatkowych, jest nadawany numer NIP, mimo że identyfikator ten powinien być nadawany jedynie podmiotom, które są obowiązane posiadać NIP na podstawie przepisów ww. ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (art. 3a i art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy). Projektowana zmiana ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników ma zatem na celu umożliwienie takim osobom zapewnienie identyfikatora PESEL dla celów podatkowych, bez konieczności realizacji obowiązku meldunkowego, oraz wyeliminowanie praktyki nadawania takim osobom numeru NIP.

W ostatnim czasie sprawa ta stała się szczególnie istotna i pilna z uwagi na dynamiczny wzrost napływu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców (głównie obywateli ukraińskich) poszukujących tutaj zatrudnienia i zarobkowania. W dużej części osoby te mają trudności z uzyskaniem zameldowania.

Istniejące okoliczności mogą stać się przyczynkiem do powstania nieprawidłowości (podatkowych) po stronie podatników (głównie cudzoziemców), płatników (w tym zatrudniających cudzoziemców) i organów podatkowych borykających się z identyfikacją tych podatników konieczną m.in. do prawidłowego ich rozliczenia.

W związku z referencyjnym charakterem określonych danych z rejestru PESEL dla Centralnego Rejestru Podmiotów – Krajowej Ewidencji Podatników i regulacją prawną stanowiącą, że numer PESEL jest identyfikatorem podatkowym dla określonych podatników, istnieje konieczność zapewnienia tego identyfikatora nie tylko osobom objętym rejestrem PESEL (zobowiązany do posiadania go), ale również innym podatnikom (nieprowadzącym działalności gospodarczej lub niebędącym zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług), które – w określonych warunkach – mogłyby go uzyskać na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, zwanej dalej „ustawą o ewidencji ludności”. Istotny charakter numeru PESEL dla identyfikacji podatkowej potwierdza art. 67 ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1016) znoszący NIP nadany osobom fizycznym objętym rejestrem PESEL, nieprowadzącym działalności gospodarczej lub niebędącym zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług i wskazujący jednocześnie, że numer PESEL jest jedynym identyfikatorem podatkowym tych osób. Ponadto, w przypadku gdy z odrębnych przepisów wynika obowiązek podawania NIP, obowiązek ten dotyczy wyłącznie podmiotów, które są obowiązane posiadać NIP na podstawie przepisów ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (art. 3a). Zobowiązano także naczelnika urzędu skarbowego do wydawania decyzji o odmowie nadania NIP w przypadku wystąpienia o nadanie NIP przez podatnika objętego rejestrem PESEL (zobowiązanego do posiadania go) nieprowadzącego działalności gospodarczej lub niebędącego zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług, czyli przez podatnika, dla którego identyfikatorem podatkowym jest numer PESEL (art. 8c ust. 1 pkt 4). Zatem – co do zasady – osoba fizyczna jest obowiązana posiadać (posługiwać się) NIP, prowadząc działalność gospodarczą (przedsiębiorca) lub będąc zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług, lub będąc płatnikiem. NIP nie powinien być nadawany automatycznie cudzoziemcom, którzy nie są ujęci w rejestrze PESEL.

Cudzoziemcy, którzy są obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej oraz członkowie ich rodzin zamieszkujący w Polsce, mają obowiązek zameldować się w miejscu pobytu stałego lub czasowego najpóźniej w 30. dniu, licząc od dnia przybycia do tego miejsca.

Jednocześnie art. 41 ust. 3 ustawy o ewidencji ludności stanowi, iż cudzoziemiec niebędący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, obywatelem państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) lub obywatelem Konfederacji Szwajcarskiej lub członkiem rodziny takiego cudzoziemca, przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ma obowiązek zameldować się w miejscu pobytu stałego lub czasowego najpóźniej czwartego dnia, licząc od dnia przybycia do tego miejsca.

Powyższy nakaz dopełnienia obowiązku zameldowania w odniesieniu do osób wymienionych w art. 41 ust. 3 ustawy o ewidencji ludności, który pociąga za sobą nadanie numeru PESEL, stanowi powinność administracyjną, której niewykonanie obwarowane jest odpowiedzialnością karną z art. 59 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności.

Natomiast cudzoziemcy, których pobyt na terenie Polski nie przekracza 30 dni, są zwolnieni z obowiązku meldunkowego (art. 42 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności), choć mogą być podatnikami. Zgodnie z art. 7 ust. 3 w związku z ust. 2 ustawy o ewidencji ludności, w rejestrze mieszkańców gromadzone są dane osób obowiązanych na podstawie odrębnych przepisów do posiadania numeru PESEL, które wykonały obowiązek meldunkowy na terenie danej gminy. A contrario należy uznać, że dane osób, które nie wykonały obowiązku meldunkowego, nie są gromadzone w rejestrze mieszkańców, są natomiast gromadzone w rejestrze PESEL, jeżeli osoby te na podstawie odrębnych przepisów są obowiązane do posiadania numeru PESEL. Warto dodać, że zgodnie z art. 8 ustawy zarówno w rejestrze PESEL, jak i w rejestrach mieszkańców gromadzone są takie same dane. Co więcej brzmienie art. 10 ust. 3 stanowiącego, że dane z rejestru PESEL są przekazywane do rejestru mieszkańców, wskazuje, że rejestr mieszkańców jest rejestrem wtórnym w stosunku do rejestru PESEL. Warto podkreślić, że w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 7 ust. 2 ustawy, nie gromadzi się danych dotyczących adresu i daty zameldowania na pobyt stały lub czasowy (art. 9 ust. 4 ustawy o ewidencji ludności). Numer PESEL nadaje się również osobom, które są obywatelami polskimi zamieszkującymi poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, a więc są osobami, które nie są ujęte w rejestrze mieszkańców i nie posiadają na terytorium RP żadnego miejsca pobytu. Analiza ww. przepisów uprawnia do wniosku, że warunkiem gromadzenia danych w rejestrze PESEL, a także uzyskania samego numeru PESEL, nie jest jednoczesne gromadzenie danych w rejestrze mieszkańców.

Projektowana nowelizacja ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników ma na celu umożliwienie nadania numeru PESEL

osobom, które nie wykonały obowiązku meldunkowego lub nie chcą go wykonać, natomiast chcą wypełnić obowiązek podatkowy przez rozliczenie się z urzędem skarbowym.

Dodano również przepis przejściowy określający sytuację osób, które na skutek wprowadzanych zmian będą zobowiązane do posługiwania się numerem PESEL. Osoby takie będą podawać, do dnia nadania im numeru PESEL, identyfikator podatkowy NIP nadany im przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez okres 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Zmiana Ordynacji podatkowej

zmiana art. 17a

Zmiana w art. 17a Ordynacji podatkowej jest konsekwencją zmian zaproponowanych w art. 39a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz w art. 14 ust. 3b ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, dotyczących wskazania organu właściwego do orzekania w sprawach odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej za zobowiązania w tych podatkach z tytułu importu towarów.

uchylenie art. 147a, art. 165 § 6 i art. 166a

Uchylenie art. 147a, art. 165 § 6 i art. 166a Ordynacji podatkowej jest konsekwencją stosowania do postępowań w sprawie określania należnej kwoty podatków z tytułu importu towarów określonych przepisów celnych. Wymienione przepisy stają się zbędne:

- art. 147a odsyła do stosowania art. 83 i art. 84 Prawa celnego; po wprowadzeniu nowelizacji przepisy te będą stosowane na podstawie odesłania zawartego w art. 34 ust. 4 ustawy o podatku od towarów i usług oraz art. 27 ust. 6b ustawy o podatku akcyzowym;
- art. 165 § 6 jest przepisem szczególnym stanowiącym o niewydawaniu postanowienia o wszczęciu postępowania w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zgłoszeniu celnym przed zwolnieniem towaru; po nowelizacji postępowanie prowadzone będzie na podstawie przepisów celnych, w toku którego nie są wydawane postanowienia ani formalne wszczęcie postępowania;
- art. 166a daje możliwość połączenia, w drodze postanowienia, odrębnych postępowań w sprawach dotyczących podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów; po nowelizacji sprawy te wraz ze sprawami dotyczącymi należności celnych powadzone będą w jednym postępowaniu.

Zmiana ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska

zmiana art. 321d

Dodanie w art. 321d ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska nowego przepisu oznaczonego jako ust. 1a umożliwi odpowiednie stosowanie do określania opłaty emisyjnej ciężącej na podmiotach podlegających na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, przepisów art. 27 ust. 4–6a ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

Odesłanie, w omawianym zakresie, do przepisów ustawy o podatku akcyzowym wynika z nierozzerwalnego powiązania opłaty emisyjnej z tym podatkiem. Zgodnie z art. 321d ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, obowiązek zapłaty opłaty emisyjnej powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych.

Zaproponowana zmiana pozwoli na określenie opłaty emisyjnej w jednej decyzji wraz z określeniem należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej, należnych z tytułu importu towarów. Zasadę prowadzenia jednego postępowania i wydawania w konsekwencji jednej decyzji w sprawie określenia należności przywozowych określanych w związku z importem towarów wprowadza dodawany w Prawie celnym art. 73d.

Obecnie, w przypadku niepobrania opłaty emisyjnej lub pobrania jej w kwocie niższej niż należna, naczelnik urzędu celno-skarbowego wydaje decyzję na podstawie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej.

zmiana art. 321g

Zmiana art. 321g ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, stanowiącego o właściwości organów, jest konsekwencją zmiany zaproponowanej w art. 321h tej ustawy.

Zmiana jest konieczna w związku z zaproponowaną zmianą dotyczącą składania informacji o opłacie emisyjnej, tak aby:

- 1) w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiotu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podmiot ten podlega na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku

akcyzowego od paliw silnikowych z innego tytułu niż import, organem właściwym był naczelnik urzędu skarbowego, zaś

- 2) w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz podmiotu, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, właściwy był naczelnik urzędu celno-skarbowego.

Organami właściwymi miejscowo w sprawach opłaty emisyjnej będą odpowiednio:

- 1) naczelnik urzędu skarbowego właściwy miejscowo w sprawach podatku akcyzowego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadkach, w których obowiązani do zapłaty opłaty emisyjnej są podmioty, o których mowa w art. 321c ust. 1 pkt 1 i 3, oraz podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podlega on na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z innego tytułu niż import;
- 2) naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego oraz dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla tego naczelnika – w przypadku, w którym obowiązany do zapłaty opłaty emisyjnej jest podmiot, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 2, oraz podmiot, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podmiot ten podlega na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych tytułu importu.

zmiana art. 321h

W art. 321h w ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska proponuje się wprowadzenie zmiany polegającej na zobowiązaniu importerów oraz niebędących importerami podmiotów podlegających na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu w zakresie akcyzy od paliw silnikowych, o którym mowa w art. 321c ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, do składania informacji o opłacie emisyjnej właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, a nie jak dotychczas właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego.

Obecnie art. 321h ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska przewiduje dla wszystkich podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty emisyjnej obowiązek złożenia informacji o tej opłacie właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego.

Przedmiotowa zmiana umożliwi importerom i innym podmiotom podlegającym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu paliw silnikowych w zakresie akcyzy złożenie zgłoszenia celnego paliw silnikowych przywiezionych spoza Unii Europejskiej i informacji o opłacie emisyjnej jednemu organowi, tj. naczelnikowi urzędu celno-skarbowego. Obecnie podmioty te składają zgłoszenie celne naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, zaś informację w sprawie opłaty emisyjnej (dotyczącej towarów objętych zgłoszeniem celnym) naczelnikowi urzędu skarbowego. Taka dwoistość organów utrudnia kontrolę w zakresie przedmiotowej opłaty.

Zaproponowane rozwiązanie jest analogiczne do funkcjonującego już obecnie w przypadku podobnie skonstruowanej opłaty paliwowej, przewidzianej w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

zmiana art. 321j

Proponuje się zmianę w art. 321j ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którą do postępowania w sprawach określania opłaty emisyjnej ciążącej na podmiocie, o którym mowa w art. 321j ust. 1 pkt 2, oraz podmiocie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli podmiot ten podlega na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych z tytułu importu, odpowiednie zastosowanie będą miały przepisy unijnego i krajowego prawa celnego oraz Ordynacji podatkowej.

Proponowana zmiana ma celu umożliwienie prowadzenia jednego postępowania w sprawie określania należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów, oraz wydawanie w tym zakresie jednej decyzji.

Uzasadnienie zmiany analogiczne jak do zmiany art. 34 ust. 4 i 5 ustawy o podatku od towarów i usług.

Zmiana ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

Zmiany zawarte w art. 33 ustawy z dnia 11 marca 2011 r. o podatku od towarów i usług są konsekwencją decyzji dotyczącej ujednoczenia postępowania w sprawie należności celnych i podatkowych.

Przepisy prawa celnego charakteryzują się pewną odrębnością w zakresie wydawania decyzji opisaną poniżej.

Określanie należności celnych

Zgodnie z art. 105 ust. 3 i 4 UKC, jeżeli dług celny wynika z innej okoliczności niż przyjęcie zgłoszenia celnego, zaksięgowanie wymaganej kwoty należności celnych odbywa się w terminie 14 dni od dnia, w którym organy celne są w stanie określić kwotę tych należności celnych i wydać decyzję. Przepis ten stosuje się w odniesieniu do kwoty należności, która ma być pokryta lub pozostaje do pokrycia, w przypadku gdy wymagana kwota należności nie została zaksięgowana lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota wymagana.

Przepis ten daje możliwość organom celnym zaksięgowania kwoty wynikającej z długu celnego przez wydanie dwu, a nawet więcej kolejnych decyzji „pierwszoinstancyjnych” bez konieczności wzruszenia pierwszej decyzji określającej tę kwotę. Prawidłowość takiego działania została potwierdzona przez polskie sądy administracyjne. Orzecznictwo sądowe odnosi się co prawda nie do art. 105 ust. 4 UKC, bo przepis ten stosowany jest dopiero niewiele ponad 2 lata, ale do odpowiadającemu mu art. 220 ust.1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992, str. 1., z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 4, str. 307) (WKC), stosowanego do 1 maja 2016 r., tj. do czasu wdrożenia UKC. Na podstawie tabeli korelacji stanowiącej załącznik do UKC można odnieść przepisy UKC do wcześniej obowiązującego prawa. To odniesienie jest o tyle skomplikowane, że tabela załączona do UKC porównuje przepisy UKC i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) (Dz. Urz. UE L 145 z 04.06.2008, str. 1). Rozporządzenie to jednak, poza jego art. 30, nie było stosowane, ze względu na brak przepisów wykonawczych. W 2011 r. zapadła decyzja o przekształceniu zmodernizowanego kodeksu celnego w UKC ze względu na konieczność implementacji zmian wynikających z Traktatu Lizbońskiego. UKC został ustanowiony w 2013 r. i wdrożony do stosowania z dniem 1 maja 2016 r. Wracając zatem do tabeli korelacji załączonej do UKC, odnosi ona art. 105 ust. 4 UKC do art. 70 zmodernizowanego kodeksu celnego, którego z kolei załącznikiem jest tabela zbieżności odnosząca art. 70 właśnie do art. 220 WKC.

W UKC zrezygnowano z pojęcia retrospektywnego zaksięgowania, przez które prawodawca wspólnotowy rozumiał zaksięgowanie kwot wcześniej niezaksięgowanych na podstawie

art. 218 i art. 219 lub zaksięgowanych w kwocie niższej od prawnie należnej. Nie oznacza to jednak, że kwoty takie nie będą mogły być zaksięgowane. W myśl bowiem art. 105 ust. 4 UKC postanowienia ust. 3 tego artykułu (wydanie decyzji w sprawie określenia długu celnego) stosuje się do kwoty, która ma być pokryta lub pozostaje do pokrycia, w przypadku gdy wymagana kwota należności nie została zaksięgowana zgodnie z ust. 1–3 lub została określona i zaksięgowana w kwocie niższej niż kwota wymagana. Tym samym określeniu w decyzji może podlegać „niedobór należności”.

W wyroku z 24.06.2014 r. (I GSK 1024/13) NSA, odnosząc się do art. 220 ust. 1 WKC, stwierdził: „Odczytując powyższy przepis należy mieć na uwadze cel instytucji retrospektywnego zaksięgowania należności celnych, którym jest osiągnięcie stanu zgodności w zakresie wysokości należności celnych, które obiektywnie wynikają z obowiązujących przepisów z tymi, które zaksięgowane są należne do uiszczenia przez podmiot do tego zobowiązany. Retrospektywne zaksięgowanie odnosi się zawsze do różnicy pomiędzy kwotą zaksięgowaną na podstawie art. 218 Wspólnotowego Kodeksu Celnego a kwotą, która jest należna na podstawie obowiązujących przepisów. W tym znaczeniu retrospektywne zaksięgowanie należności celnych nie odnosi się do całej kwoty, która wynika z długu celnego, lecz wyłącznie różnicy, która dotąd nie została uwzględniona. Takie rozwiązanie daje organom celnym podstawę do wydawania decyzji w przedmiocie retrospektywnego zaksięgowania bez konieczności eliminowania decyzji, która wydana została wcześniej, ponieważ kolejna decyzji nie orzeka w tym samym przedmiocie. Przedmiotowe decyzje dopiero łącznie orzekają o całości kwoty wynikającej z długu celnego powstałego w związku ze zgłoszeniem celnym. Nie stanowią przy tym jednocześnie rozstrzygnięcia tej samej sprawy administracyjnej, albowiem miały rozbieżny zakres przedmiotowy.

3. Na tożsamość sprawy administracyjnej składają się elementy podmiotowe i przedmiotowe. Ustalenie tożsamości sprawy administracyjnej pod względem podmiotowym sprowadza się do stwierdzenia identyczności stron w danym postępowaniu administracyjnym. Pod względem przedmiotowym natomiast na sprawę administracyjną składa się treść żądania strony (jej uprawnienia) lub treść obowiązku, podstawa prawna oraz stan faktyczny. Identyczność wskazanych elementów przesądza o tożsamości sprawy. Przy spełnieniu powyższych warunków tożsamości sprawy dochodzi do sytuacji, gdy na skutek wydania decyzji jej adresata obciążają obowiązki, co do których już wcześniej wydano rozstrzygnięcie.”

I dalej NSA stwierdza:

„Przedstawione wyżej stanowisko Sądu pierwszej instancji na gruncie procedury mającej zastosowanie w sprawie, nie miało uzasadnienia. Po pierwsze ocena, że oba postępowania miały tożsamy charakter wynika z nieusprawiedliwionego uznania, że tożsamość przedmiotowa w sprawie wyznaczona jest przez zakres zobowiązań, które mogą powstać na tle tego samego zgłoszenia. Takie stanowisko sugeruje ocenę, że wszelkie postępowania na tle weryfikacji warunków przedmiotowego zgłoszenia celnego (przy założeniu tożsamości podmiotowej, która nie jest sporna w sprawie) mają charakter tożsamy przedmiotowo i każdorazowo dochodzi do oceny całego zgłoszenia celnego pod kątem zobowiązań celnych, stąd próby kolejnej weryfikacji muszą uwzględnić konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego wcześniejszego rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Stanowisko takie nawiązuje do rozwiązań w zakresie określania zobowiązań podatkowych na podstawie art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, gdzie wydana decyzja musi zawierać całościowe rozliczenie zobowiązania podatkowego a kolejne postępowanie w tym zakresie rzeczywiście odbywa się w przewidzianych do tego celu, wskazanych także w zaskarżonym wyroku przez Sąd pierwszej instancji, trybach nadzwyczajnych uregulowanych w Ordynacji podatkowej. Stanowisko takie nie ma jednak uzasadnienia w przepisach, mających zastosowanie w sprawie. (...). W ocenie NSA „przedmiotowe decyzje dopiero łącznie orzekały o całości kwoty wynikającej z długu celnego powstałego w związku z przedmiotowym zgłoszeniem celnym. Nie stanowiły przy tym jednocześnie rozstrzygnięcia tej samej sprawy albowiem miały rozbieżny charakter przedmiotowy.”.

Określenie należności podatkowych

W powyższym wyroku NSA wskazał już na różnicę w określeniu należności celnych i podatkowych. Podczas gdy do jednego zgłoszenia celnego może być wydanych kilka decyzji „pierwszoinstancyjnych” określających należności celne, bez konieczności wzruszania poprzednich, należne podatki określone są na nowo w całości, co wiąże się z koniecznością wyeliminowania wcześniejszej decyzji, o ile taka decyzja była wydana, stosując ordynacyjne tryby nadzwyczajne.

Biorąc pod uwagę, że należne cło wchodzi do podstawy opodatkowania podatkami importowymi, powstaje taka oto sytuacja, że wydanie decyzji domierzającej należności celne powoduje w obecnym stanie prawnym konieczność wydania decyzji określającej podatki w pełnej wysokości, a jeżeli w odniesieniu do należności celnych wydawana jest kolejna decyzja domierzająca, konieczne jest wzruszenia decyzji podatkowej i określenie na nowo należności podatkowych w pełnej wysokości.

Przy założeniu jednego postępowania i wydawania jednej decyzji w sprawie należności celnych i podatkowych, utrzymanie opisanej sytuacji prawnej wymagałoby wzruszenia decyzji celno-podatkowej w zakresie dotyczącym podatku, jeżeli kwota podatku należnego określona w tej decyzji wymagałaby określenia jej na nowo, w związku np. ze zmianą podstawy opodatkowania bądź stawki podatkowej.

Aby uniknąć takiej sytuacji i uprościć postępowanie, projektuje się zmiany w art. 33 i art. 34 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz w art. 27 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, pozwalające na domierzanie niepobranych należności podatkowych, analogicznie jak w przypadku należności celnych, lub określenie nadpłaconej kwoty podatku, w przypadku decyzji orzekającej o zwrocie należności celnych (ewentualny zwrot podatku może być orzeczony w drodze odrębnej decyzji na podstawie Ordynacji podatkowej)

zmiana art. 33 ust. 2

Obecnie obowiązujący art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (oraz art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym) stanowi, że jeżeli naczelnik urzędu celno-skarbowego stwierdzi, że w zgłoszeniu celnym kwota podatku została wykazana nieprawidłowo, wydaje decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości.

Zgodnie z propozycją zawartą w niniejszej ustawie przepis ten zostanie rozbity na dwa ustępy w celu dostosowania do regulacji celnych, tj. stwierdzeniem nieprawidłowości w zgłoszeniu celnym przed zwolnieniem towarów i po ich zwolnieniu.

Zgodnie ze zmodyfikowanym ust. 2 zawartym w art. 33, jeżeli naczelnik urzędu celno-skarbowego stwierdzi przed zwolnieniem towaru, o którym mowa w art. 194 UKC, że w zgłoszeniu celnym kwota podatku została wykazana nieprawidłowo:

- 1) wyda decyzję przed zwolnieniem towaru, w której określi podatek w prawidłowej wysokości, albo
- 2) wyda decyzję po zwolnieniu towarów, w której określi różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną.

W przypadku importu towarów podstawowym źródłem danych pozwalającym na określenie należności zarówno celnych, jak i podatkowych jest zgłoszenie celne. W zgłoszeniu tym zgłaszający/podatnik deklaruje wysokość należnego cła, podatków, tj. VAT i akcyzy (jeżeli

towary są wyrobami akcyzowymi) oraz innych należnych opłat. Po przyjęciu zgłoszenia celnego organ celny może zweryfikować prawidłowość danych zawartych w przyjętym zgłoszeniu celnym albo odstąpić od weryfikacji. Jeżeli organ celny odstąpi od weryfikacji zgłoszenia lub wynik weryfikacji jest pozytywny, zgłaszający/podatnik zostaje poinformowany o kwocie należności podatkowych do zapłaty (tożsamej z kwotą zadeklarowaną wykazaną w zgłoszeniu). Od daty otrzymania tego powiadomienia biegnie termin 10 dni na zapłatę należności. Po zapłacie lub zabezpieczeniu należności towar jest zwalniany.

Jeżeli po przyjęciu zgłoszenia, a przed zwolnieniem towaru organ celny stwierdzi, na podstawie wyników weryfikacji zgłoszenia celnego, że kwota należności może być wyższa niż zadeklarowana w zgłoszeniu celnym, wówczas możliwe będą dwie możliwości:

- organ celny może wydać decyzję przed zwolnieniem towaru, w której określi wysokość należności w prawidłowej (pełnej) wysokości (np. w zgłoszeniu było deklarowane 100, a po weryfikacji wychodzi 105 – decyzja jest na 105); jeżeli jest wydana taka decyzja, to towar będzie zwolniony na podstawie tej decyzji po zapłacie lub zabezpieczeniu należności określonych w decyzji, tj. 105.

Opisany powyżej przypadek odpowiada projektowanemu art. 33 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

- organ celny może zwolnić towary po uiszczeniu lub zabezpieczeniu należności zadeklarowanych w zgłoszeniu celnym i dodatkowo po złożeniu zabezpieczenia wystarczającego na pokrycie różnicy między kwotą podatku wynikającą ze zgłoszenia celnego a kwotą, która może być określona za te towary na podstawie wyników weryfikacji. W takim przypadku towar jest zwalniany po zapłacie lub zabezpieczeniu zadeklarowanej w zgłoszeniu kwoty podatku (100), a po zwolnieniu wydawana jest decyzja określająca różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą wykazaną w zgłoszeniu celnym (tj. na 5). Do czasu zapłaty tych dodatkowych należności (tj. 5) są one zabezpieczone.

Opisany powyżej przypadek odpowiada projektowanemu art. 33 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Po zwolnieniu towarów organy celne również mogą, na podstawie art. 48 UKC, zweryfikować prawidłowość i kompletność informacji podanych w zgłoszeniu celnym. Jeżeli w wyniku takiej kontroli okaże się, że kwota należności przywozowych wykazana w zgłoszeniu celnym

lub rozliczeniu zamknięcia albo określona w decyzji jest nieprawidłowa (np. wskutek ujawnienia dodatkowej faktury na transport, którego koszt powinien być doliczony do wartości celnej), naczelnik urzędu celnego wyda decyzję określającą różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą już wykazaną w zgłoszeniu celnym lub rozliczeniu zamknięcia albo określoną w decyzji. Obecnie taką decyzję (na różnicę) wyda naczelnik urzędu celnego tylko do określenia należności celnych, zaś podatki i opłaty, do których zastosowanie mają przepisy Ordynacji podatkowej, określone zostaną w prawidłowej (pełnej wysokości).

W przypadku ujawnienia kolejnych nieprawidłowości mających wpływ na wysokość należnej kwoty podatku (np. w wyniku weryfikacji świadectwa pochodzenia) lub na wniosek osoby naczelnik urzędu celno-skarbowego wyda kolejną decyzję określającą różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną lub określoną, bez wzruszania poprzedniej decyzji określającej ten podatek.

Opisany powyżej przypadek odpowiada projektowanemu art. 33 ust. 2a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

zmiana art. 33 ust. 3

Modyfikacja w art. 33 ust. 2 i dodanie nowego ust. 2a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wymusza również zmianę art. 33 ust. 3 tej ustawy, który w obecnym brzmieniu daje prawo podatnikowi do wystąpienia, po przyjęciu zgłoszenia celnego lub po przedstawieniu rozliczenia zamknięcia, do naczelnika urzędu celno-skarbowego o wydanie decyzji określającej podatek w prawidłowej (pełnej) wysokości. Po dokonaniu zmiany przepisu podatnik w dalszym ciągu będzie miał prawo do złożenia wniosku o wydanie decyzji określającej różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną albo określoną (zarówno w tej określającej podatek w prawidłowej wysokości, jak i określającej różnicę).

Decyzja na wniosek, o którym mowa w art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, może być wydana po zwolnieniu towarów, zatem dotyczyć może różnicy między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku wykazaną w zgłoszeniu celnym lub rozliczeniu zamknięcia, o której zgłaszający/podatnik został już powiadomiony i która została już uiszczona lub zabezpieczona, co stanowi warunek zwolnienia towarów.

zmiana art. 33 ust. 7a pkt 1

Zmiana w art. 33 ust. 7a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wynika z wykreślenia w tym przepisie pełnego powołania nazwy rozporządzenia ustanawiającego UKC. Rozporządzenie to po raz pierwszy zostało wskazane w zmodyfikowanym art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług i tam też zamieszczono jego pełną nazwę wraz ze stosowaną w dalszej części ustawy nazwą skrótową.

zmiana art. 33b ust. 4

Zmiana w art. 33b w ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług ma charakter dostosowujący do projektowanych zmian w art. 33 tej ustawy.

dodanie w art. 34 ust. 1a

Przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług stanowi, że w przypadkach innych niż określone w art. 33 ust. 1–3 tej ustawy, kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów określa naczelnik urzędu celno-skarbowego w drodze decyzji (np. w przypadku niezłożenia zgłoszenia celnego).

W art. 34 ustawy dodaje się ust. 1a stanowiący, że w przypadku gdy w decyzji, o której mowa w ust. 1a, kwota podatku nie zostanie określona w prawidłowej wysokości, naczelnik urzędu celno-skarbowego wyda decyzję określającą różnicę między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już określoną. Dodanie ust. 1a jest kontynuacją zmian wprowadzonych w art. 33 ust. 2–3 i tam uzasadnionych.

zmiana art. 34 ust. 3

Zmiana w art. 34 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wynika z dodania w art. 33 ust. 2a i w art. 34 ust. 1a. Tak jak dotychczas odwołanie od decyzji wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego w sprawach dotyczących określenia podatku należnego z tytułu importu towarów składane będzie do dyrektora izby administracji skarbowej, za pośrednictwem naczelnika urzędu celno-skarbowego, który wydał decyzję.

zmiana art. 34 ust. 4

Zmiana art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług ma podstawowe znaczenie dla wdrożenia koncepcji tzw. jednego postępowania.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi regulacjami prawnymi, do postępowań w sprawie określenia podatku należnego z tytułu importu towarów zastosowanie mają przepisy Ordynacji podatkowej. Po wprowadzeniu zmian do tych postępowań będą mieć zastosowanie

wskazane przepisy prawa celnego, zarówno unijnego, jak i krajowego, oraz te przepisy Ordynacji podatkowej, które mają zastosowanie do postępowania w sprawach celnych, wskazane w art. 73 ust. 1 Prawa celnego. *A contrario*, przepisy Ordynacji podatkowej niepowołane w art. 34 ust. 4 pkt 3 ustawy o podatku od towarów i usług nie będą miały zastosowania do postępowania dotyczącego określenia podatku z tytułu importu, z wyjątkiem przepisów dotyczących wykonania decyzji (rozdział 16a działu IV Ordynacji podatkowej).

Należy podkreślić, że art. 34 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług nie wyłącza stosowania do podatków należnych z tytułu importu towarów całej Ordynacji podatkowej, a tylko niektóre przepisy dotyczące postępowania podatkowego zawarte w dziale IV Ordynacji podatkowej. Oznacza to, że wszystkie inne przepisy Ordynacji podatkowej umiejscowione poza działem IV Ordynacji podatkowej będą do tych podatków stosowane, w szczególności zaś dział III dotyczący zobowiązań podatkowych.

Oznacza to, że przepisy prawa celnego stosowane będą tylko do postępowań w sprawie określenia kwoty należnych podatków, a zatem tylko do ich wymierzenia w pierwszej i drugiej instancji oraz w tzw. trybach nadzwyczajnych. Nie będą miały zaś już zastosowania do wykonania decyzji, przedawnienia czy zwrotów.

Zakres ujednoczenia

Ujednoczenie postępowania dotyczyć będzie tylko **określenia** w decyzji podatków w prawidłowej wysokości. Do określenia tych podatków stosowane będą unijne i krajowe przepisy celne dotyczące postępowania (procedury), tj.:

1) art. 5 UKC

Przepis art. 5 UKC definiuje podstawowe i najważniejsze terminy stosowane w przepisach celnych. Część z tych definicji będzie miało odpowiednie zastosowanie do właściwego odczytania przepisów regulujących postępowanie w sprawie określenia kwoty podatków i opłat należnych z tytułu importu towarów. Jedną z najważniejszych z nich będzie definicja decyzji wprowadza w art. 5 pkt 39 UKC, zgodnie z którą decyzją jest każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób. Termin „decyzja” w UKC używany jest w szerszym znaczeniu niż w Ordynacji podatkowej. Na gruncie Ordynacji podatkowej aktami administracyjnymi wydawanymi przez organy

podatkowe są decyzje i postanowienia, zaś w rozumieniu „decyzji”, jaki przyjęto w UKC, mieszczą się także postanowienia.

Oprócz definicji decyzji odpowiednie zastosowanie znajdują jeszcze inne definicje, jak np. definicja przedstawiciela celnego, osoby, długu celnego czy zwolnienia towarów. Odwołanie do całego art.5 UKC, a nie do poszczególnych jego punktów, eliminuje ryzyko pominięcia terminu, którego użycie może stać się pomocne, z drugiej zaś strony nie powinno stwarzać problemów interpretacyjnych.

- 2) **art. 18–21 UKC** (w art. 20 i art. 21 UKC zawarte są przepisy upoważniające Komisję Europejską do wydawania przepisów wykonawczych i delegowanych we wskazanych tam zakresach; przepisy wydane na podstawie tych upoważnień również będą miały zastosowanie) oraz **art. 76 i art. 77 Prawa celnego**

Biorąc pod uwagę występujące różnice między przedstawicielstwem celnym a pełnomocnictwem podatkowym należy stwierdzić, że prowadzenie jednego postępowania w sprawie należności importowych nie może nastąpić z zastosowaniem obu tych regulacji. Wybór jest uwarunkowany faktem, że przedstawicielstwo celne regulowane jest przez rozporządzenie unijne. Zastosowanie celnych przepisów dotyczących przedstawicielstwa celnego do podatków z tytułu importu towarów wyłącza ten zakres spraw z regulacji dotyczących pełnomocnictwa „ordynacyjnego”.

Przedstawicielstwo celne, uregulowane w art. 18–21 UKC, jest zasadniczo różne od pełnomocnictwa podatkowego:

- po pierwsze przedstawicielstwo celne nie odnosi się tylko do postępowania administracyjnego, a do prowadzenia czynności i załatwiania formalności wymaganych przepisami prawa celnego przed organami celnymi (art. 5 pkt 6 UKC), przy czym formalności celne oznaczają wszystkie operacje, które muszą zostać załatwione przez daną osobę i przez organy celne w celu zapewnienia zgodności z przepisami prawa celnego (art. 5 pkt 8 UKC),
- UKC wprowadza podział na przedstawicielstwo bezpośrednie i pośrednie. W przypadku przedstawicielstwa bezpośredniego przedstawiciel celny działa w imieniu i na rzecz innej osoby, zaś w przedstawicielstwie pośrednim – przedstawiciel działa w imieniu własnym, lecz na rzecz innej osoby (art. 18 ust. 1 UKC); odpowiednik przedstawiciela pośredniego nie występuje w Ordynacji

podatkowej, ponadto przedstawiciel pośredni, jako zgłaszający, jest również dłużnikiem w rozumieniu prawa celnego.

Rodzaj przedstawicielstwa ma zatem istotne znaczenie przy składaniu zgłoszenia celnego, z uwagi na fakt, iż wpływa na określenie kręgu potencjalnych dłużników. Rodzaj przedstawicielstwa wskazany w pełnomocnictwie złożonym do sprawy na etapie po przyjęciu zgłoszenia celnego pozostaje natomiast bez wpływu na krąg dłużników (a tym samym na krąg osób zainteresowanych), w odniesieniu do których będzie prowadzone postępowanie,

- przedstawicielem celnym może być każda osoba ustanowiona przez inną osobę (art. 5 pkt 6 UKC), przy czym „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, ale uznaną – na mocy prawa unijnego lub krajowego – za mającą zdolność do czynności prawnych; pełnomocnikiem „ordynacyjnym” może być tylko osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych (art. 138b Ordynacji podatkowej).

Ta odmienność przedstawiciela celnego i pełnomocnika ustanowionego na podstawie Ordynacji podatkowej ma duże znaczenie dla prowadzenia postępowań administracyjnych, gdyż w większości przedstawicielami celnymi są agencje celne i jako takie nie mogą zostać ustanowione jako pełnomocnicy w sprawach podatkowych. Jest to często niezrozumiałe dla mocodawców, od których wymaga się ustanowienia przedstawiciela celnego dla załatwienia spraw celnych i dodatkowo pełnomocnika do prowadzenia postępowań podatkowych z tytułu importu tych samych towarów,

- podczas kontaktu z organami celnymi przedstawiciel celny zgłasza fakt wykonywania czynności na rzecz osoby reprezentowanej; organy celne mogą zażądać od osoby deklarującej, że działa w charakterze przedstawiciela celnego dostarczenia dowodu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa przez osobę reprezentowaną; pełnomocnik podatkowy nie może działać bez przedstawienia pełnomocnictwa organowi podatkowemu.

Różnice między przedstawicielstwem celnym a pełnomocnictwem podatkowym są obecnie przyczyną wielu problemów związanych przede wszystkim z wydawaniem decyzji podatkowych z tytułu importu.

Po dokonaniu zmiany przepisów, tj. po wprowadzeniu regulacji, zgodnie z którą do postępowania w sprawach określenia podatku VAT, podatku akcyzowego, opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów, zastosowanie będą miały przepisy dotyczące przedstawicielstwa celnego, możliwe będzie złożenie jednego pełnomocnictwa do postępowania określającego te należności.

- 3) **art. 22 UKC** ust. 1 zdanie pierwsze i drugie, ust. 2, 3, ust. 4 zdanie pierwsze, ust. 6 i 7 UKC dzielą decyzje na decyzje wydawane na wniosek oraz na decyzje wydawane bez uprzedniego wniosku (tzw. decyzje z urzędu), przy czym zarówno jedno, jak i drugie mogą być decyzjami korzystnymi albo niekorzystnymi dla osoby. Unijne przepisy celne nie zawierają definicji decyzji korzystnych i niekorzystnych, przyjmuje się jednak, że decyzjami korzystnymi wydawanymi na wniosek osoby są decyzje w pełni uwzględniające wniosek. W przeciwnym przypadku decyzje traktowane są jako niekorzystne. Decyzje wydawane z urzędu to zazwyczaj decyzje niekorzystne, możliwe są jednak również decyzje korzystne wydawane z urzędu, np. w sprawach zwrotu lub umorzenia należności celnych.

Podział decyzji na korzystne i niekorzystne ma w unijnych przepisach celnych znaczenie, gdyż tylko z decyzją niekorzystną unijne przepisy celne wiążą tzw. prawo do bycia wysłuchanym. W ramach tego prawa przed wydaniem decyzji niekorzystnej organy celne powiadamiają zainteresowaną osobę o podstawach, na których zamierzają oprzeć decyzję, dając możliwość tej osobie przedstawienia swojego stanowiska w sprawie. Dlatego w przypadku wątpliwości, czy decyzja, którą zamierza wydać organ celny, jest czy nie jest korzystna dla osoby, przyjmuje się tryb właściwy do wydania decyzji niekorzystnej, aby nie pozbawić osoby prawa „do obrony”. Regulacje unijne przewiduje również wyjątki od prawa do wysłuchania, co daje prawo organom celnym wydania decyzji niekorzystnej bez zastosowania tego prawa. Ma to miejsce głównie zazwyczaj w przypadkach poważnego naruszenia prawa.

Tryb wydania decyzji na wniosek (art. 22 UKC)

- 1) złożenie wniosku – składając wniosek, osoba powinna dostarczyć wszystkie niezbędne informacje do wydania decyzji;

2) naczelnik urzędu celno-skarbowego niezwłocznie i nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania wniosku sprawdza warunki przyjęcia wniosku (art. 22 ust. 2 UKC):

- wniosek spełnia warunki – powiadomienie wnioskodawcy, w terminie 30 dni od daty otrzymania wniosku, o przyjęciu wniosku (art. 22 ust. 2 akapit drugi kodeksu); datą przyjęcia wniosku jest data otrzymania wniosku (art. 12 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 558, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”),
- wniosek nie zawiera wszystkich wymaganych informacji – naczelnik urzędu celno-skarbowego żąda od wnioskodawcy uzupełnienia informacji w rozsądnym terminie – max 30 dni (art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego).

Jeżeli wnioskodawca uzupełni wniosek, następuje przyjęcie wniosku z datą otrzymania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego wymaganych informacji; naczelnik urzędu celno-skarbowego powiadamia wnioskodawcę o przyjęciu wniosku (art. 12 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego).

Jeżeli wnioskodawca nie uzupełni wniosku w określonym terminie, wniosek nie zostaje przyjęty. Odmowa przyjęcia wniosku jest decyzją niekorzystną dla wnioskodawcy, bez prawa do wypowiedzenia (art. 10 lit. a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz. Urz. UE L 343 z 29.12.2015, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym”).

Naczelnik urzędu celno-skarbowego powiadamia wnioskodawcę o odmowie przyjęcia wniosku (art. 12 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia wykonawczego).

Brak informacji o przyjęciu lub odrzuceniu wniosku równa się uznaniu, że wniosek został przyjęty z datą złożenia lub datą przekazania ostatniej żądanej informacji (art. 12 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego);

- 3) po przyjęciu wniosku organ celny może zwrócić się o dostarczenie dodatkowych informacji w terminie max 30 dni – termin na wydanie decyzji przedłuża się o ten okres (art. 13 ust. 1 rozporządzenia delegowanego); naczelnik urzędu celno-skarbowego informuje wnioskodawcę o przedłużeniu terminu;
- 4) przed wydaniem decyzji niekorzystnej dla wnioskodawcy naczelnik urzędu celno-skarbowego:
 - powiadamia wnioskodawcę o podstawach, na których zamierza oprzeć decyzję,
 - daje możliwość przedstawienia stanowiska (prawo do bycia wysłuchanym) w terminie, co do zasady, 30 dni (art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego) rozpoczynającym swój bieg z dniem doręczenia powiadomienia lub z dniem uznania go za doręczone (art. 22 ust. 6 UKC). Od zasady 30-dniowego terminu są wyjątki określone w art. 8 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (24 godziny) i w art. 9 rozporządzenia wykonawczego (niezwłocznie).

Od prawa do bycia wysłuchanym są również wyjątki określone w art. 22 ust. 6 akapit drugi UKC i art. 10 rozporządzenia delegowanego.

Jeżeli stosowane jest prawo do wysłuchania, o którym mowa w art. 8 ust. 1 rozporządzenia delegowanego, termin na wydanie decyzji przedłuża się o 30 dni, o czym organ celny powinien poinformować wnioskodawcę (art. 13 ust. 2 rozporządzenia delegowanego),
 - po upływie tego terminu wnioskodawca jest powiadomiony w odpowiedniej formie o wydanej decyzji (art. 22 ust. 6 UKC);
- 5) organ celny wydaje decyzję i powiadamia o niej niezwłocznie i nie później niż w terminie 120 dni od daty przyjęcia wniosku (art. 22 ust. 3 UKC), jeśli w przepisach szczególnych nie przewidziano inaczej (np. pozwolenie na procedurę uszlachetniania czynnego i biernego 30 dni);

6) termin na wydanie decyzji może być przedłużony w przypadkach określonych w przepisach prawa (np. art. 22 ust. 3 UKC).

Decyzją korzystną dla wnioskodawcy może być wydanie pozwolenia, adnotacja czy zgoda na wniosku albo odrębna decyzja załatwiająca wniosek.

Decyzja niekorzystna dla wnioskodawcy określa podstawy, na których ją oparto, i zawiera pouczenie o prawie do wniesienia odwołania (art. 22 ust. 7 UKC). Może być wydana w postaci elektronicznej lub papierowej.

Do postępowania w sprawie określenia podatków z tytułu importu nie będą miały zastosowania:

- art. 22 ust. 1 zdanie trzecie UKC – właściwość organów w sprawie określenia podatku z tytułu importu towarów określają przepisy ustawy o podatku od towarów i usług oraz Ordynacja podatkowa. Właściwość ta już obecnie jest dostosowana do właściwości organów celnych i nie wymaga zmian,
- art. 22 ust. 4 zdanie drugie UKC – zdanie drugie odnosi się do art. 45 UKC dotyczącego wykonalności decyzji; w tym zakresie postępowanie celne i podatkowe nie podlega ujednoczeniu,
- art. 22 ust. 5 UKC – przepis zawarty w ust. 2, dotyczący ważności decyzji, odnosi się w szczególności do licznych pozwoleń wydawanych na podstawie przepisów celnych, nie odnosi się zaś do decyzji wymiarowych.

4) **art. 23 ust. 1–3 UKC**

Zgodnie z art. 23 ust. 1 UKC posiadacz decyzji wypełnia wynikające z niej obowiązki, zaś zgodnie z ust. 2 jest zobowiązany do informowania organu o wszelkich okolicznościach zaistniałych po wydaniu decyzji, a mogących wpływać na jej dalsze obowiązywanie lub na jej treść.

Zgodnie z art. 23 ust. 3 UKC organy celne (odpowiednio organy podatkowe), które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, zmienić lub cofnąć, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego.

Art. 23 ust. 4 i 5 odnosi się do pozwoleń i nie będzie stosowany do decyzji określających podatki z tytułu importu.

Wskazane przepisy art. 23 i kolejne – do art. 28 UKC – są odpowiednikami ordynacyjnych trybów nadzwyczajnych (ordynacyjne tryby nadzwyczajne nie będą miały zastosowania do postępowań określających importowe należności przywozowe). Przyjęcie takiego rozwiązania z jednej strony wynika z wprowadzenia jednego postępowania w sprawie określania wskazanych należności, z drugiej zaś – z wprowadzenia przepisów dających możliwość określania w decyzji różnicy między kwotą podatku w prawidłowej wysokości a kwotą podatku już wykazaną lub określoną. Określanie w decyzji tej różnicy bez eliminowania z obrotu prawnego wcześniejszej decyzji podatkowej i konieczności określania na nowo należności podatkowych w pełnej wysokości powoduje, że stosowanie ordynacyjnych trybów nadzwyczajnych w takich przypadkach byłoby bardzo karkołomne.

Ponadto zastosowanie rozwiązania, zgodnie z którym do decyzji w zakresie należności celnych zastosowanie miałby art. 23 ust. 3 UKC, a w zakresie określonych w tej samej decyzji podatków i opłat – tryby nadzwyczajne określone w Ordynacji podatkowej, w opinii projektodawcy jest nieuzasadnione i przeciwnie skuteczne. W zdecydowanej większości przypadków należności podatkowe określane są w następstwie zmian wprowadzonych w decyzji celnej, w związku z czym należności celne i podatkowe powinny być traktowane w podobny sposób.

5) **art. 24 i art. 25 UKC**

Przepisy delegowane i wykonawcze wydane na podstawie delegacji zawartych w art. 24 i art. 25 UKC będą miały odpowiednie zastosowanie do postępowań w sprawach określenia podatków z tytułu importu.

6) **art. 27 i art. 28 ust. 1–3 i ust. 4 zdanie pierwsze UKC**

Powołane przepisy dotyczą unieważnienia oraz cofnięcia i zmiany korzystnych decyzji.

Niezależnie od przepisu art. 23 ust. 3 UKC, organy celne unieważniają decyzję korzystną dla posiadacza tychże, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- decyzja została podjęta na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych informacji,
- posiadacz decyzji wiedział lub powinien był wiedzieć, że informacje są nieprawidłowe lub niekompletne,

- decyzja byłaby inna, gdyby informacje były prawidłowe i kompletne.

Korzystna decyzja zostaje zmieniona lub cofnięta w przypadkach innych niż określone w art. 27 UKC:

- jeżeli jeden lub kilka warunków wymaganych do jej wydania nie zostało spełnionych lub przestało być spełnionych lub
- na wniosek posiadacza decyzji.

7) **art. 29 UKC**

Art. 29 UKC stanowi podstawę dla organu celnego (odpowiednio organu podatkowego) do wydawania decyzji bez uprzedniego wniosku, tj. decyzji z urzędu, i wskazuje, które przepisy UKC mają zastosowanie do tych decyzji (tj. art. 22 ust. 4, 5, 6 i 7, art. 23 ust. 3 oraz art. 26, art. 27 i art. 28 UKC).

Tryb wydania decyzji z urzędu (art. 29 UKC)

Biorąc pod uwagę przepisy dotyczące prawa do bycia wysłuchanym (art. 22 ust. 6 UKC), szczególnie zaś, co do zasady, 30-dniowy termin na przedstawienie stanowiska, stosuje się następujący tryb wydawania decyzji niekorzystnych z urzędu:

- 1) pierwszą informacją dla osoby o możliwości wydania decyzji dla niej niekorzystnej może być powiadomienie, o którym mowa w art. 22 ust. 6 UKC (w ramach prawa do bycia wysłuchanym) – bez postanowienia o wszczęciu postępowania z Ordynacji podatkowej;
- 2) po upływie wyznaczonego terminu na przedstawienie stanowiska (wyjątek art. 8 ust. 2 przepisów wykonawczych) osoba jest powiadamiana w odpowiedniej formie o wydanej decyzji.

Tak jak w przypadku decyzji niekorzystnej wydawanej na wniosek, decyzja niekorzystna wydawana z urzędu określa podstawy, na których ją oparto, i zawiera pouczenie o prawie do wniesienia odwołania.

8) **art. 31 i art. 32 UKC**

Przepisy delegowane i wykonawcze wydane na podstawie delegacji zawartych w art. 31 i art. 32 UKC będą miały odpowiednie zastosowanie do postępowań w sprawach określenia podatków z tytułu importu.

9) **art. 44 UKC** oraz art. 90b–90e Prawa celnego

Zgodnie z art. 44 ust. 1 UKC, każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie. Prawo do wniesienia odwołania ma również osoba, która wystąpiła do organów celnych z wnioskiem o wydanie decyzji i której nie wydano decyzji na podstawie tego wniosku w terminie.

Odwołanie składa się w państwie członkowskim, w którym decyzja została wydana lub w którym złożono wniosek o jej wydanie.

UKC nie normują procedury odwoławczej, pozostawiając ten obszar do uregulowania przez państwa członkowskie. W art. 44 ust. 4 UKC wskazana została jedynie wytyczna dla państw członkowskich, zgodnie z którą procedura odwoławcza powinna umożliwiać szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydanych przez organy celne w pierwszej instancji.

W Polsce procedura odwoławcza w postępowaniu celnym określona została w Prawie celnym przez odesłania zawarte w art. 73 tej ustawy do odpowiednich przepisów Ordynacji podatkowej (wskazanych poniżej), z uwzględnieniem niewielkich zmian określonych w art. 90b–90e Prawa celnego. Można zatem uznać, że postępowanie odwoławcze w sprawach celnych jest uregulowane analogicznie do procedury odwoławczej w sprawach podatkowych.

10) **art. 55 UKC**

Zgodnie z art. 55 UKC, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej i okres, data lub termin są określone w przepisach prawa celnego, okres nie może zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin – odroczone lub przyspieszone.

11) **art. 10a i art. 10b** Prawa celnego

Zgodnie z art. 10a Prawa celnego, wymiana informacji z organami celnymi drogą elektroniczną, w szczególności deklaracji lub zgłoszeń, jest dokonywana przez Platformę Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych, zwaną dalej „PUESC”. Przez tę platformę może następować również doręczanie pism.

Zgodnie z art. 10b. Prawa celnego, dokumenty elektroniczne przesyłane organom celnym podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub zaawansowanym podpisem elektronicznym

weryfikowanym za pomocą certyfikatu celnego albo zapewnia się w inny sposób możliwość potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych w postaci elektronicznej, jeżeli w przepisach wydanych na podstawie art. 3b § 2 Ordynacji podatkowej minister właściwy do spraw finansów publicznych umożliwił podpisywanie określonych dokumentów w taki sposób.

Decyzje i inne dokumenty wydawane przez organ celny w postaci elektronicznej podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym lub zaawansowanym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą certyfikatu celnego.

12) **art. 73c Prawa celnego**

Zgodnie z powołanym przepisem, na potrzeby przepisów prawa celnego za osobę uznaje się również spółkę cywilną.

Art. 73c Prawa celnego uznaje spółkę cywilną za osobę w rozumieniu art. 5 pkt 4 UKC. Biorąc pod uwagę wprowadzenie regulacji dotyczących prowadzenia jednego postępowania w sprawie należności celnych przywozowych, podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego, a także opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej z tytułu importu towarów (w szczególności art. 73d Prawa celnego), zasadne jest stosowanie tego przepisu również do określania tych należności i opłat. Ma to znacznie nie tylko w kontekście określenia adresatów decyzji, ale również np. w kwestii uznania spółki cywilnej za przedstawiciela celnego.

Na podstawie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o podatku akcyzowym spółka cywilna jest podatnikiem i w kontekście adresata decyzji nie będzie tu zmiany. Regulacji takiej nie ma dotychczas w ustawach stanowiących o opłacie paliwowej i opłacie emisyjnej, nie mniej jednak biorąc pod uwagę ścisłe powiązanie tych opłat ze zobowiązaniem podatkowym w podatku akcyzowym, zasadne jest zachowanie spójności w tym zakresie.

13) **art. 83 i art. 84 Prawa celnego**

Przepisy art. 83 i art. 84 Prawa celnego są już obecnie stosowane w postępowaniu podatkowym w sprawach dotyczących podatków importowych, na podstawie art. 147a Ordynacji podatkowej. Przepis ten jest uchylany niniejszą ustawą, dlatego należy powołać te przepisy wprost w ustawie o podatku od towarów i usług.

14) **art. 86** Prawa celnego

Zgodnie z art. 86 Prawa celnego, organ celny (odpowiednio organ podatkowy) może przyjąć jako dowód w postępowaniu dokumenty sporządzone przez organy celne państwa obcego lub inne uprawnione podmioty państwa obcego. Może również zażądać od strony postępowania urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym lub przedłożenia zalegalizowanych dokumentów zagranicznych.

15) **art. 88–90** Prawa celnego

Zgodnie z art. 88 Prawa celnego, prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe lub postępowania karnego nie stanowi przeszkody do prowadzenia postępowania w sprawie celnej (odpowiednio podatkowej).

Przepis art. 89 Prawa celnego stanowi o możliwości złożenia oświadczenia zamiast zaświadczenia, pod określonymi warunkami, zaś art. 90 o możliwości połączenia odrębnych spraw, jeżeli dotyczą tej samej osoby i będących ze sobą w związku.

16) zastosowanie przepisów **Ordynacji podatkowej**

Do postępowań w sprawach określenia podatków z tytułu importu towarów, oprócz ww. przepisów celnych, stosowane będą wskazane w art. 34 ust. 4 tej ustawy następujące przepisy działu IV Ordynacji podatkowej (inne działy Ordynacji podatkowej będą miały również zastosowanie do podatków z tytułu importu):

- art. 138a § 4 dotyczący uwierzytelnienia udzielonego pełnomocnictwa przez adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego,
- art. 141 i art. 142 dotyczące ponaglenia na niezłatwienie sprawy w terminie i odpowiedzialności pracownika za niezłatwienie sprawy w terminie,
- art. 143 dotyczący upoważnienia pracownika do załatwiania spraw w imieniu organu,
- art. 168 dotyczący treści i formy podania,
- art. 170 dotyczący przekazania podania do właściwego organu,
- art. 215 § 1 dotyczący prostowania błędów rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek,

oraz z działu IV:

- rozdział 2 „Wyłączenie pracownika organu podatkowego oraz organu podatkowego”,
- rozdział 5 „Doręczenia”,
- rozdział 6 „Wezwania”,
- rozdział 9 „Metryki, protokoły, adnotacje”,
- rozdział 10 „Udostępnianie akt”,
- rozdział 11 „Dowody” – z wyłączeniem art. 200,
- rozdział 16A „Wykonanie decyzji”.

W przypadku przepisów dotyczących wykonania decyzji projekt ustawy zakłada zachowanie dotychczasowej odmienności postępowania celnego i podatkowego.

Zgodnie z art. 45 UKC wniesienie odwołania, co do zasady, nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Organy celne mają jednak możliwość wstrzymania wykonania takiej decyzji, jeżeli spełnione są określone w powołanym przepisie przesłanki, tj. istnieje prawdopodobieństwo, że decyzja może być sprzeczna z przepisami prawa celnego lub istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

Ordynacja podatkowa prezentuje odwrotne podejście. Zgodnie z rozdziałem 16A Ordynacji podatkowej, decyzja nieostateczna nie podlega wykonaniu, chyba że decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Podsumowując: w przypadku należności celnych i podatkowych określonych w jednej decyzji, co do zasady, zaskarżenie tej decyzji w zakresie należności celnych nie zwolni dłużnika z ich uiszczenia, zaś zaskarżenie decyzji w zakresie określenia podatków wstrzyma ich płatność.

- rozdział 21 „Odpowiedzialność odszkodowawcza”,
- rozdział 22 „Kary porządkowe”,
- rozdział 23 „Koszty postępowania”.

Do odwołań stosowane będą także następujące przepisy Ordynacji podatkowej:

- art. 140 § 1 dotyczący niezakończenia sprawy we właściwym terminie,

- art. 162 § 1–3 oraz art. 163 § 2 dotyczące przywrócenia terminu,
- art. 169 dotyczący wezwania do usunięcia braków odwołania,
- art. 208 dotyczący umorzenia postępowania,
- art. 210 § 1 pkt 1–6 i 8 oraz § 2 dotyczące treści decyzji,
- art. 220, art. 221, art. 222, art. 223, art. 226–229, art. 232, art. 233 § 1 i 2, art. 234 oraz art. 234a.

Do postępowań w sprawach celnych **nie są stosowane następujące przepisy Ordynacji podatkowej:**

- rozdział 1 „Zasady ogólne”

Zasady i filozofia UKC zostały opisane w preambule do tego kodeksu. W przypadku zasad rządzących procedurą wydawania decyzji, w szczególności zostały one pomieszczone w pkt 15, 21, 22, 26 i 27.

Preambuła w UKC pełni tę samą funkcję w odniesieniu do postępowania celnego co zasady ogólne określone w rozdziale 1 działu IV Ordynacji podatkowej w odniesieniu do postępowania podatkowego.

Przykładowo:

- pkt 15 preambuły stanowi, że aby ułatwić legalną wymianę handlową oraz zwalczanie nadużyć, konieczne są proste, szybkie i ujednolicone procedury i postępowanie celne,
- pkt 22 – w odniesieniu do decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego powinno się stosować te same zasady,
- pkt 27 – prawo do odwołania od decyzji oraz do prawo osoby do złożenia wyjaśnień przed podjęciem przez organ celny decyzji niekorzystnej.

Ordynacyjne zasady ogólne nie są stosowane do postępowania w sprawach celnych, zatem nie mogą też być stosowane w przypadku prowadzenia jednego postępowania, w sprawach określenia należności celnych i podatkowych oraz opłat (paliwowej i emisyjnej) z tytułu importu towarów. W ich miejsce stosowana będzie preambuła UKC. Co prawda nie zawiera ona norm prawnych w ścisłym tego słowa znaczeniu, zważywszy jednak, że jest ona stosowana do

postępowania celnego, będzie ona miała pośrednio zastosowanie również do postępowania w sprawie podatków i opłat importowych.

– rozdział 3 „Strona”

UKC posługuje się zdefiniowanymi pojęciami „osoba”, „przedsiębiorca”, „zgłaszający” czy „dłużnik”.

– rozdział 3A „Pełnomocnictwo”, poza art. 138a § 4

UKC odmiennie niż Ordynacja podatkowa reguluje sprawę pełnomocnictwa, inaczej je też nazywa – przedstawicielstwo celne. Regulacje w tym zakresie zawarte są w art.18–21 UKC.

– art. 139 i art. 140 dotyczące terminów załatwienia spraw

Zgodnie z art. 22 ust. 3 UKC, organy celne wydają decyzję na wniosek osoby niezwłocznie i nie później niż w terminie 120 dni od daty przyjęcia wniosku. Jeżeli organy celne nie mogą dotrzymać tego terminu, mają obowiązek poinformowania o tym wnioskodawcy wskazując jednocześnie dodatkowy okres niezbędny do wydania decyzji. Maksymalny termin na załatwienie wniosku określony w przepisach unijnych wydaje się być długi, szczególnie w odniesieniu do miesięcznego (lub w skomplikowanych przypadkach dwumiesięcznego) terminu wynikającego z Ordynacji podatkowej. Należy jednak zauważyć, że jest on w szczególności dostosowany do procedury wydawania licznych pozwoleń, o których mowa w przepisach celnych. Pozwolenia te mogą obowiązywać nie tylko na obszarze Polski, ale często dwu lub kilku państw członkowskich UE, co wymaga konsultacji między tymi państwami, a to z kolei wymaga czasu.

W przypadku decyzji z urzędu termin na wydanie decyzji nie jest wprost określony. Niemniej jednak decyzje z urzędu w ich zdecydowanej większości to decyzje określające należności celne od przywożonych na obszar celny UE towarów. Kwoty tych należności są określane, zgodnie z art. 101 ust. 1 UKC, niezwłocznie po uzyskaniu przez organy celne niezbędnych informacji.

– rozdział 7 „Przywrócenie terminu”

Zgodnie z art. 55 UKC, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej i okres, data lub termin są określone w przepisach prawa celnego, okres nie może

zostać przedłużony lub skrócony, a data lub termin – odroczone lub przyspieszone.

– rozdział 8 „Wszczęcie postępowania”

Oznacza to, że wniosek złożony do organu celnego w sprawie celnej formalnie nie wszczyna postępowania, chociaż oczywiście rozpoczyna postępowanie mające na celu wydanie decyzji. W przypadku wydania decyzji bez uprzedniego wniosku, tzw. „decyzji z urzędu”, również nie następuje formalne wszczęcie postępowania przez wydanie postanowienia o wszczęciu postępowania.

– rozdział 11A „Rozprawa”

– rozdział 12 „Zawieszenie postępowania”

Unijne przepisy celne posługują się terminem „przedłużenie terminu na wydanie decyzji”. Przykładowo stanowi o tym art. 22 ust. 3 akapit trzeci UKC czy art.13 rozporządzenia delegowanego.

– rozdział 12 „Decyzje”

Art. 22 ust. 7 UKC stanowi, że decyzja niekorzystna powinna określać podstawy, na których ją oparto, i pouczenie o prawie do wniesienia odwołania. Ponadto dla decyzji, które są pozwoleniami, wymagane dane są określone w załączniku A do rozporządzenia delegowanego.

– rozdział 14 „Postanowienia” i rozdział 16 „Zażalenia”

UKC wprowadza w art. 5 pkt 39 definicję decyzji, zgodnie z którą decyzją jest każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób. Termin „decyzja” w UKC używany jest w szerszym znaczeniu niż w Ordynacji podatkowej. Na gruncie Ordynacji podatkowej aktami administracyjnymi wydawanymi przez organy podatkowe są decyzje i postanowienia, zaś w rozumieniu „decyzji”, jakie przyjęto w UKC, mieszczą się także postanowienia.

Niektóre z powołanych w art. 73 ust. 1 Prawa celnego przepisów Ordynacji podatkowej mających zastosowanie do postępowania celnego stanowią o

konieczności wydania postanowienia. Na podstawie art. 73 ust. 2 Prawa celnego czynności takie, tj. podjęte w sprawach celnych na podstawie tych przepisów Ordynacji podatkowej (z wyjątkiem wymienionych rozstrzygnięć mających na podstawie Ordynacji podatkowej formę postanowień, na które służy zażalenie), nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego i są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji.

- rozdział 17 „Wznowienie postępowania”, rozdział 18 „Stwierdzenie nieważności decyzji”, rozdział 19 „Uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej” oraz rozdział 20 „Wygaśnięcie decyzji”.

W postępowaniu celnym ma zastosowanie art. 23 ust. 3 UKC, zgodnie z którym organy celne, które wydały daną decyzję, mogą w każdej chwili ją unieważnić, zmienić lub cofnąć, jeżeli nie jest ona zgodna z przepisami prawa celnego.

Dodatkowo art. 27 UKC stanowi o unieważnieniu korzystnych decyzji, zaś art. 28 o ich cofnięciu lub zmianie.

Możliwość prowadzenia jednego postępowania wprowadzi ujednolicenie regulacji proceduralnych, przyczyni się do przyspieszenia prowadzenia postępowania, procedowanie będzie przy tym bardziej zrozumiałe i klarowne również dla zainteresowanych osób.

Prowadzenie jednego postępowania w sprawie określenia należności celnych i podatkowych w jednej decyzji nie będzie miało negatywnego skutku dla wykonania zobowiązań wynikających z rozporządzenia Rady (UE, Euroatom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz. Urz. L 168 z 07.06.2014, str. 39), w zakresie przekazywania środków w ramach tradycyjnych zasobów własnych UE.

Projektowane zmiany nie wpływają również na sposób rozliczania należności między krajowe podatki i opłaty a należności celne, w przypadku dobrowolnych wpłat w wysokości niewystarczającej na pokrycie ww. należności.

zmiana art. 34 ust. 5

Zgodnie z dodawanym w art. 34 ust. 5 ustawy o podatku od towarów i usług, czynności podjęte w sprawach celnych na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej, z wyjątkiem

rozstrzygnięć, o których mowa w art. 163 § 2, art. 169 § 4, art. 179 § 2, art. 215 § 1, art. 228 § 1, art. 262 § 5, art. 263 § 1, art. 268 § 3 oraz art. 270a tej ustawy, nie są uznawane za decyzje w rozumieniu przepisów prawa celnego i są zaskarżalne tylko w odwołaniu od decyzji. *A contrario* rozstrzygnięcia podjęte na podstawie wymienionych przepisów Ordynacji są decyzjami celnymi.

Powyższa regulacja jest konsekwencją innego niż w Ordynacji podatkowej zdefiniowania w UKC pojęcia „decyzji”. Zgodnie z art. 5 pkt 39 UKC „decyzja” oznacza każdy akt wydany przez organy celne odnoszący się do przepisów prawa celnego zawierający orzeczenie w konkretnej sprawie, który pociąga za sobą skutki prawne dla zainteresowanej osoby lub zainteresowanych osób. Pojęcie tej decyzji obejmuje „ordynacyjne” pojęcia decyzji i postanowienia zaskarżalnego, natomiast postanowienia, na które nie służy zażalenie zgodnie z Ordynacją podatkową, stanowią na gruncie prawa celnego czynności materialno-techniczne.

zmiana art. 37

Zmiana art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wynika ze zmian wprowadzonych w art. 33 i art. 34 tej ustawy.

Zmiany w art. 37 w ust. 1a, 1aa i 1b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług związane są z dodaniem w art. 33 nowego ust. 2a. Zmiany te są niezbędne, aby przepisy art. 37 ustawy o VAT dotyczące poboru i wysokości odsetek od podatku określonego w decyzjach naczelnika urzędu celno-skarbowego odnosiły się również do decyzji, o których mowa w projektowanym art. 33 ust. 2a ustawy o VAT.

dodanie art. 39a

Proponowane dodanie art. 39a w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług jest powiązane z dodaniem art. 66 ust. 1a w Prawie celnym i art. 14 ust. 3b w ustawie o podatku akcyzowym. Stanowi on, analogicznie jak we wskazanych ustawach, że organem podatkowym właściwym w sprawie orzekania o odpowiedzialności osoby trzeciej za zobowiązania w podatku z tytułu importu towarów jest naczelnik urzędu celno-skarbowego, o którym mowa w art. 66 Prawa celnego, tj. właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego.

Dodanie tego przepisu wynika z tych samych wątpliwości interpretacyjnych, co opisane w uzasadnieniu do zmiany art. 66 Prawa celnego. Ze względu na swoją specyfikę podatek VAT z tytułu importu towarów jest bowiem ściśle powiązany z przepisami celnymi.

Zasady wymiaru i poboru podatku z tytułu importu towarów regulują przepisy art. 33–40 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Art. 38 ust. 1 tej ustawy stanowi, że w zakresie nieuregulowanym w art. 17 ust. 1 i 2 oraz ust. 1b, art. 19a ust. 9–11 oraz

art. 33–37 stosuje się odpowiednio przepisy celne dotyczące poboru i wymiaru cła, z wyjątkiem przepisów dotyczących przedłużenia terminu zapłaty, odroczenia płatności oraz innych ułatwień płatniczych przewidzianych w przepisach celnym. Oznacza to, że w sprawach związanych z poborem podatku VAT z tytułu importu towarów, nieuregulowanych w ww. przepisach ustawy o VAT, zastosowanie mają odpowiednie przepisy celne. Przepis ten ma zastosowanie także do sytuacji, gdy chodzi o pobór podatku VAT od osoby trzeciej jako zobowiązanej do uiszczenia należności celnych i podatkowych. Dodatkowo zauważyć należy, że stosownie do postanowień art. 33 ust. 2 i 3 oraz art. 34 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. decyzję określającą podatek w prawidłowej wysokości wydaje naczelnik urzędu celno-skarbowego. Również to organ celny jest właściwy do zabezpieczenia kwoty podatku, jeżeli podatek nie został uiszczony. Natomiast naczelnik urzędu skarbowego właściwy dla podatnika jest jedynie organem podatkowym właściwym w sprawie postępowań dotyczących ulg w spłacie zobowiązań podatkowych w podatku z tytułu importu (art. 39 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług), a naczelnik urzędu skarbowego właściwy do poboru kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego jest obowiązany do poboru podatku od towarów i usług z tytułu importu towarów (art. 33 ust.6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług). W kontekście powyższego organem podatkowym właściwym do wydania decyzji o odpowiedzialności osób trzecich za zaległości w podatku VAT z tytułu importu towarów powinien być właściwy naczelnik urzędu celno-skarbowego.

W przypadku podatku VAT właściwość organów podatkowych określa się, co do zasady, na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej i aktów wykonawczych. Zgodnie z § 9a ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie właściwości organów podatkowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2371), właściwość miejscową organów podatkowych w przypadkach, o których mowa w art. 33, art. 34, art. 37 ust. 1 i 3 oraz w art. 38 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustala się na podstawie przepisów prawa

celnego. Oznacza to, że w przypadku podatku VAT z tytułu importu towarów właściwość organów podatkowych ustala się na podstawie przepisów celnych. Zatem w sprawie orzeczenia o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej za zaległości podatkowe w podatku VAT z tytułu importu towarów właściwym jest organ, który jest właściwy do wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości w należnościach celnych.

Biorąc jednak pod uwagę wątpliwości interpretacyjne powstałe w zakresie organu właściwego do orzekania o odpowiedzialności osoby trzeciej za zobowiązania w podatku od towarów i usług z tytułu importu, proponuje się dodanie przepisu wprost o tym stanowiącego.

zmiana art. 86 ust. 2

Zmiany zaproponowane w art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług są wynikiem zmian wprowadzonych w art. 33, art. 34 i art. 37 tej ustawy.

zmiana art. 86 ust. 10d, art. 86a ust. 1 i art. 87 ust. 6

Zmiany w wymienionych przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług związane są z dodaniem w art. 33 tej ustawy nowego ust. 2a.

Zmiana ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym

Zmiana wprowadzona w art. 8 dotycząca uchylecia art. 12 pkt 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym ma charakter porządkujący i jest analogiczna do zmiany wprowadzonej w art. 1 pkt 9 projektowanej ustawy, czyli uchylecia art. 391 pkt 3 w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Zmiany ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym

zmiana art. 6

Zmiana art. 6 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym wynika z potrzeby doprecyzowania tego przepisu.

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 6 powołanej ustawy, do postępowań w sprawach wynikających z ustawy o podatku akcyzowym stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej, chyba że przepisy ustawy o podatku akcyzowym stanowią inaczej. Zastosowane w przepisie sformułowanie „Do postępowań w sprawach” może być odczytywane w ten sposób, że do akcyzy mają zastosowanie jedynie te przepisy Ordynacji podatkowej, które dotyczą stricte

postępowania. Tymczasem w praktyce przepisy Ordynacji podatkowej stosuje się nie tylko do postępowań w sprawach wynikających z przepisów o akcyzie, ale również do innych kwestii nieuregulowanych przepisami o akcyzie, w tym do przedawnienia zobowiązań z tytułu akcyzy. W związku z tym w art. 6 ustawy o podatku akcyzowym proponuje się zastąpić wyrazy „Do postępowań w sprawach” wyrazami „W sprawach”.

Ponadto proponuje się zastąpienie wyrazów „w sprawach wynikających z przepisów niniejszej ustawy” wyrazami „w sprawach wynikających z przepisów o akcyzie”. Zastosowanie nowego, bardziej ogólnego określenia pozwoli na uniknięcie mogących powstać w praktyce wątpliwości co do przepisów, które powinny być stosowane w sprawach, które bezpośrednio nie wynikają z przepisów ustawy o podatku akcyzowym, ale wynikają wprost z przepisów rozporządzeń unijnych z zakresu akcyzy.

zmiana art. 14 przez dodanie ust. 3d i zmiana ust. 4a

Proponowane dodanie w art. 14 ust. 3d ustawy o podatku akcyzowym jest powiązane z dodaniem w Prawie celnym w art. 66 ust. 1a i w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług art. 39a. Stanowi on, analogicznie jak we wskazanych ustawach, że organem podatkowym właściwym w sprawie orzekania o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości podatkowe podatnika w zakresie akcyzy z tytułu importu towarów jest naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy do obliczenia i zaksięgowania kwoty należności celnych przywozowych wynikających z długu celnego i właściwy dla tego naczelnika dyrektor izby administracji skarbowej.

Dodanie tego przepisu ma na celu usunięcie wątpliwości interpretacyjnych opisanych w uzasadnieniu do zmiany art. 66 Prawa celnego. Ze względu na swoją specyfikę podatek akcyzowy z tytułu importu towarów, tak jak podatek od towarów i usług, jest ściśle powiązany z przepisami celnymi.

W myśl art. 14 ust. 1b ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, naczelnik urzędu celno-skarbowego jest organem podatkowym właściwym w zakresie akcyzy z tytułu importu i eksportu, z wyłączeniem poboru, oraz w zakresie wydania decyzji w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w wyniku kontroli celno-skarbowej.

Zgodnie z przyjętą interpretacją, postępowanie dążące do wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości w podatku akcyzowym z tytułu importu nie stanowi czynności poboru, o których mowa w ww. przepisie. Właściwym rzeczowo do

wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej za zaległości spółki w podatku akcyzowym z tytułu importu jest zatem naczelnik urzędu celno-skarbowego.

Dodanie przepisu art. 14 ust. 3d wyeliminuje wątpliwości interpretacyjne w zakresie orzekania o odpowiedzialności osób trzecich za zaległości w zakresie akcyzy z tytułu importu.

Natomiast zmiana ust. 4a w art. 14 ustawy, dotyczącego kwestii ustalania właściwości miejscowej organu podatkowego, w przypadku gdy czynność jest wykonywana lub stan faktyczny występuje na obszarze właściwości miejscowej więcej niż jednego organu, polega na uzupełnieniu zastrzeżenia zawartego w tym przepisie, ograniczającego możliwość dokonania przez podatnika wyboru organu podatkowego o dodany ust. 3d.

zmiany art. 27 ust. 4–6c

Uzasadnienie zmian wprowadzonych w art. 27 analogiczne jak do zmian w art. 33 i art. 34 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

zmiany art. 28 ust. 1

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu w odniesieniu do terminów i sposobu zapłaty akcyzy z tytułu importu nie stosuje się przedłużenia terminu zapłaty, odroczenia terminu płatności oraz innych ułatwień płatniczych określonych przepisami prawa celnego. Tymczasem w tytule III, w rozdziale 3, w sekcji 2 UKC, dotyczącej zapłaty należności celnych przywozowych lub wywozowych, przewidziano jeszcze jedno ułatwienie płatnicze – zawieszenie biegu terminu zapłaty należności. W konsekwencji, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, należy w art. 28 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym wymienić wszystkie ułatwienia płatnicze określone w rozdziale 3, w sekcji 2 UKC, w tym zawieszenie biegu terminu zapłaty należności.

Zmiana ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

Zaproponowane zmiany w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2094) mają na celu odformalizowanie, uproszczenie i skrócenie procedur w zakresie czynności prowadzonych przez organy Krajowej Administracji Skarbowej, w tym również czynności kontrolnych. W związku z tym uzasadniona jest również nowelizacja ustawy o grach hazardowych mająca na celu optymalizację procedury wpisu do Rejestru domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą o grach hazardowych, a także procedur związanych z wymierzaniem kar pieniężnych dla przedsiębiorców

telekomunikacyjnych oraz dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających przepisów ustawy o grach hazardowych, które zostaną przeniesione ze szczebla centralnego do odpowiedniego i przygotowanego do tego organu Krajowej Administracji Skarbowej, co usprawni tempo działania tych organów, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego standardu pracy. Projektowana zmiana ustawy z dnia 19 grudnia 2009 r. o grach hazardowych ma ponadto na celu zwiększenie możliwości elektronicznego prowadzenia spraw z zakresu gier hazardowych. Niniejszy projekt ustawy stanowi także element realizacji założeń Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.), przyjętej uchwałą nr 8 Rady Ministrów z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przyjęcia Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.) (M.P. poz. 260), której celem jest likwidowanie barier rozwojowych i opieranie rozwoju w coraz większym stopniu na wiedzy, cyfryzacji i innowacyjności. Zgodnie ze Strategią, procesowi temu służyć powinny regulacje prawne wolne od zbędnych, anachronicznych rozwiązań oraz proste i niesformalizowane procedury umożliwiające osiągnięcie pożądanego rezultatu w sposób szybki, w miarę możliwości drogą elektroniczną. Ponadto wchodzące w życie w dniu 31 maja 2019 r. nowe przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) zakładają daleko idącą elektroniczną postępowania przez sądami administracyjnymi.

zmiana art. 6a ust. 6 i art. 17 ust. 2, art. 20 ust. 4 i art. 23c

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 6a ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, podmiot zarządzający turniej gry w pokera na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry jest obowiązany przedstawić dyrektorowi izby administracji skarbowej, właściwemu ze względu na miejsce urządzania tego turnieju, któremu dokonano zgłoszenia organizacji takiego turnieju, w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło zakończenie tego turnieju, szczegółową pisemną informację o osobach, które uzyskały wygrane w turnieju, oraz o rozliczeniu podatku od gier. Zgodnie natomiast z art. 17 ust. 2 tej ustawy, podmiot zarządzający loterię pieniężną, loterię fantową i grę bingo fantowe jest obowiązany zgłaszać pisemnie właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego zamiar zniszczenia losów, kartonów lub innych dowodów udziału w takiej grze co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem przeprowadzenia tych czynności. Art. 20 ust. 4 ustawy określa natomiast kwestię składania wniosku dotyczącego nabywania druków zaświadczeń o uzyskanej wygranej. Z kolei art. 23c przedmiotowej ustawy nakłada na podmiot eksploatujący zarejestrowany automat do gier, urządzenie losujące lub urządzenie

do gier obowiązek przekazywania naczelnikowi urzędu celno-skarbowego pisemnie wymaganych przez prawo informacji.

Projektowana zmiana ustawy o grach hazardowych w ww. przepisach polega na umożliwieniu podmiotom przekazywania informacji, określonych w ustawie w postaci papierowej lub elektronicznej, za pomocą środków komunikacji elektronicznej zgodnie z art. 168 Ordynacji podatkowej. Ma to na celu zwiększenie możliwości elektronicznego prowadzenia spraw z zakresu gier hazardowych i ułatwienie komunikacji z organami KAS. Wprowadzana zmiana nie wprowadza dodatkowego obowiązku składania informacji za pomocą środków komunikacji elektronicznej, lecz, jak wskazano powyżej, daje możliwość ich przesyłania w innej postaci niż papierowa. Jednocześnie zaproponowano doprecyzowanie przepisu i jednoznaczne określenie, że informacja o osobach przekazywana przez podmiot zarządzający turniej gry w pokera będzie zawierała ich imiona, nazwiska, kwotę wpisowego i informację o wysokości uzyskanych wygranych oraz o rozliczeniu podatku od gier.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych w ww. zakresie są zgodne z założeniami Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020.

zmiana art. 8

Zmiana w art. 8 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych polega na wykreśleniu przepisów promulgacyjnych powołanej w tym przepisie Ordynacji podatkowej. Ustawa ta wraz z publikatorem została powołana w art. 6.

zmiana art. 15

Uchylenie w art. 15 w ust. 1a pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych ma na celu usunięcie barier w lokowaniu legalnych salonów do gier na automatach. Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że usunięcie tego przepisu przyczyni się także do ograniczenia szarej strefy, która najczęściej wykorzystuje najbardziej atrakcyjne miejsca do urządzania nielegalnych gier hazardowych. Ww. przepis wprowadzony był w 2017 r. w celu ograniczenia lokowania legalnych salonów gier na automatach u podmiotów, które wynajmowały swoje lokale na cele działalności nielegalnej. Od wejścia w życie nowelizacji ustawy o grach hazardowych znacząco ograniczono liczbę nielegalnych punktów gier na automatach, wzrosła też świadomość społeczeństwa w tym zakresie. Część graczy przeniosła się do legalnego segmentu rynku i chciałaby mieć możliwość gry u legalnego operatora w

atrakcyjnych lokalizacjach. Skoro zaś osiągnięto już znaczące efekty w postaci ograniczenia szarej strefy w grach hazardowych na automatach i przekierowano graczy do legalnego segmentu rynku, odpadła konieczność utrzymywania zakazu lokalizowania salonów gier na automatach w lokalach mieszczących się pod adresem, pod którym w ciągu ostatnich 5 lat stwierdzono nielegalne urządzenie gier na automatach. Usunięcie ww. przepisu spowoduje dalsze ograniczenie szarej strefy i rozszerzy podaż atrakcyjnych lokalizacyjnie miejsc dla spółki wykonującej monopol państwa z korzyścią dla wynajmujących lokale i graczy. Dodatkowo uchylenie w art. 15 w ust. 1a pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zniesie ograniczenie w swobodzie dysponowania swoim majątkiem przez wynajmujących, pozwalając na dobór najemców. Ponadto zmiany obejmują dostosowanie procesu zatwierdzania projektowanej na terenie gminy lokalizacji salonów gier na automatach przez dyrektorów izb administracji skarbowej do potrzeb praktyki związanej z lokalizacją salonu gier na automatach, w szczególności, jeżeli taka lokalizacja jest planowana na działce, na której jeszcze nie powstał budynek. Z kolei zmiana delegacji określonej w art. 15 ust. 1b podyktowana jest koniecznością dostosowania regulacji do już obowiązującej i występującej w innych aktach prawnych terminologii. Dotychczasowy zakres regulacji nie był wystarczająco precyzyjny, zaś brzmienie przepisu nieostre, które nie pozwalało na dokładne wskazanie miejsc, gdzie spółka wykonująca monopol państwa w zakresie gier na automatach poza kasynem gry może prowadzić swoją działalność. Zmiana usuwa te nieścisłości, umożliwiając dostosowanie terminologii do siatki pojęciowej wynikającej z przepisów Prawa oświatowego. Występujące w ustawie o grach hazardowych pojęcie „placówek edukacyjnych” nie jest zdefiniowane w przepisach prawa. Proponuje się zatem zastąpienie pojęcia „placówek edukacyjnych” szczegółowym wyliczeniem obiektów, od których należy zachować określone w rozporządzeniu odległości, określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 910, z późn. zm.). W stosunku do obecnych przepisów zaproponowane wyliczenie ma charakter nieznacznie węższy od obowiązującego, z zachowaniem celu w postaci ochrony społeczeństwa przed uzależnieniem. Dobór zakresu instytucji uwzględnia katalog obiektów występujący w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie zasad usytuowania na terenie gmin salonów gier na automatach (Dz. U. poz. 701). Katalog ten został sformułowany tak, aby rzeczywiste ograniczenie dostępności gier na automatach realizowane było w stosunku do miejsc pełniących określone funkcje względem dzieci i młodzieży, zatem grup wymagających szczególnej ochrony przed szkodliwymi skutkami hazardu. Łatwość uzależnienia jest bowiem szczególnie odczuwalna wśród tej właśnie części społeczeństwa,

która jako mniej dojrzała emocjonalnie od dorosłych jest bardziej podatna na pokusy, co powoduje, że szybciej przekształcają się one w uzależnienie.

Przyjęte rozwiązanie jest ponadto spójne z innymi środkami ochrony społeczeństwa przed uzależnieniem w zakresie organizowania gier na automatach poza kasynami gier, m.in. w postaci zakazu reklamy i promocji oraz rejestracji gracza przed wejściem do salonu gier na automatach.

zmiana art. 15b

Zmiana art. 15b ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych ma na celu ograniczenie przechowywania zapisu sygnału audiowizyjnego w salonach gry na automatach. Należy zauważyć, że w przypadku kasyna gry system obejmuje znacznie więcej danych do kontroli niż w przypadku salonów gier na automatach. Kasyna gry nie posiadają systemu teleinformatycznego rejestrującego i archiwizującego, który posiada spółka wykonująca monopol państwa w zakresie salonów gier na automatach. W przypadku salonów gier na automatach dane dotyczące podstawy opodatkowania przechowywane są w systemie teleinformatycznym rejestrującym i archiwizującym. Nie ma więc potrzeby do celów kontroli salonów do gry na automatach przechowywania danych z systemu zapisu sygnału audiowizyjnego w tak długim czasie. 12 miesięcy jest wystarczającym okresem do przechowywania zapisów sygnału wizyjnego w przypadku salonów gry na automatach. Jednocześnie należy zauważyć, że czas na reklamacje gry w salonie gier na automatach wynosi 3 miesiące od dnia zdarzenia. Zatem okres przechowywania 12 miesięcy jest czasem wystarczającym na zapewnienie wyjaśnienia reklamacji.

zmiana art. 15f

Zmiana w art. 15f ust. 4 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych ma na celu zmianę przesłanek wpisu do rejestru domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą. Zmiana ma na celu optymalizację procedury wpisu do Rejestru domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą o grach hazardowych. Proponowane rozwiązanie polegające na zmianie przesłanek wpisu domen do rejestru przyczyni się do ograniczenia zakresu weryfikacji funkcjonowania domen internetowych oraz gromadzenia zabezpieczonego materiału oraz jego analizy. Przyspieszy to proces przedstawienia do zatwierdzenia wpisu nazw domen do rejestru domen, a w konsekwencji ich wpis, w szczególności w kontekście poddania sądowej kontroli poprawności dokonania wpisu nazw domen do Rejestru domen. Ponadto powyższe rozwiązanie znajduje potwierdzenie

w orzecznictwie sądów administracyjnych, ukształtowanym na kanwie sądowej kontroli poprawności dokonania wpisów nazw domen do rejestru domen. Zasadne jest, aby do rejestru wpisywane były również strony służące do reklamowania i promowania nielegalnych kasyn internetowych/nielegalnych gier hazardowych. Strony te najczęściej zawierają rankingi nielegalnych kasyn online i przez zawarte umowy afiliacyjne generują pośrednio ruch na strony tych nielegalnych kasyn. Zmiana ma na celu ograniczenie wyświetlania informacji o nielegalnych kasynach/grach hazardowych w wyszukiwarkach internetowych oraz uniemożliwienia omijania przepisów ustawy o grach hazardowych w zakresie nielegalnej reklamy hazardu. Wyszukiwarki dostarczają na zapytania użytkowników wyniki uszeregowane w określonej kolejności. Algorytmy wyszukiwarek, które za to odpowiadają, wykorzystują różne czynniki rankingujące, które pozwalają ocenić przydatność stron i uszeregować je od najbardziej do najmniej trafnych. W szczególności brane jest pod uwagę, czy zawartość strony przekazuje wiedzę oraz zawiera bieżące informacje na określony temat w danej branży, na jakich stronach i portalach społecznościowych pojawiają się linki prowadzące do danej strony (jeżeli na takich, które powszechnie uważane są za autorytet w danej dziedzinie, to również dana strona na tym zyskuje) i czy strona jest godna zaufania (nie będzie, jeżeli prowadzi do niej linki z uszkodzonych, nie działających lub podejrzanych stron). Wysokie miejsca w wynikach wyszukiwania stron z nielegalnymi kasynami wynika w szczególności z faktu, iż reklamowane są one (linkowane) przez strony objęte programami afiliacyjnymi, które z racji dużej ilości treści i bieżących informacji na temat branży hazardowej są wysoko oceniane przez wyszukiwarki. Ich zablokowanie spowoduje spadek tej oceny oraz pozycji w wynikach wyszukiwania (dostępności dla graczy), co przełoży się również na spadek pozycji nielegalnych kasyn internetowych. Strony afiliacyjne łamią ponadto zakaz reklamy gier hazardowych wynikający z art. 28 ustawy o grach hazardowych, kierując publicznie przekaz reklamowy do osób znajdujących się na terytorium Polski, a z racji lokalizacji serwerów, z których strony te są wyświetlane, poza granicami Polski, nie ma możliwości zastosowania w stosunku do osób odpowiedzialnych za takie strony sankcji administracyjnych lub karnych.

Strony internetowe służące do reklamowania i promowania hazardu:

- informują polskich graczy o nielegalnych kasynach online,
- generują ruch na domeny klony zablokowanych kasyn,
- umożliwiają rozwój nowych nielegalnych kasyn i pozyskiwanie graczy,

- umożliwiają rozwój szarej strefy,
- przyciągają nowych graczy (również małoletnich),
- wypełniają znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo skarbowe.

Proponowane zmiany przesłanek wpisu do Rejestru nie stanowią zagrożenia zablokowania portali społecznościowych typu *Facebook* czy też serwisów informacyjno-publicystycznych (*Onet*, *Wirtualna Polska*, *Interia* itp.). Wymienione portale nie służą promowaniu hazardu. Rejestr domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą jest prowadzony w systemie teleinformatycznym, umożliwiającym automatyczne przekazywanie informacji do systemów teleinformatycznych przedsiębiorców telekomunikacyjnych i dostawców usług płatniczych. Lista nazw domen wpisanych do Rejestru zamieszczana jest na stronie internetowej prowadzonej przez Ministra Finansów. Rejestr jest jawny i ogólnodostępny dla wszystkich zainteresowanych osób. Wpis domeny do Rejestru poprzedzony jest oceną w zakresie spełnienia wskazanych w przepisie przesłanek do jego dokonania. Poprawność dokonywanych w Rejestrze wpisów domen zapewniona jest przez kontrolę sądowno-administracyjną. Uprawniony podmiot może złożyć sprzeciw od wpisu do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, który w krótkim terminie 14 dni obowiązany będzie rozpatrzyć sprzeciw. W związku z tym, że odpowiedź organu na sprzeciw przybiera formę decyzji administracyjnej, służyć będzie od niej skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, do którego kompetencji należeć będzie ostateczne rozstrzygnięcie kwestii wpisu do Rejestru. Ostateczna ocena wpisu dokonywana jest przez niezawisły sąd, co gwarantuje ochronę podstawowych praw konstytucyjnych.

Funkcjonująca od ponad trzech lat instytucja Rejestru domen, w którym znajduje się prawie 11 tys. wpisanych nazw domen internetowych z niewiele ponad 3-procentową liczbą złożonych sprzeciwów, niespełna 3-procentową zaskarżalnością oraz 100-procentową, jak do tej pory, akceptacją sądów administracyjnych potwierdza, iż narzędzie nie jest nadużywane i podlega ścisłej kontroli. Dodatkowym zapewnieniem ochrony interesów przedsiębiorców prowadzących działalność za pośrednictwem zablokowanych stron internetowych jest dokonywanie z urzędu zmiany oraz wykreślenia wpisu, a zatem możliwość szybkiego usunięcia lub modyfikacji wpisu.

Powyższa zmiana jest kontynuacją działań ustawodawcy zmierzającą do zapewnienia graczom bezpiecznego środowiska do korzystania z rozrywki online. Dotychczasowe

rozwiązania przyniosły korzystny efekt, istotnie ograniczając nielegalnym operatorom możliwość prowadzenia działalności niezgodnie z ustawą o grach hazardowych. Doświadczenie i praktyka zdobyte w okresie od nowelizacji ustawy z 2016 r. wskazuje na potrzebę wpisywania do rejestru domen również stron afiliacyjnych oraz stron, które służą reklamowaniu nielegalnych kasyn on-line. Proponowana zmiana stawia kolejny krok w kierunku „uszczelnienia” systemu wprowadzania do rejestru domen służących do świadczenia usług hazardowych w sposób sprzeczny z ustawą o grach hazardowych – a przez to rodzący istotne ryzyko dla bezpieczeństwa graczy.

Zablokowanie przez operatorów telekomunikacyjnych na podstawie wpisu do Rejestru domen służących oferowaniu gier hazardowych niezgodnie z przepisami ustawy domen dostępnych dla użytkowników sieci Internet w Polsce, nawet gdy nie są one do nich kierowane, spowoduje jedynie uniemożliwienie prowadzenia nielegalnej działalności w obszarze gier hazardowych na terytorium Rzeczypospolitej, co nie spowoduje braku możliwości prowadzenia działalności w tym obszarze przez abonentów domeny na terytorium innych państw członkowskich. Przedmiotowa zmiana przepisu nie wpłynie zatem na ograniczenia w swobodnym przepływie usług. Ograniczenie świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości może być uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego (art. 52 TFUE w związku z art. 62 TFUE). Reguły te zostały rozwinięte przez orzecznictwo TSUE, m.in. w sprawie C-55/94 Gebhard, w której Trybunał określił warunki dopuszczalności środków ograniczających lub czyniących mniej atrakcyjnymi korzystanie ze swobód. Na gruncie wyroku ograniczenia te muszą być:

- stosowane w sposób niedyskryminacyjny,
- usprawiedliwione nadrzędnymi wymogami interesu ogólnego,
- odpowiednie do zakładanego celu (adekwatność),
- nie mogą wykraczać poza to, co konieczne dla realizacji zakładanego celu (proporcjonalność).

Orzecznictwo Trybunału wskazało szereg nadrzędnych względów interesu społecznego mogących uzasadniać ww. ograniczenia, takich jak względy ochrony konsumentów, przeciwdziałania oszustwom i skłanianiu obywateli do nadmiernych wydatków związanych z grami, jak też ogólne względy zapobiegania zakłóceniom porządku publicznego. Ograniczenia oparte na ww. względach muszą być odpowiednie do zapewnienia realizacji założonych celów, co oznacza, że muszą przyczyniać się do ograniczenia działalności w

zakresie gier hazardowych w sposób spójny i systematyczny (wyrok w sprawie C-258/08 *Ladbrokes*). Jednocześnie TSUE stwierdził, że nie można wykluczyć możliwości, że ochrona efektywności nadzoru fiskalnego oraz przejrzystość transakcji gospodarczych mogą być uznane – w pewnych okolicznościach oraz pod pewnymi warunkami – jako nadrzędne cele interesu ogólnego, uzasadniające środki ograniczające swobodę przedsiębiorczości (sprawa C-167/01 *Inspire*).

Zasada proporcjonalności jest to jedna z zasad o charakterze niedookreślonym i postulatywnym nie wyrażona *expressis verbis* w tekstach normatywnych. Obejmuje ona kilka postulatów dotyczących zachowania się administracji publicznej wobec obywatela.

Z powyższego wynika, iż zasada proporcjonalności nakazuje organom państwowym użycie jedynie takich środków, które są niezbędne dla osiągnięcia konkretnego celu. Oznacza to, że organy państwowe mają osiągać cel, który służy społeczeństwu, jak najmniejszym, jego oraz poszczególnych jednostek, kosztem.

Sektor gier losowych oferowanych przez Internet nie jest przedmiotem harmonizacji wspólnotowej.

Trybunał Sprawiedliwości UE wielokrotnie orzekł, że uregulowanie gier losowych stanowi część dziedziny, w której między państwami członkowskimi istnieją znaczne rozbieżności dotyczące wartości moralnych, religijnych i kulturowych. Wobec braku harmonizacji w tym zakresie do każdego państwa członkowskiego z osobna należy ocena w tych dziedzinach, według własnej skali wartości, wymogów związanych z ochroną danych interesów (wyrok w sprawie C-42/07 *Liga Portuguesa de Futebol Profissional i Bwin International*, pkt 57 i tam przytoczone orzecznictwo).

Państwo członkowskie jest więc uprawnione do uznania, że sama tylko okoliczność, iż podmiot oferuje zgodnie z prawem usługi z tego sektora przez Internet w innym państwie członkowskim, w którym ma siedzibę i w którym zasadniczo podlega już wymogom prawnym i kontroli ze strony właściwych organów tego państwa członkowskiego, nie stanowi wystarczającej gwarancji ochrony krajowych konsumentów przed niebezpieczeństwem oszustwa i przestępczości, biorąc pod uwagę trudności, jakie w tym kontekście mogą napotkać organy państwa członkowskiego siedziby przy ocenie profesjonalnych walorów i prawości takiego podmiotu (C-258/08 *Ladbrokes Betting*).

Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 22 czerwca 2017 r. w sprawie C-49/16 (*Unibet International Limited przeciwko Nemzeti Ado – es Vamhivatal Kozponti Hivatal*)

stwierdził, że do każdego państwa członkowskiego należy dokonanie oceny, czy w kontekście założonych przez niego, zgodnych z prawem celów, konieczny jest całkowity lub częściowy zakaz działalności w zakresie urządzania gier losowych czy też wyłącznie jej ograniczenie i ustanowienie w tym celu mniej lub bardziej ścisłych zasad kontroli, przy czym konieczność i proporcjonalność przyjętych w ten sposób środków powinna być oceniana wyłącznie w świetle założonych celów oraz poziomu ochrony, jaki pragną zapewnić dane władze krajowe. Podobnie w sprawie C-243/01 Gambelli Trybunał wskazał, że ograniczenia w korzystaniu z usług gier hazardowych przez sieć Internet powinny być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego. Powinny być także odpowiednie do zagwarantowania realizacji zamierzonego celu, nie wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia założonego celu, i być stosowane w sposób niedyskryminujący.

Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku wydanym w dniu 11 marca 2015 r. (sygn. akt P 4/14), w przypadku działalności gospodarczej prowadzonej w zakresie gier hazardowych, mamy do czynienia nie ze zwykłą, typową działalnością gospodarczą, ale z działalnością, która z natury rzeczy niesie ze sobą poważne zagrożenia społeczne w postaci uzależnień i przyciąga struktury przestępcze. Zwalczanie tych zagrożeń leży z całą pewnością w interesie publicznym. Stąd też wolność działalności gospodarczej w dziedzinie hazardu może podlegać dalej idącym ograniczeniom, uzasadnionym ważnym interesem publicznym. W orzecznictwie TK podkreślił również, że podstawowym celem polityki w tym zakresie jest regulacja i kontrola hazardu, z położeniem szczególnego nacisku na zapobieganie uzależnieniom od hazardu, ochronie konsumentów i ich rodzin oraz zwalczaniu przestępczości, w tym zorganizowanej, i innego rodzaju nielegalnej działalności.

Ponadto należy zauważyć, że ograniczenie swobody świadczenia usług uzasadniają względy interesu ogólnego oraz porządku publicznego. Walka z *szarą strefą* i zaproponowane w tym zakresie rozwiązania prawne mają na celu zapewnienie przestrzegania polskiego porządku prawnego przejawiającego się w respektowaniu przez podmioty zasad dotyczących urządzania gier hazardowych i uczestnictwa w tych grach. Powyższe mieści się w pojęciu porządku publicznego i niewątpliwie jest czynione w interesie ogólnym. Działania podejmowane w celu egzekwowania obowiązujących regulacji są nieodłącznym elementem państwa prawa, w którym nie tylko organy tego państwa działają na podstawie przepisów prawa i w ich granicach, ale również podstawą działania jednostki, podmiotów i społeczeństwa są reguły prawne wynikające z przyjętego porządku prawnego. Zgodnie bowiem z zasadą państwa prawa prawo wiąże nie tylko władzę publiczną, ale również

społeczeństwo. Wzmacnianie kultury prawnej i postaw respektujących normy prawne jest kluczowe z punktu widzenia interesu publicznego i reguł państwa prawnego.

Wobec zidentyfikowania zjawiska dotyczącego zagranicznych podmiotów nielegalnie oferujących w sieci Internet gry hazardowe usługobiorcom z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a polegającego na unikaniu negatywnych skutków wynikających z wpisu nazwy domeny do Rejestru przez przenoszenie treści z zablokowanych stron internetowych do nowych domen i kontynuowanie w ten sposób nielegalnej działalności, jak również przez linkowanie nowych domen na stronach służących do nielegalnego reklamowania gier hazardowych, istotne było przyjęcie rozwiązań prawnych, które będą zapobiegać dalszej ekspansji nielegalnych operatorów gier hazardowych na polski rynek i tym samym chronić polskie społeczeństwo.

Podkreślenia wymaga, iż w tym zakresie mamy do czynienia z nieprzestrzeganiem polskich regulacji (zakaz reklamy gier hazardowych – ust. 29 ust. 1 i ust. 2 ustawy o grach hazardowych, monopol na urządzenie gier hazardowych w sieci Internet – art. 5 ust. 1b ustawy o grach hazardowych) i intencjonalne kierowanie oferty do graczy z Polski (strony dostępne są w języku polskim).

Na potrzebę zmian w tym obszarze wskazuje ponad trzyletnia praktyka walki organów państwowych na gruncie u.g.h. w dotychczasowym brzmieniu z podmiotami naruszającymi jej postanowienia. Na tej podstawie określono, które przepisy powinny zostać poddane rewizji i zmodyfikowane pod kątem zapewnienia jak najskuteczniejszych narzędzi do walki ze zjawiskiem nielegalnego hazardu.

Jednocześnie należy wskazać w kontekście walki z *szarą strefą*, podjętą przez państwo polskie w obszarze gier hazardowych, że na zagrożenia związane ze specyfiką rynku gier hazardowych oferowanych przez sieć Internet, przy jednocześnie ograniczonych środkach kontrolnych i prewencyjnych, które mogą być stosowane przez państwo, zwróciła uwagę Komisja Europejska w Komunikacie z dnia 24 marca 2011 r. zatytułowanym *Zielona księga w sprawie gier hazardowych oferowanych w Internecie w obrębie rynku wewnętrznego*, wskazując m.in. na obserwowany we wszystkich państwach członkowskich znaczący rozwój szarej strefy i nielegalnego rynku gier hazardowych oferowanych przez sieć Internet. W Komunikacie czytamy m.in.: *Pojawienie się Internetu oraz szybki rozwój możliwości uprawiania gier hazardowych w Internecie w powiązaniu ze zróżnicowanymi przepisami w poszczególnych państwach doprowadziło nie tylko do rozszerzenia legalnej oferty usług w zakresie gier hazardowych w niektórych państwach członkowskich, ale również do*

znaczącego rozwoju rynku transgranicznego, na którym oferowane są gry bez odpowiednich zezwoleń. Mowa tutaj zarówno o czarnym rynku (na którym odnotowuje się zawieranie zakładów i korzystanie z gier losowych, w tym również pochodzących z państw trzecich, na które nie wydano zezwoleń), jak również o tzw. szarej strefie (operatorzy posiadający zezwolenie w jednym lub kilku państwach członkowskich promują lub udostępniają usługi w zakresie gier hazardowych obywatelom w innych państwach członkowskich, nie uzyskawszy należytego zezwolenia w tych państwach). Konsumenci mają dostęp do tego nielegalnego rynku transgranicznego, czy to w wyniku faktycznego tolerowania wspomnianej działalności, czy to z braku skutecznego wykonania przepisów; rynek ten jest uzupełnieniem legalnej oferty krajowej dostępnej dla konsumentów w zależności od sytuacji prawnej w danym państwie członkowskim.

Również Parlament Europejski, mając na uwadze powyższy Komunikat Komisji Europejskiej oraz uwzględniając art. 51, art. 52 i art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i odpowiednie orzecznictwo TSUE, wydał rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie *gier hazardowych oferowanych w Internecie w obrębie rynku wewnętrznego* (2011/2084(INI), w której wyraził zdanie, że *skuteczna regulacja sektora gier hazardowych oferowanych w Internecie w szczególności przyczyni się do:*

- a) ukierunkowania naturalnej skłonności społeczeństwa do gry,*
- b) zwalczania nielegalnego rynku gier hazardowych,*
- c) zapewnienia skutecznej ochrony graczy, ze zwróceniem szczególnej uwagi na grupy szczególnie podatne na ryzyko związane z grami hazardowymi, zwłaszcza młodzież,*
- d) zapobiegnięcia ryzyku uzależnienia od gier hazardowych oraz*
- e) zapewnienia prawidłowego, uczciwego, odpowiedzialnego i przejrzystego uprawiania gier hazardowych,*
- f) zagwarantowania promocji konkretnych działań mających na celu zapewnienie uczciwości zawodów sportowych,*
- g) przeznaczenia znacznej części przychodów pochodzących z gier hazardowych na wsparcie realizacji celów publicznych, społecznych lub charytatywnych, a także*
- h) zagwarantowania, że sektor gier hazardowych będzie wolny od przestępczości, oszustw i wszelkich form prania pieniędzy.*

Parlament Europejski podkreślił także, że z jednej strony operatorzy oferujący gry hazardowe w Internecie mają obowiązek przestrzegać w każdych okolicznościach ustawodawstwa krajów, w których te gry funkcjonują, a z drugiej strony, że państwa członkowskie powinny zachować prawo przyjmowania środków do przeciwdziałania nielegalnym grom hazardowym w Internecie, w celu wdrażania ustawodawstwa krajowego i uniemożliwienia nielegalnym operatorom dostępu do rynku. Wskazano jednocześnie, że zasada wzajemnego uznawania zezwoleń na rynku gier hazardowych nie ma zastosowania.

Podsumowując, należy zauważyć, że brak jest innych środków niż projektowane rozwiązania proporcjonalnych do osiągnięcia celu uniemożliwienia nielegalnego urządzania gier hazardowych w sieci Internet, a zatem jest konieczne do realizacji zakładanego celu. Z tego względu zastosowanie przedmiotowych rozwiązań spełnia wymogi zasady proporcjonalności i wyważania interesu publicznego, jak również interesu indywidualnego.

Wyjaśnienia również wymaga, że do przedstawionych propozycji legislacyjnych (zmiana art. 15f ust. 4 ustawy o grach hazardowych) nie znajduje zastosowania dyrektywa 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), albowiem zgodnie z art. 1 ust. 5 pkt d dyrektywa nie ma zastosowania do działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego gier hazardowych wiążących się z ustalaniem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, łącznie z loteriami i zakładami wzajemnymi.

Obecnie obowiązujący przepis art. 15f ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych określa, że wpisu do rejestru, zmiany wpisu lub jego wykreślenia dokonuje się z urzędu po ich zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub upoważnionego przez niego sekretarza lub podsekretarza stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Projektowana zmiana przewiduje zmodyfikowanie brzmienia przepisu art. 15f ust. 6 ustawy przez zastąpienie wyrazów „lub upoważnionego przez niego sekretarza lub podsekretarza stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych” wyrazami „albo upoważniony przez niego organ Krajowej Administracji Skarbowej”. Rozwiązanie to umożliwi ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych wyznaczenie właściwego organu Krajowej Administracji Skarbowej, który mógłby zatwierdzać wpis do rejestru, jego zmianę lub wykreślenie.

Celem proponowanej zmiany jest zapewnienie możliwości wprowadzenia optymalizacji procedury wpisu do rejestru (jego zmiany lub wykreślenia) oraz dostosowanie jej do potrzeby sprawnego, niezwłocznego załatwienia, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego standardu wykonywania zadań powierzonych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Powyższa zmiana wpłynie pozytywnie na tempo procedury. Mając na uwadze, że monitorowanie sieci Internet, identyfikowanie naruszeń przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych i zabezpieczanie materiału dowodowego na potrzeby wpisu do Rejestru należy aktualnie do zadań jednego z organów Krajowej Administracji Skarbowej, zasadne jest wprowadzenie możliwości wyznaczenia takiego organu do zatwierdzania wpisu do rejestru domen.

Dotychczasowe doświadczenie wynikające z prowadzenia rejestru (rejestr został uruchomiony z dniem 1 kwietnia 2017 r.) wskazuje, że czynności podejmowane w celu dokonania wpisu mają charakter materialno-techniczny i ich prawidłowość nie była kwestionowana, a zatem nie ma uzasadnionej potrzeby, aby w dalszym ciągu ich dokonanie było uzależnione od merytorycznego zatwierdzenia przez sekretarza lub podsekretarza stanu, co wpływało na wydłużenie samej procedury.

W okresie od 1 kwietnia 2017 r. do 30 września 2018 r. do rejestru wpisano 3545 domen, natomiast sprzeciwów od dokonanych wpisów wpłynęło 25. W stosunku do 24 z nich Minister Finansów wydał decyzję o pozostawieniu domen w Rejestrze, a w 1 przypadku wydane zostało postanowienie o pozostawieniu sprawy, z przyczyn formalnych, bez rozpatrzenia. Zaskarżonych do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zostało 18 decyzji organu. WSA w Warszawie rozpatrzył 10 skarg, z czego 8 skarg oddalił i 2 skargi odrzucił.

Powyższe dane jednoznacznie wskazują, że z formalnoprawnego punktu widzenia procedura wpisu do rejestru nie budzi zastrzeżeń i przebiega w sposób prawidłowy. Oznacza to, że nie ma potrzeby, aby jej zatwierdzanie odbywało się na szczeblu centralnym, z udziałem sekretarza lub podsekretarza stanu.

Zgodnie z obowiązującym brzmieniem przepisu art. 15f ust. 9 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje decyzję o pozostawieniu nazwy domeny, o której mowa w ust. 4 pkt 1 tego artykułu, w rejestrze albo o jej wykreśleniu z rejestru, w terminie 7 dni od dnia otrzymania sprzeciwu. Zaprojektowana nowelizacja tego przepisu wydłuża termin rozpatrzenia sprzeciwu do 14 dni.

Mając na uwadze dotychczasową praktykę w rozpatrywaniu sprzeciwu i wydaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia sprzeciwu, zasadne jest wydłużenie terminu na wydanie rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Nie negując założeń, które przyświecały ustawodawcy przy jego określeniu (gwarancja dla podmiotu szybkiego rozpatrzenia sprzeciwu), należy mieć też na uwadze realność jego rozpatrzenia przez organ, w szczególności uwzględniając w tym krótkim okresie zawieranie się dni wolnych od pracy. Ponadto należy zauważyć nieadekwatność długości tego terminu do możliwości wnikliwego przeanalizowania zarzutów wskazanych w sprzeciwie oraz analizy orzecznictwa (TSUE, WSA, NSA), a także odniesienia się do nich. Należy przy tym zwrócić uwagę na dość złożony i skomplikowany charakter sprawy. W obecnym stanie prawnym rozpatrywanie sprawy odbywa się pod dużą presją czasu pracy, a wydłużenie tego terminu pozwoli na bardziej wnikliwą i gruntowną analizę sprawy. Przy tym należy zauważyć zasadność wydłużenia przedmiotowego terminu w przypadku rozpatrywania przez Ministra Finansów sprzeciwów od wpisów do rejestru domen dokonywanych przez wyznaczony organ.

zmiana art. 15h

Zmiana przepisu art.15h ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bezpośrednio wynika ze zmiany brzmienia przepisu art. 15f ust. 6 tej ustawy.

Obecnie obowiązujący przepis art. 15h ustawy przewiduje, że minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć dyrektora izby administracji skarbowej do prowadzenia spraw określonych w art. 15f, uwzględniając w szczególności możliwości techniczno-organizacyjne zapewniające sprawne wykonywanie tego zadania.

Projektowana zmiana przewiduje nadanie przepisowi art. 15h ustawy nowego brzmienia, w postaci: „Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć organ Krajowej Administracji Skarbowej do prowadzenia spraw określonych w art. 15f i określić zakres tych spraw, uwzględniając sprawne i efektywne wykonywanie zadań”.

Powyższa zmiana wynika z proponowanej zmiany art. 15f ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, która dopuszcza możliwość wyznaczenia właściwego organu Krajowej Administracji Skarbowej do zatwierdzania wpisu do Rejestru, zmiany wpisu lub jego wykreślenia.

Mimo innego rozwiązania zgłoszonego pierwotnie do wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów, po dokonaniu ponownej analizy uznano, że właściwym będzie wyznaczenie organu w drodze rozporządzenia. Tym organem może być, w zależności od wyboru koncepcji prawidłowego sprawowania kontroli w tym obszarze, zarówno dyrektor izby administracji skarbowej, jak i naczelnik urzędu celno-skarbowego. Dlatego też uzasadniona jest zmiana art. 15h ustawy.

Dotychczasowe brzmienie art. 15h ustawy wskazywało, że sprawy, które mogą zostać przekazane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych do prowadzenia właściwemu organowi, mogą mieć jedynie charakter techniczno-organizacyjny, co wynika z wytycznych zawartych w tym przepisie. Natomiast zatwierdzenie wpisu do rejestru (jego zmiany lub wykreślenia) należy do kategorii spraw o charakterze merytorycznym, a zatem zasadne jest odpowiednie zmodyfikowanie brzmienia art. 15h ustawy i dostosowanie go do celu, jaki został przewidziany w nowelizacji art. 15f ust. 6 ustawy.

zmiana art. 23b ust. 1

Na podstawie obecnie obowiązującego art. 23b ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, na pisemne żądanie naczelnika urzędu celno-skarbowego, w przypadku uzasadnionego podejrzenia, że zarejestrowany automat lub urządzenie do gier nie spełnia warunków określonych w ustawie, podmiot eksploatujący ten automat lub urządzenie jest obowiązany poddać automat lub urządzenie badaniu sprawdzającemu. Zmiana tego przepisu ma na celu umożliwienie naczelnikowi urzędu celno-skarbowego przekazywania informacji, określonych w ustawie, w postaci papierowej lub elektronicznej, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, zgodnie z art. 144 § 1 Ordynacji podatkowej.

zmiana art. 24b ust. 3

Zmiana art. 24b ust. 3 umożliwia prowadzenie rejestru zaświadczeń pracowników zarówno w postaci papierowej, jak i elektronicznej.

zmiana art. 57

Zmiana art. 57 ustawy ma na celu umożliwienie składania w toku postępowań odpisów dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem również przez doradcę podatkowego. Rozwiązanie to doprowadzi do ujednoczenia przepisów w tym zakresie z Ordynacją podatkową (art. 194a § 2).

zmiana art. 90 i art. 90a

Obecnie obowiązujące przepisy art. 90 ust. 1 pkt 2 i ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych przewidują, że:

- 1) art. 90 ust. 1 pkt 2 – karę pieniężną nakłada, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw finansów publicznych – w przypadkach, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy;
- 2) art. 90 ust. 1b pkt 2 – ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 89 ust. 4 pkt 4 i 6, minister właściwy do spraw finansów publicznych bierze pod uwagę liczbę użytkowników indywidualnych, którym przedsiębiorca telekomunikacyjny lub dostawca usług płatniczych pośrednio lub bezpośrednio świadczy swoje usługi, dostępne możliwości techniczne wykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 15f ust. 5 lub art. 15g, oraz czas, w którym obowiązek ten nie był wykonywany.

Projektowana zmiana przewiduje modyfikację brzmienia powyższych przepisów przez zastąpienie wyrazów „minister właściwy do spraw finansów publicznych” wyrazami „naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy do prowadzenia czynności audytowych wyznaczony w przepisach wydanych na podstawie art. 100b ust. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, z późn. zm.)” (w przypadku art. 90 ust. 1 pkt 2) oraz „naczelnik urzędu celno-skarbowego” (w przypadku art. 90 ust. 1b pkt 2).

Powyższa nowelizacja doprowadzi do sytuacji, w której to naczelnik urzędu celno-skarbowego, a nie tak, jak przewidują aktualnie obowiązujące przepisy, minister właściwy do spraw finansów publicznych, będzie nakładał karę pieniężną na przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz dostawców usług płatniczych, którzy nie przestrzegają przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Proponowana nowelizacja jest bezpośrednio powiązana z projektem nowelizacji art. 15f ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, która umożliwi ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych wyznaczenie dyrektora izby administracji skarbowej, który mógłby zatwierdzać wpis do rejestru domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą, jego zmianę lub wykreślenie.

Celem powyższych zmian jest optymalizacja procedur i czynności podejmowanych w związku z funkcjonowaniem rejestru. Koncepcja przeniesienia ciężaru załatwienia sprawy ze szczebla centralnego na niższy poziom wpłynie pozytywnie na tempo działania organów,

usprawni mechanizmy ukierunkowane na zwalczanie urządzania gier hazardowych w sieci Internet w sposób nielegalny, a jednocześnie umożliwi zachowanie wysokiego standardu pracy.

Należy zauważyć, że monitorowanie sieci Internet, identyfikowanie naruszeń przepisów ustawy o grach hazardowych i zabezpieczanie materiału dowodowego na potrzeby wpisu do rejestru należy aktualnie do zadań Naczelnika Opolskiego Urzędu Celno-Skarbowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, za racjonalne należy uznać wskazanie naczelnika urzędu celno-skarbowego jako organu nakładającego karę w przypadkach, a o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Konsekwencją zmiany w art. 90 jest zmiana art. 90a. W obu przypadkach określonych w art. 90 ustawy, organem nakładającym karę pieniężną będzie naczelnik urzędu celno-skarbowego, dla którego organem odwoławczym jest dyrektor izby administracji skarbowej.

Zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej

Zmiany wprowadzane w art. 82 i art. 84 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej mają na celu ujednoczenie trybu prowadzenia kontroli celno-skarbowej w zakresie przestrzegania przepisów prawa celnego i prawa podatkowego w związku z przywozem lub wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi, jeżeli upoważnienie do kontroli celno-skarbowej nie będzie obejmować innych przepisów prawa podatkowego. Wprowadzenie ww. przepisów pozwoli na objęcie jednym upoważnieniem do kontroli celno-skarbowej weryfikacji należności celnych oraz należności podatkowych z tytułu importu. Zmiana ta ma na celu usprawnienie oraz przyspieszenie procesu kontroli oraz przyczyni się do ujednoczenia trybu prowadzenia kontroli celno-skarbowej w ww. zakresie.

W obecnym stanie prawnym kontrola celno-skarbowa w zakresie przepisów prawa celnego kończy się protokołem, a następnie następuje wszczęcie postępowania podatkowego i wydanie decyzji wymiarowych w podatku akcyzowym i podatku od towarów i usług w związku z przywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Unii Europejskiej a państwami trzecimi. W zależności, w jakim zakresie (wynikającym z upoważnienia) naczelnik urzędu celno-skarbowego będzie prowadził kontrolę celno-skarbową, czy tylko w zakresie należności przywozowych czy w zakresie zbadania okresu rozliczeniowego, kontrola celno-skarbowa powinna się kończyć albo protokołem albo wynikiem kontroli. Mając na

uwadze, że w przypadku gdy kontrola będzie dotyczyła należności przywozowych, w następstwie tej kontroli powinno być prowadzone jedno postępowanie i zostanie wydana jedna decyzja. Z tego względu taka kontrola celno-skarbowa powinna zakończyć się protokołem. W przypadku gdy kontrola obejmuje rozliczenie podatku za cały okres, kontrola powinna kończyć się wynikiem kontroli, a następnie przekształcić się w postępowanie podatkowe.

Zmiana ustawy z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej

W związku z dokonaną zmianą brzmienia art. 37o ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym konieczne jest dokonanie zmiany art. 31 pkt 3 ustawy o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.,

Niezbędne jest także dokonanie zmiany brzmienia wprowadzanego obecnie art. 37oa ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, które ulegnie rozszerzeniu o zwrot opłaty paliwowej dokonywany także ze środków Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.

Zmiana art. 31 pkt 4 ustawy o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej wynika z uregulowania w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym zwrotu opłaty paliwowej. Wobec czego w art. 31 pkt 4, przewidującym zmianę od 1 stycznia 2022 r. art. 37p ust. 2, dokonano zmiany polegającej na dodaniu przypadku zwrotu opłaty paliwowej oraz zwrotu nadpłaty tej opłaty. Tym samym Bank Gospodarstwa Krajowego będzie przekazywał środki z opłaty paliwowej w terminie 7 dni od dnia wpływu na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, Funduszu Kolejowego i Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, chyba że zachodzi przypadek zwrotu opłaty paliwowej lub zwrotu nadpłaty tej opłaty.

Projektowane zmiany w ustawie o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2022 r. zgodnie z art. 54 tej ustawy.

Uzasadnienie do przepisów przejściowych

Art. 13

Zmiana przepisów art. 52 Prawa celnego, polegająca m.in. na przyjęciu rozwiązania, zgodnie z którym organem właściwym do prowadzenia postępowań w przedmiocie wpisu do wykazu

gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, zmiany wpisu oraz skreślenia gwaranta z wykazu jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej (dotychczas był to minister właściwy do spraw finansów publicznych), pociąga za sobą konieczność wprowadzenia regulacji przejściowych. Ponieważ nie zmieniają się warunki, które muszą być spełnione, aby zainteresowana osoba została wpisana do wykazu gwarantów, należało uznać, że wszystkie wpisy, ważne w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej Prawo celne, zachowują swoją ważność. Natomiast wydane przed wejściem w życie tej ustawy decyzje będą już zmienione przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Ten organ będzie także właściwy do prowadzenia postępowań w zakresie określonym w art. 52 Prawa celnego, zainicjowanych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej ustawy, ale jeszcze niezakończonych. Mając na uwadze zasadę ciągłości i szybkości postępowania celnego, należy także uznać, że wszystkie czynności przeprowadzone przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w postępowaniach, o których mowa w art. 52 Prawa celnego, pozostają w mocy w postępowaniach prowadzonych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej (np. dotyczy to wystąpień do Komisji Nadzoru Finansowego).

Ponadto kontynuowanie postępowań wszczętych a niezakończonych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych przed dniem wejścia w życie tej ustawy będzie odbywało się na podstawie nowych przepisów. Stosowanie nowych regulacji będzie miało istotne znaczenie zwłaszcza w stosowaniu przepisu art. 52 ust. 10a, który wprowadza wyłączenie ogólnej zasady oddziaływania decyzji z dniem jej doręczenia. Jak wykazano w uzasadnieniu do zmiany ww. przepisu, w celu ochrony fiskalnych interesów Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej przez uniemożliwienie gwarantowi składania gwarancji nieskutecznie zabezpieczających należności celne i podatkowe z tytułu importu towarów już od dnia wydania decyzji – zasadne jest, aby postępowania w sprawie skreślenia z wykazu mogły być prowadzone na podstawie nowego brzmienia art. 52 ust. 10a już od momentu wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 14

Zgodnie z zaproponowanym art. 14 projektu ustawy, do postępowań w sprawach celnych i podatkowych oraz postępowań w sprawach opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej z tytułu importu towarów, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosowane będą przepisy dotychczasowe. Przepis ten obejmuje również przypadki,

gdy odwołanie od decyzji podatkowej wydanej przed dniem wejścia w życie ustawy zostało złożone po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Projektuje się również, aby przepisy Ordynacji podatkowej miały zastosowanie do decyzji wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15

W art. 15 projektu przewidziano przepis przejściowy stanowiący, że do wniosków o zwrot nadpłaty, o której mowa w art. 37o ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu dotychczasowym, złożonych i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16

Wprowadzenie przepisu przejściowego w art. 16 związane jest z projektowaną zmianą ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników. Zgodnie z tym przepisem podatnicy będący osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej lub niebędącymi zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług, dla których z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy obowiązującym identyfikatorem podatkowym stanie się PESEL, będą mogli do czasu nadania im numeru PESEL podawać identyfikator podatkowy NIP nadany im przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Konieczne jest niezwłoczne dostosowanie się podatników posługujących się identyfikatorem NIP do właściwego stanu, którym jest posługiwanie się numerem PESEL w przypadku osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, niebędących również podatnikami podatku VAT i płatnikami podatków oraz składek na ubezpieczenia. Termin 30-dniowy pozwoli na wystąpienie o numer PESEL przez podatnika i złożenie przez płatnika zatrudniającego podatnika, który nie miał identyfikatora lub posługiwał się identyfikatorem NIP, na złożenie informacji o uzyskanych dochodach z właściwymi danymi dotyczącymi identyfikatora podatkowego. Podawanie identyfikatora podatkowego podatnika przez płatnika ma istotne znaczenie dla usług o charakterze podatkowym skierowanych do płatników.

Art. 17

Intencją regulacji przejściowej w sprawach przechowywania zapisów sygnału audiowizyjnego z systemu, o którym mowa w art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zainstalowanego w salonach gry na automatach jest skrócenie czasu dotychczas przechowywanych zapisów.

Art. 18

Celem regulacji przejściowej w sprawach zatwierdzania lokalizacji salonów gier na automatach jest stosowanie nowych przepisów.

Art. 19

Art. 19 niniejszej ustawy zawiera przepisy przejściowe, zgodnie z którymi sprawy związane z wydawaniem decyzji o pozostawieniu nazwy domeny w Rejestrze domen służących do oferowania gier hazardowych niezgodnie z ustawą lub jej wykreśleniu z tego Rejestru, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, będą prowadzone na podstawie przepisów zmienionych ustawą zmieniającą.

Art. 20

Art. 20 niniejszej ustawy zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym sprawy, związane z nakładaniem kar, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, będą prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 21

Zmiana ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie procedury kontroli celno-skarbowej wymaga doprecyzowania, w jaki sposób mają zostać zakończone kontrole celno-skarbowe po wejściu w życie ustawy, aby po zakończeniu kontroli celno-skarbowej można było wydać decyzję, o której mowa w art. 73d ustawy wymienionej w art. 1 projektu ustawy.

Art. 22

Zgodnie z przepisem przejściowym zaprojektowanym w art. 22 projektu ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 70 ust. 3 Prawa celnego zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na tej podstawie, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Konieczność wydania nowego rozporządzenia w tym zakresie wynika ze zmiany przepisu art. 70 ust. 2 pkt 3 Prawa celnego. Zgodnie ze zmienionym brzmieniem ww. przepisu Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie nie będzie już wydawał odrębnej decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, sam wpis będzie już bowiem decyzją administracyjną. Przepisy ww. rozporządzenia wymagają zmian dostosowawczych w tym zakresie.

Art. 23

Zgodnie z przepisem przejściowym zaprojektowanym w art. 23 projektu ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 98 ust. 2 Prawa celnego zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na tej podstawie, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 24

W projekcie ustawy przewidziano zmiany w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym w zakresie opłaty paliwowej. Wobec projektowanych w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym zmian zachodzi konieczność zmiany informacji w sprawie opłaty paliwowej stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej (Dz. U. poz. 1671). Zasadne jest dodanie przepisu przejściowego utrzymującego w mocy rozporządzenie wydane na podstawie art. 37o ust. 4 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym do dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 25

Projektowana ustawa wprowadza również zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska, w zakresie opłaty emisyjnej. Zmiany te pociągają za sobą – analogicznie jak w przypadku opłaty paliwowej, konieczność zmiany informacji w sprawie opłaty emisyjnej stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 7 grudnia 2018 r. w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty emisyjnej (Dz. U. poz. 2331). Zasadne jest dodanie przepisu przejściowego utrzymującego w mocy rozporządzenie wydane na podstawie art. 321h ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska do dnia wejścia w życie nowego rozporządzenia, jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 26

Przepis przejściowy zawarty w art. 26 projektu ustawy określa maksymalny limit wydatków budżetowych będący skutkiem ustawy, mechanizm korygujący mogący mieć zastosowanie w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego limitu wydatków, a także właściwy w tych sprawach organ, zgodnie z art. 50 ust. 1a, 4 i 5 ustawy o finansach publicznych.

Art. 27

Przepisy projektowanej ustawy wejdą w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia. Termin wejścia w życie ustawy wynika z dążenia do jak najszybszego stosowania regulacji w zakresie proponowanych zmian. Konieczne jest, aby przepisy regulujące obowiązek zapłaty opłaty paliwowej obowiązywały od pierwszego dnia miesiąca ze względu na termin składania informacji o opłacie paliwowej. Podmioty są zobowiązane do składania informacji o opłacie paliwowej do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty. Dodatkowo termin ten podyktowany jest zapewnieniem odpowiedniego czasu na dostosowanie się organów administracji skarbowej, jak i podmiotów zobowiązanych do zapłaty opłaty paliwowej do projektowanych regulacji.

Projektowana ustawa jest działaniem oczekiwanym przez przedsiębiorców (importerów), w tym mikro-, małych i średnich przedsiębiorców. Celem nowelizacji jest uproszczenie i skrócenie postępowania podatkowego. Obecnie przedsiębiorcy są zobligowani do udziału w co najmniej dwóch postępowaniach związanych z importem tego samego towaru (w zakresie cła, podatku VAT i np. podatku akcyzowego). Z punktu widzenia przedsiębiorców działania te są niewspółmierne do oczekiwanego efektu, tj. uzyskania od organu decyzji dotyczących wymiaru wszystkich należności importowych. Proponowane rozwiązanie ułatwi przedsiębiorcom współpracę z urzędem celno-skarbowym w tym zakresie, bowiem wszystkie czynności wykonane zostaną w jednym postępowaniu, co z kolei przyczyni się do zredukowania kosztów postępowania, bez konieczności ustanawiania odrębnie pełnomocników do każdego postępowania, bez konieczności prowadzenia dodatkowej korespondencji. Zmiana procedury związanej z wymiarem należności importowych powinna wpłynąć również na szybkość postępowania, co z kolei ułatwi i usprawni przedsiębiorcom działalność związaną z importem towarów.

Ponadto w art. 3 projektu wprowadzono przepisy umożliwiające otrzymanie zwrotu opłaty paliwowej przez przedsiębiorców.

Zmiana w zakresie identyfikacji podatkowej (art. 4) będzie natomiast korzystna dla płatników zatrudniających cudzoziemców, borykających się z identyfikacją tych podatników konieczną do prawidłowego ich rozliczenia.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień, o których mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia

29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera norm technicznych, w związku z czym nie wymaga notyfikacji na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych.

Przedmiotowy projekt ustawy, stosownie do art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej.

Ponadto, stosownie do § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów – ministerstwo wiodące Ministerstwo Infrastruktury – ministerstwo współpracujące</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Magdalena Rzeczkowska – Sekretarz Stanu, Szef Krajowej Administracji Skarbowej</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Grzegorz Kozłowski – Dyrektor Departamentu Celnego tel. 22 694 50 05 Grzegorz.Kozłowski@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 09.11.2020 r.</p> <p>Źródło: Inne</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UD3</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Zmiana ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382) oraz niektórych innych ustaw spowodowana jest potrzebą ujednoczenia procedury wydawania przez naczelnika urzędu celno-skarbowego decyzji związanych z wymiarem należności celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej z tytułu importu towarów.

W przypadku importu towarów podlegających należnościom celnym i podatkowym, postępowania w sprawie określenia (wymiaru) należności celnych i należności podatkowych prowadzone są odrębnie, mimo że dotyczą tego samego stanu faktycznego (ten sam podmiot, towar oraz zdarzenie powodujące powstanie długu celnego i zobowiązania podatkowego). Należności celne wymierzane są po przeprowadzeniu postępowania celnego (na podstawie przepisów celnych), zaś podatki – postępowania podatkowego (na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”). W zdecydowanej większości przypadków decyzje podatkowe wydawane są dopiero po wydaniu decyzji celnych, gdyż do podstawy opodatkowania podatkiem VAT i podatkiem akcyzowym (w przypadku samochodów osobowych) wlicza się wartość celną towaru i kwotę należności celnych określonych w decyzji celnej. Powoduje to brak możliwości prowadzenia ww. postępowań równoległe, co z kolei negatywnie wpływa na szybkość postępowania oraz jego ekonomikę. W obu postępowaniach (celnym i podatkowym), mimo że dotyczą tego samego stanu faktycznego, wykonywane są dwukrotnie analogiczne czynności procesowe, jak choćby prawo do bycia wysłuchanym w postępowaniu celnym i następnie wyznaczenie 7-dniowego terminu do wypowiedzenia się w postępowaniu podatkowym, które realizują zasadniczo ten sam cel. Dualizm postępowań prowadzi do sytuacji, gdy w sprawie jednego zgłoszenia celnego może być wydanych nawet kilka decyzji wymiarowych (np. w przypadku importu wyrobów akcyzowych – paliw organ wyda decyzję celną, decyzję w sprawie podatku VAT, decyzję w sprawie podatku akcyzowego oraz decyzję w sprawie opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej), nie wspominając o dokumentach wydanych przez organ w toku postępowań.

Przedsiębiorcy (importerzy) również zgłaszają potrzebę uproszczenia i odformalizowania tego procesu, bowiem oczekują od organów celnych sprawnego, całościowego zakończenia sprawy związanej z danym zgłoszeniem celnym.

Rozwiązanie proponowane w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw zakłada wyeliminowanie ww. dualizmu i ujednoczenie procedury związanej z wymiarem należności importowych, przez wprowadzenie rozwiązań prawnych umożliwiających przeprowadzenie jednego postępowania i wydanie jednej decyzji w sprawach związanych z importem.

Projekt ustawy przewiduje również odformalizowanie procesu ubiegania się o wpis do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych oraz wpis na listę agentów celnych. W obu przypadkach stosowany jest ten sam mechanizm, polegający na wydawaniu decyzji administracyjnej o wpisie danej osoby (do wykazu/na listę) oraz dokonaniu wpisu tej osoby do wykazu/na listę. Wydawanie decyzji administracyjnych o wpisie w ww. sprawach ma zatem jedynie charakter deklaratoryjny i nie przyznaje jeszcze uprawnień osobie spełniającej określone warunki. Przyjęcie powyżej opisanych rozwiązań prawnych pozwoliłoby na odformalizowanie i skrócenie postępowań w ww. zakresie.

W zakresie spraw związanych z dokonywaniem wpisu do wykazu gwarantów zmianie ulega organ rozpatrujący sprawę z tego zakresu, z ministra właściwego do spraw finansów publicznych na Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

W zakresie systemu INTRASTAT proponuje się zmianę dotyczącą sposobu informowania respondentów o obowiązku sprawozdawczym. Informacja ta zamieszczana będzie przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na stronie internetowej GUS. Obecnie wysokość progów statystycznych ustalana jest corocznie w drodze rozporządzenia na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 443, z późn. zm.).

Projekt ustawy zakłada ponadto doprecyzowanie przepisów w zakresie postępowania w sprawach celnych, w szczególności przez rozszerzenie zakresu stosowania Ordynacji podatkowej do ww. spraw m.in. o tryb prostowania błędów rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek (art. 215 § 1 Ordynacji podatkowej), a także w zakresie odwołań o regulacje dotyczące podania niespełniającego wymogów prawa (art. 169 § 2, 3 i 4 Ordynacji podatkowej) oraz tryb umorzenia postępowania (art. 208 Ordynacji podatkowej).

Projektowane zmiany ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106, z późn. zm.), ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.) oraz Ordynacji podatkowej są konsekwencją wprowadzenia zasady ujednoczenia postępowania w sprawie należności celnych i podatkowych.

Intencją zmiany ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, z późn. zm.) jest umożliwienie dochodzenia opłaty emisyjnej w trybie egzekucji administracyjnej. W celu konieczne jest ujęcie w przepisie art. 5 § 1 pkt 4 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji również informacji o opłacie emisyjnej.

Zmiany przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2020 r. poz. 170) umożliwią zapewnienie identyfikatora podatkowego (PESEL) nie tylko osobom objętym rejestrem PESEL (zobowiązany do posiadania go), ale również innym podatnikom (nieprowadzącym działalności gospodarczej lub niebędącym zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług), które – w określonych warunkach – nie są zobowiązane, ale mogłyby go uzyskać, w tym na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności. W ostatnim czasie sprawa ta stała się szczególnie istotna i pilna z uwagi na dynamiczny wzrost napływu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemców (głównie obywateli ukraińskich) poszukujących tutaj zatrudnienia i zarobkowania. W dużej części osoby te mają trudności z uzyskaniem zameldowania. Istniejące okoliczności mogą stać się przyczynkiem do powstania nieprawidłowości (podatkowych) po stronie podatników (głównie cudzoziemców), płatników (w tym zatrudniających cudzoziemców) i organów podatkowych borykających się z identyfikacją tych podatników konieczną m.in. do prawidłowego ich rozliczenia.

Projektowana zmiana ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2094) ma na celu umożliwienie podmiotom przekazywanie informacji, określonych w ustawie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a tym samym zapewnienie możliwości elektronicznego prowadzenia spraw z zakresu gier hazardowych. Niniejszy projekt stanowi także element realizacji założeń Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.), której celem jest likwidowanie barier rozwojowych i opieranie rozwoju w coraz większym stopniu na wiedzy, cyfryzacji i innowacyjności.

Zmiana ww. ustawy ma na celu również ograniczenie wyświetlania informacji o nielegalnych kasynach/grach hazardowych w wyszukiwarkach internetowych oraz uniemożliwienie omijania przepisów ustawy o grach hazardowych w zakresie nielegalnej reklamy hazardu.

Przewiduje się również zmodyfikowanie brzmienia przepisu art. 15f ust. 6 ustawy przez zastąpienie wyrazów „lub upoważnionego przez niego sekretarza lub podsekretarza stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych” wyrazami „wyznaczony przez niego organ Krajowej Administracji Skarbowej”. Rozwiązanie to umożliwi ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych wyznaczenie właściwego organu KAS, który mógłby zatwierdzać wpis do Rejestru, jego zmianę lub wykreślenie.

Niniejszy projekt dokonuje również zmiany w przepisach art. 90 ust. 1 pkt 2 i ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zgodnie z którymi minister właściwy do spraw finansów publicznych nakłada karę

pieniężną na przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz dostawców usług płatniczych w przypadkach, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy. Proponowana zmiana przewiduje, że to naczelnik urzędu celno-skarbowego, właściwy do prowadzenia czynności audytowych, będzie organem nakładającym kary pieniężne na przedsiębiorców telekomunikacyjnych i dostawców usług płatniczych, którzy nie przestrzegają przepisów ustawy o grach hazardowych.

Zmiany przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, z późn. zm.) mają na celu ujednoczenie trybu prowadzenia kontroli celno-skarbowej w zakresie przestrzegania przepisów prawa celnego i prawa podatkowego w związku z przywozem towarów w obrocie między obszarem celnym UE a państwami trzecimi. Założeniem jest, że będzie mogła się odbywać jedna kontrola, która zakończy się protokołem.

Zmiana przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym ma na celu osiągnięcie pełnej spójności przepisów regulujących opłatę paliwową z przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, która wdrożyła do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (Dz. Urz. UE L 9 z 14.01.2009, str. 12, z późn. zm.), dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2003, str. 51, z późn. zm.) oraz dyrektywy Rady 2007/74/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zwolnienia towarów przywożonych przez osoby podróżujące z państwa trzecich z podatku od wartości dodanej i akcyzy (Dz. Urz. UE L 346 z 29.12.2007, str. 6).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Założeniem proponowanego rozwiązania jest ujednoczenie procesu wydawania decyzji związanych z wymiarem należności celnych i podatkowych z tytułu importu towarów. Projekt przewiduje stosowanie do postępowań w sprawie podatków importowych oraz opłat związanych z importem paliw (opłata paliwowa, opłata emisyjna) proceduralnych przepisów celnych uzupełnionych jedynie pomocniczo odpowiednimi przepisami Ordynacji podatkowej. Ujednoczenie procedury dotyczyłoby zarówno postępowań w I instancji, postępowań odwoławczych oraz postępowań w trybach nadzwyczajnych. Wymaga to dokonania zmian w przepisach podatkowych oraz przepisach regulujących opłaty związane z importem paliw, a mianowicie w:

- ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług,
- ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym,
- ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, w zakresie opłaty paliwowej,
- ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w zakresie opłaty emisyjnej.

W konsekwencji ujednoczenia do postępowań w sprawie należności celnych, podatku VAT i podatku akcyzowego z tytułu importu towarów oraz opłat związanych z importem paliw byłyby stosowane przepisy celne uzupełnione jedynie pomocniczo odpowiednimi przepisami Ordynacji podatkowej. Dostosowanie w odwrotnym kierunku, tj. dostosowanie przepisów celnych do przepisów Ordynacji podatkowej, nie może być brane pod uwagę, gdyż znaczna część proceduralnych przepisów celnych unormowana została w stosowanych wprost rozporządzeniach unijnych, tj. rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE L 269 z 10.10.2013, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „UKC”, i jego przepisach delegowanych i wykonawczych, obowiązujących od dnia 1 maja 2016 r.

Postępowanie celne od dnia 1 maja 2016 r. regulowane jest przepisami unijnymi (UKC oraz przepisy wykonawcze i delegowane do UKC), ustawą z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, uzupełnioną odpowiednimi przepisami Ordynacji podatkowej. Nowa procedura wprowadzona przepisami unijnymi w znaczny sposób uprościła i odformalizowała postępowanie celne, przez m.in. zapewnienie możliwości podejmowania czynności wyjaśniających bez konieczności wszczynania postępowania, uproszczenie treści decyzji, ograniczenie liczby dokumentów w postępowaniu etc. W ww. rozporządzeniach uregulowano kwestie wydawania i zarządzania decyzjami wydawanymi na wniosek, prawa do wysłuchania strony i składania wyjaśnień, ważności decyzji w Unii Europejskiej, trybu unieważniania, cofania i zmiany korzystnych decyzji, jak również wydawania decyzji bez wniosku. Regulacje te wprowadzają proste i ekonomicznie uzasadnione procedury w postępowaniu celnym, gwarantując jednocześnie przedsiębiorcom czynny udział w postępowaniu.

Zastosowanie tych zasad do postępowań podatkowych nie powinno powodować negatywnych konsekwencji dla

prawidłowości postępowań w sprawie wymiaru podatków, bowiem co do zasady obejmują one swoim zakresem obowiązujące obecnie regulacje działu IV Ordynacji podatkowej.

Należy zauważyć, iż po ponad dwóch latach stosowania unijnych przepisów celnych zarówno organy celne, jak i przedsiębiorcy (importerzy) dostrzegają zalety nowych rozwiązań i sugerują zastosowanie podobnego uproszczenia w postępowaniu podatkowym. Należy bowiem pamiętać, że stroną postępowania celnego i podatkowego jest ten sam podmiot, który zainteresowany jest kompleksowym, sprawnym załatwieniem sprawy związanej z wymiarem należności celnych i podatkowych.

Korzyścią wynikającą z przyjęcia proponowanego rozwiązania będzie również zapewnienie większej przejrzystości powiązań między wymiarem należności celnych i podatkowych z tytułu importu towarów, zwiększenie efektywności i zmniejszenie kosztów prowadzonego postępowania przez ograniczenie kosztów nadmiernej wysyłki korespondencji oraz ujednoczenie trybu i terminów załatwienia spraw celnych i podatkowych. Ujednoczenie trybu wydawania decyzji związanych z wymiarem należności importowych wyeliminuje ponadto konieczność ustanawiania przez podmiot nowego pełnomocnika w postępowaniu podatkowym na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej.

Projekt wprowadza również rozwiązanie polegające na odstępieniu od wymogu wydawania decyzji w sprawie wpisu do wykazu gwarantów (art. 52 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne) oraz decyzji w sprawie wpisu na listę agentów celnych (art. 80 tej ustawy). W obu ww. przypadkach zewnętrznym wyrazem spełnienia przesłanek wymienionych w przepisach prawa cennego jest wpis do wykazu/na listę. Nie ma zatem konieczności wydawania dodatkowo decyzji w tym zakresie. Proponowane rozwiązanie polegające na odstępieniu od wymogu wydawania przez właściwy organ decyzji administracyjnej o spełnieniu przesłanek warunkujących wpis do wykazu/na listę przyczyni się do odbiurokratyzowania i usprawnienia tego procesu. Zmiana ta wpisuje się ponadto w ideę wydawania przez organy celne decyzji korzystnych, określoną w unijnych przepisach prawa celnego, zgodnie z którą decyzja uwzględniająca w całości wniosek strony nie ma określonej formy i może przybrać formę akceptacji organu lub komunikatu w systemie informatycznym.

Zmiana dotycząca sposobu informowania respondentów o obowiązku sprawozdawczym (INTRASTAT) umożliwi zapewnienie z odpowiednim wyprzedzeniem dostępności informacji o wysokości progów statystycznych dla podmiotów zobowiązanych do przekazywania statystyce publicznej informacji o dokonanych obrotach towarowych z krajami Unii Europejskiej i przyczyni się do lepszej i bardziej kompletnej sprawozdawczości w ramach statystyki handlu zagranicznego.

Projektowane zmiany w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników mają skutkować możliwością uzyskania numer PESEL na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2019 r. poz. 1397, z późn. zm.) w związku z koniecznością zapewnienia tego identyfikatora dla celów podatkowych (art. 3 w ust. 1 pkt 1 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników). Powyższe przyczyni się do ograniczenia ewentualnych nieprawidłowości (podatkowych) po stronie podatników (głównie cudzoziemców) przez zapewnienie prawidłowej identyfikacji, płatników (w tym zatrudniających cudzoziemców) w celu umożliwienia prawidłowego wypełnienia zobowiązań w zakresie identyfikacji (w tym składania PIT-11) i organów podatkowych borykających się z identyfikacją niektórych podatników konieczną m.in. do prawidłowego ich rozliczenia.

Zmiana przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych ma charakter dostosowawczy i upraszczający; celem jest umożliwienie podmiotom dokonania zgłoszenia/przekazywania wymaganych prawem informacji za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Ponadto podmioty zarządzające gry hazardowe będą mogły prowadzić rejestr zaświadczeń pracowników zarówno w postaci papierowej, jak i elektronicznej. Projekt zakłada również przeniesienie obowiązku zatwierdzania wpisu do Rejestru, jego zmiany lub wykreślenia z poziomu centralnego na poziom innego organu Krajowej Administracji Skarbowej, co przyczyni się do optymalizacji procedury wpisu do Rejestru (jego zmiany lub wykreślenia) oraz sprawnego, niezwłocznego załatwienia, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego standardu wykonywania zadań powierzonych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Ponadto projekt przewiduje blokowanie stron, które służą reklamowaniu i afiliacji domen, na których nielegalnie zarządzane są gry hazardowe w sieci Internet. Ich zablokowanie spowoduje spadek oceny oraz pozycji w wynikach wyszukiwania (dostępności dla graczy), co przełoży się również na spadek pozycji nielegalnych kasyn internetowych

Zmiana organu nakładającego kary pieniężne na przedsiębiorców telekomunikacyjnych i dostawców usług płatniczych

nieprzestrzegających obowiązków wskazanych w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych wpisuje się również ww. proces optymalizacji procedur.

Zmiany przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej mają na celu ujednoczenie trybu prowadzenia kontroli celno-skarbowej. Założeniem jest, że będzie mogła się odbywać jedna kontrola, która zakończy się protokołem.

W przepisach ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym zostanie wprowadzone odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów o podatku akcyzowym, które dotyczą wyrobów akcyzowych podlegających zarówno podatkowi akcyzowemu, jak i opłacie paliwowej. W projekcie przewidziano przepis upoważniający ministra właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzenia, w którym określi wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej. W ramach planowanej nowelizacji uchylone zostaną przepisy regulujące zwolnienie z obowiązku uiszczania opłaty paliwowej, gdy wynika to z umów międzynarodowych dotyczących międzynarodowego transportu drogowego, które w praktyce nie miały zastosowania. W wyniku wprowadzenia odesłania do stosowania przepisów o podatku akcyzowym nie zmieni się zasadnicze funkcjonowanie opłaty paliwowej, czyli w szczególności pozostanie ta sama co dotychczas wysokość opłaty, zwolnienia czy odrębne istnienie informacji w sprawie opłaty paliwowej. Natomiast zmianą będzie możliwość ubiegania się o zwrot opłaty paliwowej oraz zwolnienie realizowane przez zwrot opłaty paliwowej. Zmiany w przepisach ustaw – ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 510, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 16 maja 2019 r. o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1123, z późn. zm.) są konsekwencją zmian wprowadzanych w ustawie o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Zmiany te mają charakter dostosowujący. Nie jest możliwe osiągnięcie tego celu przez inne środki, gdyż przepisy regulujące opłatę paliwową są zawarte w ustawie, zatem zapewnienie spójności przepisów regulujących obowiązek zapłaty opłaty paliwowej z przepisami ustawy o podatku akcyzowym musi nastąpić w drodze zmiany ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W poszczególnych państwach członkowskich istnieją wynikające z zasad prawa krajowego odrębne zasady i szczegółowe uregulowania specyficzne tylko dla administracji celno-podatkowych tych krajów. Jednak cechą wspólną pozostaje zasada dotycząca wydawania w ramach jednego postępowania jednej decyzji, w której dokonywany jest wymiar zarówno należności celnych, jak i podatkowych.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w Niemczech, Austrii, Danii, Portugalii, Holandii, Bułgarii, Wielkiej Brytanii, Irlandii, na Łotwie, Słowacji i Węgrzech.

Przykładowo w Republice Federalnej Niemiec do przywozowego podatku obrotowego stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego. Przywozowy podatek obrotowy jest podatkiem konsumpcyjnym w rozumieniu niemieckiej Ordynacji podatkowej. Podobnie jest w Republice Austrii.

W zakresie sprawozdawczości statystycznej problem informowania o wysokości progów statystycznych rozwiązany jest w krajach członkowskich różnie, m.in. przez umieszczenie na stronach internetowych urzędów statystycznych.

Opłata paliwowa jest rozwiązaniem krajowym, wobec czego nie była prowadzona analiza tego typu regulacji w innych krajach.

W zakresie zmian w ustawie o grach hazardowych przewidujących ograniczenie wyświetlania informacji o nielegalnych kasynach/grach hazardowych w wyszukiwarkach internetowych oraz uniemożliwienie omijania przepisów ustawy o grach hazardowych w zakresie nielegalnej reklamy hazardu, działania mające na celu usunięcie stron afiliacyjnych podejmuje Australia, która blokuje takie strony, podobnie jak strony z nielegalnym urządzaniem gier hazardowych. Blokowanie dostawców usług internetowych, którzy naruszają miejscowe prawo w zakresie gier hazardowych, tj. ustawę o interaktywnych grach hazardowych z 2001 r. (IGA), Australia podejmuje w następujących przypadkach: gdy dana strona internetowa obejmuje świadczenie zakazanych usług w zakresie interaktywnego hazardu dla klientów w Australii (takich jak kasyna online, automaty online oraz usługi, które pozwalają na zawieranie zakładów sportowych na żywo w Internecie), gdy świadczy nielicencjonowane usługi w zakresie interaktywnych gier hazardowych dla klientów w Australii (takich jak usługi w zakresie zakładów online, które nie posiadają ważnego australijskiego zezwolenia), a także obejmuje publikowanie

ogłoszeń dotyczących zakazanych usług w zakresie interaktywnych gier hazardowych lub nielicencjonowanych usług w zakresie interaktywnych gier hazardowych podlegających regulacji w Australii.

Przykładem kraju, który podejmuje takie działania, jest Holandia. Holenderski Urząd ds. Gier (DGA) w ostatnich latach nałożył wysokie grzywny na operatorów za nielegalne oferowanie gier losowych online w Holandii. Rząd holenderski w szczególności podejmuje działania mające na celu walkę z operatorami, którzy za pośrednictwem stron internetowych poświęconych grom hazardowym kierują swoją ofertę konkretnie do holenderskich konsumentów. Rząd holenderski nakłada na takich operatorów sankcje, w wyniku których np. nałożono „dwuletni okres braku dostępu do Internetu”, podczas którego operatorzy nie będą mogli uzyskać zezwolenia na prowadzenie swojej działalności. Ponadto rząd holenderski w celu intensyfikacji sposobów mających na celu skuteczną walkę z ww. procederem opracował kryteria „ustalania priorytetów”. Kryteria te wskazują, że DGA będzie zasadniczo koncentrować się na stronach internetowych oferujących gry hazardowe, które korzystają z domeny nl oraz udostępniają domenę w języku niderlandzkim, reklamują się za pośrednictwem niderlandzkich mediów, a nawet oferują pewne metody płatności popularne wśród niderlandzkich konsumentów (takie jak iDeal) lub nie stosują technologii blokowania holenderskich adresów IP (geoblokowanie).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki organizacyjne Krajowej Administracji Skarbowej (izby administracji skarbowej oraz urzędy celno-skarbowe wraz z delegaturami i oddziałami celnymi)	32	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib dyrektorów izb administracji skarbowej, naczelników urzędów skarbowych i naczelników urzędów celno-skarbowych oraz siedziby dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej (Dz. U. poz. 393, z późn. zm.)	Zmiana ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne spowoduje usprawnienie (przyspieszenie) procesu decyzyjnego związanego z wymiarem należności związanych z przywozem towarów z państw trzecich, a w konsekwencji usprawni sam pobór tych należności oraz przyczyni się do odformalizowania postępowania podatkowego przez uproszczenie treści decyzji, ograniczenie liczby dokumentów w postępowaniu oraz zapewnienie możliwości podejmowania czynności wyjaśniających bez konieczności wszczynania postępowania. W zakresie gier hazardowych zmiana ustawy umożliwi organom pozyskiwanie wymaganych informacji również za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Obowiązki w zakresie obsługi zwrotu opłaty paliwowej, zwolnień realizowanych przez zwrot zapłaconej opłaty paliwowej.
Przedsiębiorcy dokonujący importu towarów	ok. 72 000	Dane własne	Odbiurokratyzowanie procesu, niższe koszty udziału w postępowaniu, kompleksowa obsługa w zakresie wymiaru należności importowych; niższe obciążenia z tytułu odsetek od należności celnych.

Przedstawiciele celni	brak danych		Bezpośrednie, korzystne (zapewnienie kompleksowej obsługi w zakresie cła i podatków).
Osoby ubiegające się o wpis do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych	brak danych		Bezpośrednie, korzystne (odformalizowanie, uproszczenie procesu).
Osoby fizyczne ubiegające się o wpis na listę agentów celnych	brak danych		Bezpośrednie, korzystne (odformalizowanie, uproszczenie procesu).
Osoby zobowiązane do dokonywania zgłoszeń INTRASTAT	ok.40 000	Dane własne	Zapewnienie dostępności informacji z odpowiednim wyprzedzeniem.
Podmioty zarządzające gry hazardowe	Według stanu na koniec roku 2017 – 1 podmiot zarządzający gry liczbowe i loterie pieniężne, 8 podmiotów prowadzących kasyna gry, 9 podmiotów zarządzających zakłady wzajemne, 18 podmiotów zarządzających loterie audiotekstowe i 132 podmioty zarządzające loterie promocyjne. Odnośnie do turnieju gry w pokera, w 2017 r. udzielone zostały 4 zezwolenia na zarządzanie turniejów gry w pokera 2 podmiotom posiadającym koncesje na prowadzenie kasyna gry. W roku 2017 dyrektorzy izb administracji skarbowej (od 1 stycznia 2017 r. do 28 lutego 2017 r. dyrektorzy izb celnych) udzielili łącznie 2 zezwolenia na zarządzanie loterii fantowej dla 2 podmiotów. Według stanu na 31.12.2017 r., żaden z podmiotów nie prowadził działalności w zakresie gry bingo pieniężne (w salonie	Informacja o realizacji ustawy o grach hazardowych w 2017 roku	Podmioty zarządzające gry hazardowe będą mogły przekazywać wymagane prawem informacje/zgłoszenia również za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Ponadto podmioty zarządzające gry hazardowe będą mogły prowadzić rejestr zaświadczeń pracowników zarówno w postaci papierowej, jak i elektronicznej.

	gry bingo pieniężne), jak również w zakresie gier na automatach poza kasynem gry (w salonie gier na automatach).		
Podmioty zarządzające gry hazardowe w sieci Internet	Liczba podmiotów uprawnionych do urządzania gier w sieci Internet – 19 Liczba abonentów domen internetowych, na które służą oferowaniu nielegalnych gier hazardowych w sieci Internet jest trudna do oszacowania.	Liczba określona na podstawie wykazu Ministra Finansów	Pozytywne na podmioty, które urządzają gry hazardowe zgodnie z przepisami ustawy o grach hazardowych.
Abonenci domen internetowych, na których prezentowane są reklamy, promocje i informacje objęte zakazem na podstawie ustawy o grach hazardowych	Liczba trudna do oszacowania.		Oddziaływanie będzie polegało na ograniczeniu szarej strefy w obszarze nielegalnego urządzania gier hazardowych w sieci Internet oraz publikacji nielegalnej reklamy nielegalnych gier hazardowych.
Krajowa Administracja Skarbowa			Pozytywne oddziaływanie na Krajową Administrację Skarbową zaangażowaną w zwalczanie szarej strefy w sieci Internet.
Doradcy podatkowi	8877	Strona internetowa Krajowej Izby Doradców Prawnych	Zmiana przepisów w zakresie gier hazardowych umożliwi składanie dołączanych do wniosków i zawiadomień odpisów dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem również przez doradców podatkowych.
Przedsiębiorcy telekomunikacyjni	5511	Rejestr prowadzony przez Urząd Komunikacji Elektronicznej	Przedsiębiorcy telekomunikacyjni podlegają karze pieniężnej, jeżeli nie wypełniają obowiązków wynikających z art. 15f ust. 5 ustawy o grach hazardowych. Karę pieniężną zgodnie z projektem ma nakładać naczelnik urzędu celno- skarbowego, który wykrył naruszenie ustawy.
Dostawcy usług płatniczych	1456	Rejestr prowadzony przez Komisję Nadzoru Finansowego	Dostawcy usług płatniczych podlegają karze pieniężnej, jeżeli nie przestrzegają zakazu, o którym mowa w art. 15g ustawy o grach hazardowych. Karę pieniężną zgodnie z projektem ma nakładać naczelnik urzędu celno-

			skarbowego, który wykrył naruszenie ustawy.
Podatnicy bez numeru PESEL (cudzoziemcy)	brak danych		Zmiana ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników poprawi warunki rozliczania podatników (z właściwym identyfikatorem podatkowym).
Płatnicy rozliczający podatników bez właściwego identyfikatora podatkowego	Na 23 513 580 złożonych informacji PIT-11 aż 443 943 nie zawierało właściwego identyfikatora podatkowego rozliczanego podatnika		Zmiana ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników w wielu przypadkach umożliwi płatnikom składanie informacji podatkowych z (właściwym) identyfikatorem podatkowym rozliczanych podatników.
Minister właściwy do spraw transportu	1	Nie dotyczy	Wydanie rozporządzenia określającego wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej.
Producenci paliw silnikowych lub gazu, importerzy paliw silnikowych lub gazu, podmioty dokonujące nabycia wewnątrzspółnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych lub gazu, inne podmioty podlegające na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu (art. 37j ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym)	Brak danych		Zmiana praw i obowiązków z uwagi na zmianę przepisów, w szczególności dotyczących: – zwrotów opłaty paliwowej, – zwolnień realizowanych przez zwrot zapłaconej opłaty paliwowej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został skierowany w dniu 19 kwietnia 2019 r. do następujących podmiotów:

– w ramach konsultacji publicznych:

1. Federacja Przedsiębiorców Polskich
2. Forum Przewoźników Ekspresowych
3. Krajowa Izba Gospodarcza
4. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa
5. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych
6. Polska Izba Gospodarcza Eksporterów, Importerów i Kooperacji
7. Polska Izba Handlu
8. Polska Izba Paliw Płynnych
9. Polska Izba Spedycji i Logistyki
10. Polska Rada Biznesu
11. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych
12. Związek Banków Polskich
13. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej
14. Business Centre Club
15. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”
16. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców

17. Krajowa Izba Rozliczeniowa
 18. Poczta Polska S.A.
- w ramach opiniowania:
19. Narodowy Bank Polski
 20. Komisja Nadzoru Finansowego
 21. Główny Urząd Statystyczny
 22. Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa

Okres konsultacji i opiniowania uległ skróceniu z 21 do 14 dni, z uwagi na wąski zakres wprowadzanych zmian.

W ramach konsultacji uwagi zgłosili: Business Centre Club, Konfederacja Lewiatan i Krajowa Izba Rozliczeniowa. Zestawienie uwag i odniesienie się do nich zawiera raport z konsultacji publicznych udostępniony na RPL.

W ramach opiniowania uwagi zgłosili: Komisja Nadzoru Finansowego i Główny Urząd Statystyczny. Zestawienie uwag wraz ze stanowiskiem MF udostępnione zostały na RPL.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa		0,11	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	1,73
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa		-0,11	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-0,18	-1,73
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	1) Przy obecnych regulacjach, tj. prowadzeniu dwóch odrębnych postępowań w zakresie wymiaru należności importowych, urzędy celno-skarbowe ponoszą m.in. podwójne koszty korespondencji ze stronami postępowań, z czego w postępowaniu podatkowym mamy do czynienia z większym formalizmem i obowiązkiem stosowania zasady pisemności do wszystkich czynności postępowania administracyjnego. Z informacji uzyskanych z urzędów celno-skarbowych wynika, że w 2017 r. wydano ponad 27 000 decyzji wymierzających cło i ok. 30 000 wymierzających podatek z tytułu importu. Połączenie obu postępowań w jedno nie tylko wyeliminuje dublowanie się tych samych czynności w obu postępowaniach i tym samym zredukuje koszty korespondencji, ale również pozwoli na uproszczenie procedury związanej z wymiarem należności importowych przez rezygnację z pewnych elementów postępowania, takich jak wszczęcie postępowania, zgodnie z przepisami prawa celnego. To również przyczyni się do zmniejszenia kosztów korespondencji Adekwatne korzyści wystąpią po stronie przedsiębiorców, którzy w związku z redukcją

dokumentów w postępowaniu poniosą niższe koszty udziału w tym postępowaniu, w tym koszty korespondencji z organem.

Dla obliczenia kosztów korespondencji w „jednym” postępowaniu dotyczącym należności celnych w porównaniu z kosztami ponoszonymi w postępowaniach prowadzonych odrębnie w zakresie podatków importowych przyjęto następujące wyliczenia.

Do obliczenia przyjęto szacunkowy koszt wysyłki (7,80 zł list polecony + zpo) do strony postępowania wszystkich niezbędnych dokumentów wynikających z procedury administracyjnej: w przypadku decyzji „celnych” wynikającej z UKC (prawo do wysłuchania + decyzja) oraz w przypadku decyzji „podatkowych” wynikającej z Ordynacji podatkowej (tj. postanowienie o wszczęciu postępowania, zawiadomienie o zakończeniu postępowania, decyzja) – do kosztów nie wliczono zawiadomienia o przedłużeniu postępowania – art. 140 Ordynacji podatkowej).

- decyzje w sprawie wymiaru cła – $27\ 000 \times 2 \times 7,80 \text{ zł} = 421\ 200 \text{ zł}$
- decyzje w sprawie wymiaru VAT – $29\ 000 \times 3 \times 7,80 \text{ zł} = 678\ 600 \text{ zł}$
- decyzje w sprawie wymiaru akcyzy – $1000 \times 3 \times 7,80 \text{ zł} = 23\ 400 \text{ zł}$

Koszt wysyłki korespondencji w postępowaniach „wymiarowych” prowadzonych w zakresie należności celnych i poszczególnych podatków odrębnie wynosi obecnie łącznie ok. 1 123 200 zł.

Przy założeniu, że będzie prowadzone jedno postępowanie i w oparciu o przepisy prawa celnego brak jest np. instytucji formalnego wszczęcia postępowania, należy przyjąć, iż po nowelizacji przepisów koszt powinien odpowiadać kosztowi korespondencji prowadzonej w sprawach celnych (tj. 421 000 zł) plus ewentualnie koszty korespondencji prowadzonej w sprawach stricte podatkowych (bez konieczności wydawania decyzji celnej). Zatem wydatki budżetowe powinny zmniejszyć się w tym obszarze szacunkowo o ok. 702 000 zł. rocznie.

2) Koszty korespondencji ulegną również redukcji w przypadku odstąpienia od wymogu wydawania decyzji w sprawie wpisu do wykazu gwarantów oraz decyzji w sprawie wpisu na listę agentów celnych.

- Koszty decyzji o wpisie na listę agentów celnych (tylko koszt decyzji, zgodnie z prawem celnym brak innych elementów postępowania):

W 2018 r. wydano 963 decyzje $\times 7,80 \text{ zł} = 7511,40 \text{ zł}$.

W wyniku nowelizacji przepisów nastąpi redukcja kosztów do 0.

- Koszty decyzji o wpisie do wykazu gwarantów (tylko koszt decyzji, zgodnie z prawem celnym brak innych elementów postępowania):

W 2018 r. wydano 13 decyzji $\times 7,80 \text{ zł} = 101,40 \text{ zł}$.

- W wyniku nowelizacji przepisów nastąpi redukcja kosztów do 0.

3) Wydatki budżetu państwa związane są z koniecznością zapewnienia 9 etatów.

Utworzenie 5 etatów wynika z nowelizacji przepisu art. 15f ust. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zgodnie z którym wpisu do Rejestru, zmiany wpisu lub jego wykreślenia dokonuje się z urzędu, po ich zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub wyznaczony przez niego organ Krajowej Administracji Skarbowej. Ustawa nie wprowadza dodatkowych, nowych zadań realizowanych przez organy KAS, jednak sama zmiana organu realizującego te zadania wymaga doetatyzowania. Przedmiotowe zadanie wymaga szczegółowej i dokładnej analizy zabezpieczonego materiału dowodowego oraz bieżącego dokonywania wpisów do Rejestru. Szybka reakcja podmiotów nielegalnie urządzających gry hazardowe w sieci Internet i kierujących swoje usługi do klientów z terytorium Polski wymusza sprawne działania organu, związane ze stosowaniem narzędzi w postaci Rejestru domen i blokowania stron internetowych. W I kwartale 2019 r. do Rejestru domen zostało wpisanych 1168 nazw domen wykorzystywanych do nielegalnego urządzania gier hazardowych w sieci Internet. Zapewnienie sprawnego i bieżącego dokonywania wpisów, przy jednoczesnym zachowaniu wysokiego standardu wykonywania zadania, wymaga utrzymania co najmniej dotychczasowej liczby etatów realizujących zadanie (5).

Z uwagi na pozostawienie na poziomie MF realizacji zadań związanych z rozpatrywaniem sprzeciwów od wpisów do Rejestru, także opracowywanie odpowiedzi na skargi do WSA i skargi kasacyjne oraz pism procesowych w tym zakresie, jak również sprawowania nadzoru nad prowadzeniem spraw przez wyznaczony organ, brak jest uzasadnienia do przeniesienia etatów z komórki obecnie wykonującej zadanie.

Utworzenie 2 kolejnych etatów wynika z nowelizacji przepisu art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zgodnie z którym karę pieniężną nakłada, w przypadkach, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 5 (dostawca usług płatniczych, który nie przestrzega zakazu, o którym mowa w art. 15g ustawy) i 7 (przedsiębiorca telekomunikacyjny, który nie wypełnił obowiązków wynikających z art. 15f ust. 5 ustawy) naczelnik urzędu celno-skarbowego, który wykrył naruszenie ustawy. Należy zauważyć, że zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie organizacji Krajowej Informacji Skarbowej, izby administracji skarbowej, urzędu skarbowego, urzędu celno-skarbowego i Krajowej Szkoły Skarbowości oraz nadania im statutów (Dz. Urz. Min. Fin. poz. 12), Opolski Urząd Celno-Skarbowy w Opolu realizuje zadanie w zakresie prowadzenia czynności audytowych w celu ustalenia, czy przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz dostawca usług płatniczych wykonują obowiązki, o których mowa odpowiednio w art. 15f ust. 5 i art. 15g ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Należy zatem przyjąć, że większość przypadków nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 90 ust. 1 pkt 2 ustawy, będzie realizowana przez Naczelnika Opolskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Opolu.

Zwiększenie zatrudnienia o kolejne 2 etaty będzie z kolei niezbędne w izbie administracji skarbowej w związku z rozpoznawaniem odwołań od decyzji nakładających kary pieniężne.

Zadanie związane z nakładaniem kar pieniężnych na dostawców usług płatniczych i na przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest nowym zadaniem dla Krajowej Administracji Skarbowej. W obecnym stanie prawnym to zadanie jest realizowane przez Ministra Finansów.

W związku z powierzeniem jego realizacji organom KAS (naczelnik urzędu celno-skarbowego i dyrektor izby administracji skarbowej) i zwiększeniem obowiązków tych organów należy zabezpieczyć wykonywanie nowego zadania przez te organy przez zapewnienie obsady etatowej, która umożliwi jego sprawną realizację, zarówno na poziomie organów I, jak i II instancji. Wyznaczone przez Szefa KAS organy będą realizowały ww. zadanie o charakterze centralnym, w stosunku do wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz dostawców usług płatniczych. Prowadzenie spraw w odniesieniu do kar pieniężnych wymaga każdorazowo przeprowadzenia szczegółowej i wnikliwej analizy zabezpieczonego materiału dowodowego, co wymaga posiadania wiedzy specjalistycznej z zakresu informatyki, w tym znajomości narzędzi sieciowych itp. Dodatkowo konieczne jest posiadanie wiedzy prawniczej związanej z koniecznością prowadzenia postępowania zgodnie z zasadami i terminami wynikającymi z Ordynacji podatkowej, a więc przygotowania pism procesowych, rozpatrywania wniosków dowodowych składanych przez stronę oraz wydania rozstrzygnięcia, zaś w przypadku skorzystania przez stronę ze środków odwoławczych prowadzenia dalszego postępowania administracyjnego i sądowego. Jednocześnie warto wskazać, że w ostatnich dwóch latach prowadzono ok. 30 tego typu postępowań.

Do wyliczenia kosztów utworzenia 9 etatów, o których mowa powyżej, przyjęto założenia określone w załączniku do OSR.

4) W zakresie zmian dotyczących opłaty paliwowej projektowana regulacja nie wpływa na budżet państwa, gdyż opłata paliwowa stanowi przychód Krajowego Funduszu Drogowego, Funduszu Kolejowego i od 2022 r. Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej. Zasady prowadzenia ww. funduszy nie ulegną zmianie. Natomiast ze środków funduszy (wcześniej wpłaconej opłaty paliwowej) będzie dokonywany zwrot opłaty paliwowej, jak i zwolnień realizowanych przez zwrot opłaty paliwowej. Oznacza to mniejsze wpływy dla tych funduszy. Jednakże skala tych zwrotów nie będzie miała wpływu na działanie żadnego z Funduszy.

Skutki finansowe wejścia w życie projektu ustawy w tym zakresie są trudne do oszacowania. Projekt wprowadza nowe rozwiązania. Nie jest znana liczba podmiotów, które będą mogły ubiegać się o zwrot opłaty paliwowej oraz zwolnienie realizowane przez zwrot opłaty paliwowej.

Dochody z podatku akcyzowego od paliw silnikowych w 2018 r. wynosiły 33 557,4 mln zł.

Kwota wynikająca z decyzji zwrotowych z tytułu podatku akcyzowego od paliw silnikowych i gazu do napędu w 2018 r. wyniosła 26 587 081,11 zł, co stanowi ok. 0,08% dochodów od paliw silnikowych w 2018 r.

Wpływy do Krajowego Funduszu Drogowego z opłaty paliwowej w 2018 r. wyniosły 5 212 951 458,19 zł, natomiast wpływy do Funduszu Kolejowego z opłaty paliwowej w 2018 r. – 1 803 237 864,55 zł. Wpływy z opłaty paliwowej do obu funduszy w 2018 r. wyniosły 7 016 189 322,74 zł. Biorąc pod uwagę istniejące dane oraz dokonane przeliczenia w zakresie

	<p>wpływów i zwrotów z podatku akcyzowego, można przyjąć, że w 2018 r. kwota wynikająca z decyzji zwrotowych z tytułu opłaty paliwowej mogłaby wynieść ok. 5 556 822 zł.</p> <p>Zgodnie z uzgodnionym planem finansowym Krajowego Funduszu Drogowego na 2020 r. planowane wpływy z opłaty paliwowej będą wynosiły ok. 5 288 500 000 zł. Natomiast zgodnie z uzgodnionym planem finansowym Funduszu Kolejowego na 2020 r. planowane wpływy z opłaty paliwowej będą wynosiły ok. 1 868 000 000 zł. Zatem przyjmując analogiczne założenia jak przy danych dotyczących podatku akcyzowego w 2020 r., kwota zwrotu z tytułu opłaty paliwowej mogłaby wynieść ok. 5 667 948 zł.</p> <p>Zatem w wyniku projektowanej ustawy mogą ulec zmniejszeniu wpływy Krajowego Funduszu Drogowego i Funduszu Kolejowego z tytułu opłaty paliwowej o ok. 0,08% rocznie.</p> <p>Natomiast wprowadzenie odesłania do stosowania przepisów ustawy o podatku akcyzowym nie ma zasadniczego wpływu na funkcjonowanie organów KAS. Obowiązki dla organów KAS w zakresie obsługi zwrotu opłaty paliwowej, zwolnień realizowanych przez zwrot zapłaconej opłaty paliwowej są analogiczne do czynności i postępowań w podatku akcyzowym, wobec czego ich wpływ na obciążenie pracą tych organów jest nieistotny. Zatem wprowadzenie ww. obowiązków nie spowoduje zwiększenia zapotrzebowania na etaty w urzędach obsługujących KAS.</p> <p>Dokonywanie zwrotów opłaty paliwowej oraz zwolnień przez zwrot opłaty paliwowej są jedynymi odczuwalnymi skutkami finansowymi dla KFD, FK i Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej.</p> <p>Wydatki budżetowe wynikające z projektu ustawy w perspektywie 10 lat wyniosą łącznie 1,73 mln (wydatki wykazane w pkt 3 pomniejszono o oszczędności z pkt 1 i 2).</p> <p>Zmiany proponowane w ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników nie wywołują skutków finansowych.</p> <p>Propozycje zmian w zakresie przesłanek wpisu do rejestru domen służących do oferowania gier niezgodnie z ustawą o grach hazardowych będą miały pozytywny wpływ na legalny rynek gier hazardowych w związku z ograniczeniem szarej strefy.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Możliwość otrzymania zwrotu opłaty paliwowej (art. 3).						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowana nowelizacja ustawy jest działaniem oczekiwanym przez przedsiębiorców (importerów) w celu uproszczenia i skrócenia postępowania podatkowego. Obecnie podmioty zmuszone są do udziału w co najmniej dwóch postępowaniach związanych z importem tego samego towaru (w zakresie cła, podatku VAT i np. podatku akcyzowego). Każde z postępowań prowadzone jest odrębnie, w związku z tym w każdym z nich przedsiębiorca musi przejść przez te same etapy, czyli w postępowaniu podatkowym – wszczęcie postępowania, ustanowienie nowego pełnomocnika, składanie wyjaśnień i zapoznanie się z aktami sprawy itp. Z punktu widzenia przedsiębiorców działania te są niewspółmierne do oczekiwanego efektu, tj. uzyskania od organu decyzji dotyczących wymiaru wszystkich należności importowych. Proponowane rozwiązanie ułatwi przedsiębiorcom współpracę z urzędem celno-skarbowym w tym zakresie, bowiem wszystkie czynności wykonane zostaną w jednym postępowaniu, co z kolei przyczyni się do zredukowania kosztów postępowania, bez konieczności ustanawiania odrębnie						

		<p>pełnomocników do każdego postępowania, bez konieczności prowadzenia dodatkowej korespondencji. Zmiana procedury związanej z wymiarem należności importowych powinna wpłynąć również na szybkość postępowania, co z kolei ułatwi i usprawni przedsiębiorcom działalność związaną z importem towarów.</p> <p>Możliwość otrzymania zwrotu opłaty paliwowej na podstawie przepisów wprowadzonych w art. 3 projektu.</p> <p>Zmiana w zakresie identyfikacji podatkowej (art. 4) będzie korzystna dla płatników zatrudniających cudzoziemców.</p>
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie przewiduje się wpływu projektowanej ustawy na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
	(dodaj/usuń)	
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	
	(dodaj/usuń)	

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz:

Wprowadzane rozwiązania wiążą się z uproszczeniem procedur i ze zmniejszeniem nadmiernych obciążeń po stronie:

- przedsiębiorców dokonujących importu towarów, jak również po stronie organów celnych i podatkowych (w przypadku „jednego postępowania”,
- podmiotów ubiegających się o wpis do wykazu gwarantów oraz organu celnego właściwego w tym zakresie,
- osób fizycznych ubiegających się o wpis na listę agentów celnych oraz organu celnego właściwego w tym zakresie,
- podmiotów urządzających gry hazardowe (przekazywanie informacji za pomocą środków komunikacji elektronicznej).

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na rynek pracy. Nie spowoduje również zmian w zakresie obsady kadrowej urzędów celno-skarbowych, realizującej zadania związane z wymiarem należności importowych. Zadania dotyczące wymiaru należności celnych i zadania dotyczące wymiaru należności podatkowych związanych z importem wykonują co do zasady te same osoby. Połączenie obu ww. postępowań w jedno przyczyni się do usprawnienia pracy tych osób przez odstępianie od powielania czynności formalnych i technicznych wymaganych w postępowaniu, zwiększając tym samym efektywność pracy. Nie będzie to jednak miało wpływu na zmniejszenie lub zwiększenie obsady kadrowej w UCS.

Wejście w życie niniejszego projektu (w zakresie gier hazardowych) będzie wymagało utworzenia 9 etatów ze względu na przekazanie kompetencji, które dotychczas nie znajdowały się w zakresie obowiązków wyznaczonych organów.

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Ustawa nie będzie miała wpływu na inne obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wejście w życie ustawy – pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
<p>Wejście w życie ustawy nie spowoduje potrzeby odrębnego przeprowadzenia ewaluacji skutków projektu oraz zastosowania mierników. Konieczność przeprowadzenia ewaluacji nie wynika również z przepisów prawa UE.</p> <p>Wpływ zmiany przepisów na efektywność postępowań będzie widoczna przez bieżące monitorowanie obsługi zgłoszeń celnych.</p>		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Analiza kosztów utworzenia 9 etatów w jednostkach organizacyjnych KAS.		

Załącznik do OSR - wyliczenia do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo celne

kwota bazowa w 2020 r. mnożnik			
dla członka korpusu służby cywilnej 2 031,96 2,53 12			
Opis	kwota miesięcznie	kwota rocznie (w 2021)	kwota rocznie (w kolejnych latach)
wysokość miesięcznego wynagrodzenia dla 1 os.	5 141 zł	61 692 zł	61 692 zł
dodatek stażowy 20%	1 028 zł	12 338 zł	12 338 zł
3% odpis na jednorazowe wypłaty obligatoryjne (nagrody jubileuszowe, odprawy emerytalne)	185 zł	2 221 zł	2 221 zł
3% odpis na fundusz nagród w 2021 r nie będzie tworzony	191 zł		2 288 zł
Wynagrodzenie miesięczne w 2021 r. - suma na 1 os.	6 545 zł	76 251 zł	78 539 zł
dotatkowe wynagrodzenie roczne (DWR)			6 481 zł
Wynagrodzenie + DWR	6 545 zł	76 251 zł	85 020 zł
Składki ZUS	1 063 zł	12 383 zł	13 807 zł
Skadki na Fundusz Pracy	160 zł	1 868 zł	2 083 zł
Wynagrodzenie miesięczne i pochodne w 2020 r. - razem na 1 os.	7 768 zł	90 502 zł	100 910 zł
kwota na pierwsze wyposażenie i utrzymanie stanowiska pracy w pierwszym roku		6 000 zł	
kwota na utrzymanie stanowiska pracy w następnych latach			4 000 zł
razem	7 768 zł	96 502 zł	104 910 zł
Liczba osób	5	5	5
Wynagrodzenie z pochodnymi i wyposażenie - SUMA	38 840 zł	482 510 zł	524 550 zł

kwota bazowa w 2020 r. mnożnik			
dla członka korpusu służby cywilnej 2 031,96 2,17 12			

Opis	kwota miesięcznie	kwota rocznie (w 2021)	kwota rocznie (w kolejnych latach)
wysokość miesięcznego wynagrodzenia dla 1 os.	4 409 zł	52 908 zł	52 908 zł
dodatek stażowy 20%	882 zł	10 582 zł	10 582 zł
3% odpis na jednorazowe wypłaty obowiązkowe (nagrody jubileuszowe, odprawy emerytalne)	159 zł	1 905 zł	1 905 zł
3% odpis na fundusz nagród w 2021 r nie będzie tworzony	164 zł		1 962 zł
Wynagrodzenie miesięczne w 2021 r. - suma na 1 os.	5 614 zł	65 395 zł	67 357 zł
dodatkowe wynagrodzenie roczne (DWR)			5 559 zł
Wynagrodzenie + DWR	5 614 zł	65 395 zł	72 916 zł
Składki ZUS	912 zł	10 620 zł	11 842 zł
Składki na Fundusz Pracy	138 zł	1 602 zł	1 786 zł
Wynagrodzenie miesięczne i pochodne w 2020 r. - razem na 1 os.	6 664 zł	77 617 zł	86 544 zł
kwota na pierwsze wyposażenie i utrzymanie stanowiska pracy w pierwszym roku		6 000 zł	
kwota na utrzymanie stanowiska pracy w następnych latach			4 000 zł
razem	6 664 zł	83 617 zł	90 544 zł
Liczba osób	4	4	4
Wynagrodzenie z pochodnymi i wyposażenie - SUMA	26 656 zł	334 468 zł	362 176 zł

razem do OSR		816 978 zł	886 726 zł
zaokrąglenie do OSR		0,82	0,89

Sporządził: Katarzyna Majewska Dep. DOS

Data: 01.10.2020 r.

R A P O R T

z konsultacji publicznych

dotyczących

projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy	Podmiot zgłaszający	Uwaga	Stanowisko MF
1.	Art. 1 pkt 7, art. 2 pkt 4, art. 4 pkt 4, art. 5 pkt 3, art. 6 pkt 3 projektu ustawy	Konfederacja Lewiatan	<p>Wg Konfederacji Lewiatan ujednolicenie trybu wydawania decyzji celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów należy generalnie ocenić pozytywnie. Zmiana w tym zakresie przede wszystkim przyspieszy tryb wydawania decyzji podatkowych.</p> <p>Wymienione w art. 1 pkt 7, art. 2 pkt 4, art. 4 pkt 4, art. 5 pkt 3, art. 6 pkt 3 projektu ustawy przepisy Ordynacji podatkowej, wzorem art. 73 Prawa celnego, będą miały odpowiednie zastosowanie do postępowania w trybie wydawania decyzji celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów. Wśród przepisów Ordynacji podatkowej, do których odsyłają projektowane przepisy nie występuje art. 2a oraz Dział IV Postępowanie podatkowe, Rozdział 1</p>	<p>Odnosnie do uwagi w zakresie stosowania przepisów art. 2a oraz art. 120 – 129 Ordynacji podatkowej <u>do postępowania w sprawach celnych</u></p> <p>– uwaga nie została uwzględniona</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Przepisy art. 2a oraz art. 120-129 Ordynacji podatkowej nie są stosowane w postępowaniu celnym od dnia 1 maja 2016 r., tj. od daty wdrożenia do polskiego porządku prawnego unijnego kodeksu celnego (UKC). Jedną ze zmian wprowadzonych przez unijne przepisy celne było znaczne szersze niż w obowiązujących uprzednio przepisach uregulowanie zasad i trybu wydawania decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego. Na szczeblu krajowym wymusiło to ograniczenie stosowania przepisów Ordynacji podatkowej w zakresie postępowania</p>

			<p>Zasady ogólne, art. 120 – 129 Ordynacji podatkowej.</p> <p>W konsekwencji, włączenie do reżimu postępowania celnego decyzji podatkowych z tytułu importu towarów, w proponowanym kształcie, pozbawi podatnika ochrony wynikającej z wymienionych w Ordynacji podatkowej zasad ogólnych postępowania podatkowego oraz zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść podatnika.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, postulujemy, aby zasady ogólne postępowania podatkowego, wynikające z art. 2a oraz art. 120 – 129 Ordynacji podatkowej, miały odpowiednie zastosowanie do postępowania w trybie wydawania decyzji celnych i podatkowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów, tj. postulujemy o uwzględnienie w treści art. 1 pkt 7, art. 2 pkt 4, art. 4 pkt 4, art. 5 pkt 3, art. 6 pkt 3 projektu – Art. 2a Ordynacji podatkowej oraz art. 120 – 129 Ordynacji podatkowej.</p>	<p>przed organami celnymi tylko do tych regulacji, do których wydania państwa członkowskie są upoważnione na podstawie przepisów unijnych lub które są niezbędne do ich wykonania (art. 2 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej).</p> <p>Zasady i filozofia UKC zostały opisane w preambule do tego kodeksu. W przypadku zasad rządzących procedurą wydawania decyzji zostały one zawarte w szczególności w jej pkt 15, 21, 22, 26 i 27. Preambuła w UKC pełni tę samą funkcję w odniesieniu do postępowania celnego, co zasady ogólne określone w rozdziale 1 Działu IV Ordynacji podatkowej w odniesieniu do postępowania podatkowego.</p> <p>Odnośnie do stosowania przepisów art. 2a oraz art. 120 – 129 Ordynacji podatkowej <u>do postępowania w sprawach podatków i opłat importowych</u> (przepisy ogólne działu IV) - uwaga częściowo uwzględniona</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Stosowanie <u>art. 2a</u> Ordynacji podatkowej. Zgodnie z projektowanym brzmieniem ustawy, przepis art. 2a Ordynacji podatkowej będzie miał zastosowanie do postępowania w sprawie określenia prawidłowej kwoty podatków importowych oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej. Zmieniane przepisy ustaw regulujących te podatki i opłaty wyłączają ze stosowania do postępowania tylko niektóre przepisy Działu IV</p>
--	--	--	--	--

				<p>Ordynacji podatkowej, nie odnoszą się natomiast do innych Działów tej Ordynacji.</p> <p>Stosowanie przepisów <u>art. 120 – 129</u> Ordynacji podatkowej.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że projektowana ustawa wprowadza zasadę prowadzenia jednego postępowania w sprawach należności importowych oraz zważywszy, że przepisy ogólne Ordynacji podatkowej nie mają zastosowania do postępowania celnego, stosowanie tych przepisów tylko do podatków i opłat z tytułu importu towarów może skomplikować i utrudnić proces wydawania decyzji, a przez to zniweczyć cel wprowadzanej regulacji.</p> <p>Do postępowania w sprawach celnych stosowana jest preambuła UKC będąca odpowiednikiem ordynacyjnych zasad ogólnych. Przy założeniu prowadzenia jednego postępowania, będzie ona miała pośrednio zastosowanie do określania podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów.</p>
2.	Art. 1 pkt 1 projektu ustawy	Krajowa Izba Rozliczeniowa	<p>Krajowa Izba Rozliczeniowa zgłasza propozycję zmiany dodawanego przepisu art. 10b ust. 3 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne („3. <i>Decyzje i inne dokumenty generowane automatycznie mogą być opatrywane zaawansowaną pieczęcią elektroniczną organu celnego. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.</i>”).</p> <p>Proponuje się, aby art. 10b ust. 3 ustawy - Prawo celne otrzymał brzmienie:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Przeprowadzone analizy nie wykazały niebezpieczeństwa zagrożenia płynności obsługi zgłoszeń celnych, a tym samym ruchu transgranicznego z powodu użycia pieczęci zaawansowanych zamiast kwalifikowanych. Ponadto podkreślenia wymaga, że zaproponowane rozwiązanie jest niezwykle</p>

			<p>„3. Dokumenty generowane automatycznie, w tym decyzje, mogą być opatrywane kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną organu celnego.”.</p> <p>Zmiana polega na zastąpieniu „zaawansowanej” pieczęći elektronicznej „kwalifikowaną” pieczęcią. Zaawansowana pieczęć urzędu celnego może nie być wystarczająco rozpoznawalna i uznawana transgranicznie dla podmiotów trzecich, w tym z innych państw Unii Europejskiej. Wyłączenie stosowania ust. 2, może oznaczać, że automatycznie generowane decyzje nie mogą być podpisywane podpisem elektronicznym, jednak nie jest to jednoznaczne. Nadto wyłączenie takie byłoby niezrozumiałe, gdyż – zgodnie z zaproponowanym brzmieniem nowego przepisu – generowane automatycznie decyzje mogą, ale nadal nie muszą, być opatrywane pieczęcią elektroniczną, zatem mogą nadal być podpisywane odręcznie. Pozostawienie możliwości podpisywania decyzji kwalifikowanym podpisem elektronicznym, na wzór Kodeksu postępowania administracyjnego, wydaje się uzasadnione.</p>	<p>pożądane zwłaszcza w zakresie generowania dokumentów w procesie automatycznej obsługi sprawy. Na obecnym etapie rozwoju Systemu Informacyjnego Skarbowo-Celnego (SISC), zwłaszcza w kontekście obsługi certyfikatu celnego i korzystania z usług Centrum Certyfikacji SISC, najbardziej racjonalne i uzasadnione jest wykorzystanie certyfikatów wydawanych przez to centrum. Również za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają obecne uwarunkowania techniczne oraz stan informatyzacji usług SISC. Tym samym uwaga zgłoszona przez KIR nie może być uwzględniona. W związku z powyższym proponuje się pozostawienie przepisu w projektowanym brzmieniu. Gdy rozwój technologiczny systemów SISC na to pozwoli, pod rozwagę poddana zostanie możliwość zmiany przepisów w kierunku stosowania kwalifikowanego certyfikatu pieczęći elektronicznej.</p>
3.		Poczta Polska	Poczta Polska nie zgłosiła uwag	

4.	Art. 2 pkt 4 i art. 4 pkt 4 projektu ustawy	Business Centre Club	<p>Kierunek zmian należy ocenić zdecydowanie pozytywnie. W pierwszej kolejności aprobaty wymaga propozycja skupienia uprawnień w zakresie określenia należności przywozowych importowych obejmujących podatek VAT, akcyzę, opłatę paliwową i emisyjną w kompetencji naczelnika urzędu celno-skarbowego, który będzie wydawał jedną decyzję wymiarową w tym zakresie. Regulacja obecnie obowiązująca nie pozwala na takie rozwiązanie, co w praktyce oznacza, że jedno zdarzenie niesie za sobą konieczność prowadzenia kilku postępowań zmierzających do wydania kilku decyzji.</p> <p><i>Art. 2 projektu. Uwaga do propozycji zmian art. 37q ust. 2 pkt 3 ustawy o autostradach płatnych oraz KFD</i></p> <p><i>Art. 4 projektu. Uwaga do propozycji dodania art. 321 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska</i></p> <p>Wśród przepisów Ordynacji podatkowej mających odpowiednie zastosowanie do spraw dotyczących opłaty paliwowej oraz opłaty emisyjnej pominięto m.in. art. 57 oraz art. 67a Ordynacji podatkowej, a więc przepisy dotyczące ulg i umorzeń podatkowych. Odpowiednio stosować nie będzie można także rozdziału 1 działu IV Ordynacji podatkowej, a więc ogólnych zasad postępowania podatkowego. Taki stan rzeczy jest niezrozumiały. Nadal wątpliwości będzie budziła możliwość rozłożenia na raty zaległych opłat paliwowych/emisyjnych, a także ich charakter. Poza tym, skoro w jednej decyzji określana ma być wysokość np. opłaty paliwowej, akcyzy, opłaty</p>	<p>Art. 57 oraz 67a Ordynacji będzie miał zastosowanie do opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej. Zmieniane przepisy ustaw regulujących te opłaty wyłączają ze stosowania do postępowania tylko niektóre przepisy Działu IV Ordynacji podatkowej, nie odnoszą się natomiast do innych Działów tej Ordynacji.</p> <p>Odnośnie do stosowania art. 120-129 Ordynacji podatkowej do postępowania w sprawie określania należnej opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej</p> <p>- uwaga nie została uwzględniona</p> <p><u>Uzasadnienie :</u></p> <p>Biorąc pod uwagę, że projektowana ustawa wprowadza zasadę prowadzenia jednego postępowania w sprawach należności importowych oraz zważywszy, że przepisy ogólne Ordynacji podatkowej nie mają zastosowania do postępowania celnego, stosowanie tych przepisów tylko do podatków i opłat z tytułu importu towarów może skomplikować i utrudnić proces wydawania decyzji, a przez to zniweczyć cel wprowadzanej regulacji.</p> <p>Do postępowania w sprawach celnych stosowana jest preambuła UKC będąca odpowiednikiem ordynacyjnych zasad ogólnych. Przy założeniu prowadzenia jednego postępowania, będzie ona miała pośrednio zastosowanie do określania podatku od towarów i usług, podatku akcyzowego oraz opłaty paliwowej i opłaty emisyjnej, należnych z tytułu importu towarów.</p>
----	---	-----------------------------	---	--

			<p>emisyjnej oraz VAT od importowanych paliw, to nie powinno budzić wątpliwości, że publicznoprawny i <i>quasi</i> daninowy charakter tych należności powinien też potwierdzać przepis umożliwiający rozkładanie na raty każdej z nich. Obie te opłaty są przecież ściśle powiązane z zobowiązaniem podatkowym w podatku akcyzowym, którego brak zapłaty w terminie otwiera drogę cło złożenia wniosku o ww. ulgę w spłacie.</p>	
--	--	--	--	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI
REGIONALNEJ¹⁾

z dnia

**w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do
prowadzenia niektórych spraw celnych**

Na podstawie art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do:

- 1) wydawania pozwoleń na korzystanie z procedury TIR;
- 2) prowadzenia w pierwszej instancji postępowań w sprawach dotyczących:
 - a) wiążącej informacji taryfowej,
 - b) wiążącej informacji o pochodzeniu towaru;
- 3) prowadzenia listy agentów celnych;
- 4) dokonywania wpisu osoby na listę agentów celnych i zmiany wpisu oraz wydawania decyzji w sprawach:
 - a) odmowy wpisu osoby na listę agentów celnych,
 - b) skreślenia osoby z listy agentów celnych,
 - c) zawieszenia w działalności agenta celnego;
- 5) wydawania decyzji w sprawach ochrony praw własności intelektualnej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

MINISTER FINANSÓW, FUNDUSZY
I POLITYKI REGIONALNEJ

¹⁾ Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej (Dz. U. poz. 1719).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych (Dz. U. poz. 228), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 22 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy - Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Konieczność wydania nowego rozporządzenia spowodowana jest zmianami wprowadzonymi w art. 70 ust. 2 pkt 3 oraz art. 79 ustawy – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382), w myśl których wpis na listę agentów celnych oraz jego zmiana jest decyzją organu bez konieczności wydawania decyzji administracyjnej w tym zakresie.

Zgodnie z obecnie obowiązującym art. 70 ust. 2 pkt 3 Prawa celnego, dyrektor lub dyrektorzy izb administracji skarbowej wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych są właściwi w sprawach dotyczących prowadzenia listy agentów celnych oraz wydawania decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego.

Do wykonywania ww. zadań wyznaczono Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie na podstawie *rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych (Dz. U. poz. 228)*.

Organem właściwym w ww. sprawach, wyznaczonym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia wydanego na podstawie art. 70 ust. 3 Prawa celnego, nadal pozostanie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie. Zmianie ulegnie natomiast zakres spraw, do których organ ten będzie właściwy. Zgodnie bowiem z nowelizacją przepisu art. 79 ust. 2 Prawa celnego, już sam wpis na listę agentów celnych oraz jego zmiana będą decyzją. Nie będzie więc konieczności wydawania odrębnej decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, potwierdzającej wpis.

Zmiana rozporządzenia ma zatem charakter dostosowawczy, polegający na zastąpieniu dotychczasowych dwóch działań organu, tj. dokonania wpisu na listę i wydania decyzji, jednym działaniem polegającym na dokonaniu wpisu na listę agentów celnych.

Dotychczas stosowany tryb postępowania nie zmieni się w odniesieniu do decyzji w sprawach odmowy wpisu osoby na listę agentów celnych, skreślenia osoby z listy agentów celnych i zawieszenia w działalności agenta celnego.

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projekt rozporządzenia nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz.U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej

<p>Nazwa projektu</p> <p>Rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące</p> <p>Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Magdalena Rzeczkowska – Sekretarz Stanu, Szef Krajowej Administracji Skarbowej</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p> <p>Grzegorz Kozłowski – Dyrektor Departamentu Cel tel. 22 694-50-05 sekretariat.dc@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>09.11.2020 r.</p> <p>Źródło</p> <p>Upoważnienie ustawowe - art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382)</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku ze zmianą art. 70 ust. 2 pkt 3 ustawy – Prawo celne, tj. zmianą zakresu zadań, do realizacji których wyznaczeni zostali dyrektorzy izb administracji skarbowej przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, należało dostosować zakres zadań, właściwych dla Dyrektora Izby Administracji Skarbowej, określonych w rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych (Dz.U.. poz.228).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozporządzenie przewiduje, iż Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie będzie właściwy do dokonywania wpisu na listę agentów celnych, bez konieczności wydawania odrębnej decyzji w sprawach wpisu osoby na listę agentów celnych, potwierdzającej wpis. W związku z tym dotychczasowe dwa działania organu, tj. dokonanie wpisu na listę i wydanie decyzji, zastąpiono jednym działaniem polegającym na dokonaniu wpisu na listę agentów celnych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie	1	Rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 lutego 2017 r. w sprawie wyznaczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Warszawie do prowadzenia niektórych spraw celnych	Bezpośrednie, korzystne (odformalizowanie, uproszczenie procesu)
Osoby fizyczne ubiegające się o wpis na listę agentów celnych	brak danych		Bezpośrednie, korzystne (odformalizowanie, uproszczenie procesu)

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie wymaga przeprowadzania konsultacji publicznych, bowiem projektowane rozporządzenie nie kreuje nowych

zasad działania wyznaczonego organu, a jedynie odzwierciedla obowiązujące przepisy ustawy Prawo celne. W ramach konsultacji publicznych w trakcie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw nie zgłoszono uwag w tym zakresie.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Redukcji do 0 ulegną koszty korespondencji w przypadku odstąpienia od wymogu wydawania przez organ decyzji w sprawie wpisu na listę agentów celnych. W 2018 r. koszt korespondencji w postępowaniu administracyjnym zakończonym wydaniem decyzji o wpisie na listę agentów celnych wyniósł ok.7511 zł												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nie dotyczy							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie dotyczy							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy							

Niemierzalne	Nie dotyczy	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Ze względu na wyłącznie dostosowujący charakter wprowadzanych zmian, projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Wprowadzane rozwiązania wiążą się z uproszczeniem procedur i ze zmniejszeniem nadmiernych obciążeń po stronie osób fizycznych ubiegających się o wpis na listę agentów celnych oraz organu celnego właściwego w tym zakresie.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Brak wpływu na rynek pracy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na inne obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane wejście w życie rozporządzenia - po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie przewiduje się dokonania ewaluacji efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak załączników		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY I POLITYKI
REGIONALNEJ¹⁾

z dnia

w sprawie zgłoszeń INTRASTAT

Na podstawie art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382 i ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń oraz przypadki, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekty tego zgłoszenia nie jest wymagane;
- 2) wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekta tego zgłoszenia;
- 3) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz szczegółowy tryb dokonywania wezwań;
- 4) właściwość miejscową organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty.

¹⁾ Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej (Dz. U. poz. 1719).

Rozdział 2

Szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń oraz przypadki, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekty tego zgłoszenia nie jest wymagane

§ 2. 1. Osoba zobowiązana dokonuje w roku sprawozdawczym zgłoszeń INTRASTAT odnoszących się do przywozu towarów, zwanych dalej „zgłoszeniami INTRASTAT w przywozie”, lub zgłoszeń INTRASTAT odnoszących się do wywozu towarów, zwanych dalej „zgłoszeniami INTRASTAT w wywozie”, poczynając od zgłoszenia INTRASTAT za:

- 1) pierwszy okres sprawozdawczy roku sprawozdawczego, w przypadku gdy wartość dokonanych przez nią w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy przywozów lub wywozów towarów przekroczyła wartość określoną odpowiednio dla statystycznego progu podstawowego w przywozie albo statystycznego progu podstawowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy, lub
- 2) okres sprawozdawczy, w którym wartość dokonanych przywozów albo wywozów towarów przekroczyła wartość określoną odpowiednio dla statystycznego progu podstawowego w przywozie albo statystycznego progu podstawowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy.

2. W przypadku gdy wartość dokonanych przywozów lub wywozów towarów przekroczyła w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy lub w roku sprawozdawczym wartość określoną dla statystycznego progu szczegółowego w przywozie lub statystycznego progu szczegółowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy, zgłoszeń INTRASTAT dokonuje się zgodnie z wymogami ustalonymi odpowiednio dla każdego z tych progów.

§ 3. 1. W przypadku zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na podstawie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 424 i 1086) osoba zobowiązana nie dokonuje zgłoszeń INTRASTAT za okresy sprawozdawcze, których to zawieszenie dotyczy, jeżeli łącznie spełnione zostaną następujące warunki:

- 1) zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej przez osobę zobowiązaną dotyczy co najmniej jednego pełnego okresu sprawozdawczego (miesiąca kalendarzowego);
- 2) w ramach czynności, o których mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, osoba zobowiązana nie będzie dokonywała żadnych przywozów

lub wywozów towarów, które powodowałyby obowiązek dokonania zgłoszenia INTRASTAT.

2. W przypadku gdy w ramach czynności, o których mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, osoba zobowiązana dokona przywozów lub wywozów towarów, zgłoszenia INTRASTAT dokonuje się za okresy sprawozdawcze, w których te przywozy lub wywozy towarów zostały wykonane.

3. Po upływie okresu zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej albo w przypadku wznowienia wykonywania działalności gospodarczej przed upływem tego okresu zgłoszeń INTRASTAT dokonuje się, poczynając od okresu sprawozdawczego, w którym przypada pierwszy dzień wznowienia wykonywania działalności gospodarczej. Przepisy § 2 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Zgłoszenia INTRASTAT za dany okres sprawozdawczy dokonuje się nie później niż do 10. dnia miesiąca następującego po tym okresie.

§ 5. Zgłoszenie INTRASTAT za dany okres sprawozdawczy może zostać dokonane przez złożenie częściowych zgłoszeń INTRASTAT obejmujących informacje o części dokonanych przywozów lub wywozów towarów. Ostatniego częściowego zgłoszenia INTRASTAT za dany okres sprawozdawczy dokonuje się w terminie, o którym mowa w § 4.

§ 6. Rejestracji, o której mowa w art. 10a ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne, oraz przedstawienia upoważnienia, w przypadku gdy zgłoszenie INTRASTAT jest dokonywane przez przedstawiciela, dokonuje się przed przesłaniem pierwszego zgłoszenia INTRASTAT.

§ 7. W przypadku gdy zgłoszenie INTRASTAT nie odpowiada wymogom formalnym, w szczególności:

- 1) nie zostało sporządzone zgodnie z wymaganiami dla postaci elektronicznej zgłoszenia,
- 2) nie zawiera wszystkich wymaganych danych,
- 3) nie zostało złożone upoważnienie w terminie, o którym mowa w § 6

- organ celny odmawia jego przyjęcia i wzywa do uzupełnienia braków w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie organ celny uznaje, że zgłoszenie INTRASTAT nie zostało dokonane.

§ 8. W przypadku gdy zgłoszenie INTRASTAT zostało dokonane omyłkowo, może ono zostać anulowane. Informacja o anulowaniu zgłoszenia INTRASTAT przekazywana jest osobie zobowiązanej przez organ celny.

§ 9. 1. W przypadku gdy przyjęte przez organ celny zgłoszenie INTRASTAT zawiera niekompletne lub nieprawidłowe dane, osoba zobowiązana dokonuje korekty zgłoszenia.

2. Korekta zgłoszenia INTRASTAT polega na:

- 1) zastąpieniu uprzednio dokonanego zgłoszenia INTRASTAT;
- 2) zmianie poszczególnych danych w pozycji lub pozycjach zgłoszenia INTRASTAT;
- 3) dodaniu nowych pozycji w zgłoszeniu INTRASTAT;
- 4) anulowaniu pozycji zgłoszenia INTRASTAT.

3. W przypadku gdy korekta dotyczy niewłaściwego lub nieistniejącego zgłoszenia INTRASTAT, przepisy § 7 stosuje się odpowiednio.

4. Do korekty zgłoszenia INTRASTAT stosuje się odpowiednio przepisy § 6-8.

§ 10. Korekty zgłoszenia INTRASTAT nie dokonuje się w przypadku, gdy:

- 1) pierwotnie podana w zgłoszeniu wartość dla danych, o których mowa w § 13 pkt 19 lub 20, zmieniłaby się w wyniku korekty nie więcej niż o równowartość 1000 euro, lub
- 2) pierwotnie podana w zgłoszeniu wartość dla danych, o których mowa w § 13 pkt 17 lub 18, zmieniłaby się w wyniku korekty nie więcej niż 5%, lub
- 3) dane, które miałyby podlegać korekcie, o których mowa w § 13 pkt 10-18, dotyczą towaru, dla którego wartość fakturowa lub wartość statystyczna jest równa albo niższa od równowartości 1000 euro, lub
- 4) korekta miałaby dotyczyć danych, o których mowa w § 13 pkt 1-9 lub 21, lub
- 5) po złożeniu przez osobę zobowiązaną wyjaśnień, o których mowa w § 22 ust. 1 pkt 1, organ celny poinformował ją telefonicznie lub za pomocą innych środków łączności o zwolnieniu z obowiązku dokonania korekty zgłoszenia INTRASTAT, lub
- 6) upłynął rok, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym wystąpił okres sprawozdawczy, do którego odnosi się zgłoszenie INTRASTAT.

§ 11. Zgłoszenia INTRASTAT i jego korekty dokonuje się drogą elektroniczną, zgodnie z wymogami umożliwiającymi korzystanie z Platformy Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych.

Rozdział 3

Wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekta tego zgłoszenia

§ 12. 1. Zgłoszenie INTRASTAT i korektę zgłoszenia INTRASTAT sporządza się zgodnie ze specyfikacją XML opublikowaną na Platformie Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych.

2. Zgłoszenie INTRASTAT i korektę zgłoszenia INTRASTAT podpisuje się w sposób określony w art. 10b ust. 1 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne.

§ 13. W przypadku gdy w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy lub w roku sprawozdawczym dokonano przywozów lub wywozów towarów o wartości przekraczającej wartość określoną odpowiednio dla statystycznego progu szczegółowego w przywozie lub statystycznego progu szczegółowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy, w zgłoszeniu INTRASTAT wypełnia się następujące pola:

- 1) okres sprawozdawczy;
- 2) rodzaj zgłoszenia;
- 3) kod organu celnego, do którego adresowane jest zgłoszenie INTRASTAT;
- 4) odbiorca - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie albo nadawca - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w wywozie;
- 5) przedstawiciel - w przypadku dokonywania zgłoszenia INTRASTAT przez przedstawiciela;
- 6) łączna wartość fakturowa w PLN;
- 7) łączna wartość statystyczna w PLN;
- 8) łączna liczba pozycji;
- 9) numer pozycji;
- 10) opis towaru;
- 11) kod kraju wysyłki - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie albo kod kraju przeznaczenia - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w wywozie;
- 12) kod warunków dostawy;
- 13) kod rodzaju transakcji;
- 14) kod towaru;
- 15) kod rodzaju transportu;
- 16) kod kraju pochodzenia - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w przywozie;
- 17) masa netto (w kg);
- 18) ilość w uzupełniającej jednostce miary;
- 19) wartość fakturowa w PLN;
- 20) wartość statystyczna w PLN;
- 21) wypełniający;
- 22) numer identyfikacyjny VAT kontrahenta - w przypadku zgłoszenia INTRASTAT w wywozie.

§ 14. 1. W przypadku gdy w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy lub w roku sprawozdawczym dokonano przywozów lub wywozów towarów o wartości przekraczającej wartość określoną odpowiednio dla statystycznego progu podstawowego w przywozie lub statystycznego progu podstawowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy, w zgłoszeniu INTRASTAT podaje się dane, o których mowa w § 13 pkt 1-6, 8-11, 13, 14, 16-19 oraz 21-22.

2. W przypadku gdy w zgłoszeniu INTRASTAT znajduje się pozycja towarowa, której przedmiotem jest towar przywożony lub wywożony w celu uszlachetniania lub po uszlachetnieniu, oprócz danych, o których mowa w ust. 1, podaje się dane, o których mowa w § 13 pkt 7 i 20.

§ 15. 1. W przypadku gdy w roku poprzedzającym rok sprawozdawczy lub w roku sprawozdawczym dokonano przywozów lub wywozów towarów o wartości przekraczającej wartość określoną odpowiednio dla statystycznego progu szczegółowego w przywozie lub statystycznego progu szczegółowego w wywozie ustalonych na aktualny rok sprawozdawczy, na wniosek osoby zobowiązanej organ celny może wyrazić zgodę, aby niektóre elementy wliczane lub niewliczane do deklarowanych w zgłoszeniach INTRASTAT wartości statystycznych towarów były obliczane przez tę osobę na podstawie kryteriów szczególnych.

2. Zgoda, o której mowa w ust. 1, jest udzielana w formie pisemnej na czas określony, nie dłuższy niż do końca roku sprawozdawczego następującego po roku, w którym jest udzielana zgoda.

3. Właściwy organ celny nie wyraża zgody, o której mowa w ust. 1, jeżeli osoba zobowiązana nie uprawdopodobniła, że wartość statystyczna obliczona na podstawie kryteriów szczególnych nie różniłaby się znacząco od wartości statystycznej obliczonej bez zastosowania tych kryteriów.

§ 16. W przypadku gdy w miesiącu sprawozdawczym osoba zobowiązana nie dokonała żadnych przywozów lub wywozów towarów, w zgłoszeniu INTRASTAT należy podać dane, o których mowa w § 13 pkt 1-8 oraz 21. Dla danych, o których mowa w § 13 pkt 6-8, należy podać wartość „0”.

§ 17. 1. W przypadku przywozu lub wywozu towarów stanowiących części składowe zakładu przemysłowego, o którym mowa w art. 15 ust. 1 lit. a rozporządzenia Komisji (WE) nr 1982/2004 z dnia 18 listopada 2004 r. wykonującego rozporządzenie (WE) nr 638/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie danych statystycznych Wspólnoty odnoszących

się do handlu towarami między Państwami Członkowskimi i uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1901/2000 oraz (EWG) nr 3590/92 (Dz. Urz. UE L 343 z 19.11.2004, str. 3, z późn. zm.²⁾), organ celny, na wniosek osoby zobowiązanej, może wyrazić zgodę na uproszczone deklarowanie przywozu lub wywozu tych towarów, jeżeli szacowana, całkowita wartość statystyczna zakładu przemysłowego wynosi co najmniej równowartość 3 mln euro.

2. Do wniosku o wyrażenie zgody, o której mowa w ust. 1, należy dołączyć:

- 1) listę towarów, które mają zostać przywiezione lub wywiezione i które stanowią część składową zakładu przemysłowego;
- 2) oświadczenie osoby zobowiązanej lub dokumenty wskazujące na planowany termin rozpoczęcia i zakończenia budowy zakładu przemysłowego;
- 3) inne niezbędne dowody potwierdzające zamiar lub fakt budowy zakładu przemysłowego oraz jego szacowaną całkowitą wartość statystyczną.

3. Osoba zobowiązana posiadająca zgodę, o której mowa w ust. 1, w zgłoszeniu INTRASTAT kod towaru wpisywany w polu 14 tworzy w następujący sposób: pierwszymi czterema cyframi są 9880; piąta i szósta cyfra odpowiada numerowi działu CN, do którego należą towary będące częścią składową zakładu przemysłowego; siódmą i ósmą cyfrą jest 0. Nie wypełnia się pól, o których mowa § 13 pkt 17-19. Pozostałe pola wypełnia się odpowiednio stosując § 13 i § 14 ust. 1.

4. Zgody, o której mowa w ust. 1, udziela się na okres budowy danego zakładu przemysłowego.

§ 18. 1. W przypadku przywozów lub wywozów towarów, które zostały dokonane w ciągu jednego okresu sprawozdawczego z lub do jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i których suma wartości jest równa lub mniejsza niż równowartość 200 euro, przywozy albo wywozy można ująć łącznie w jednej pozycji zgłoszenia INTRASTAT (odrębnie w przywozie i odrębnie w wywozie), stosując kod towaru: 99 50 00 00.

2. W pozycji zgłoszenia INTRASTAT z zastosowanym kodem: 99 50 00 00 podaje się dane, o których mowa w § 13 pkt 9, 11, 14, 19, 21 oraz 22 - w przypadku wywozu towarów, podając numer identyfikacyjny VAT kontrahenta, dla którego wartość wywożonego towaru jest największa.

²⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 307 z 25.11.2005, str. 8, Dz. Urz. UE L 31 z 03.02.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 34 z 05.02.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 294 z 06.11.2013, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 271 z 18.0.2020, str. 1.

3. Kod towaru: 99 50 00 00, w całym okresie sprawozdawczym może zostać zastosowany jeden raz w zgłoszeniu INTRASTAT w przywozie i w zgłoszeniu INTRASTAT w wywozie, w odniesieniu do przywozów towarów realizowanych z jednego kraju wysyłki lub wywozów towarów realizowanych do jednego kraju przeznaczenia.

§ 19. Przywóz lub wywóz towarów w stanie rozmontowanym lub niezmontowanym, dla celów transportu lub z przyczyn handlowych, załadowanych na kilka środków transportu, można ująć w zgłoszeniu INTRASTAT pod jedną pozycją towarową, podając ich łączną wartość. W przypadku gdy przywóz lub wywóz tych towarów został dokonany w kilku okresach sprawozdawczych, zgłoszenia INTRASTAT dokonuje się tylko raz - za miesiąc sprawozdawczy, w którym nastąpił przywóz lub wywóz ostatniej partii towaru. W przypadku gdy transport odbywał się przy pomocy różnych środków transportu, podaje się ten środek transportu, którym dokonano największego przywozu lub wywozu pod względem masy lub wartości przesyłki.

§ 20. 1. W przypadku gdy przedmiotem przywozu lub wywozu są części do pojazdów mechanicznych lub statków powietrznych, klasyfikowane pod różnymi kodami towarowymi, części te można ująć w zgłoszeniu INTRASTAT pod jedną pozycją towarową i zaklasyfikować pod kodem towarowym odnoszącym się do towaru stanowiącego ponad 50% wartości przywożonych lub wywożonych części.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy przedmiotem przywozu lub wywozu są nadwozia, podwozia i silniki do pojazdów mechanicznych lub statków powietrznych.

§ 21. Realizowany na podstawie umów o prenumeratę przywóz lub wywóz czasopism objętych jedną fakturą ujmuje się w zgłoszeniu INTRASTAT zbiorczo za cały okres prenumeraty. W przypadku gdy przesyłki czasopism zostały dokonane w kilku okresach sprawozdawczych, zgłoszenia INTRASTAT dokonuje się tylko raz - za miesiąc sprawozdawczy, w którym dokonano przywozu lub wywozu ostatniej partii czasopism.

Rozdział 4

Szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz szczegółowy tryb dokonywania wezwań

§ 22. 1. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie INTRASTAT zawiera niekompletne lub nieprawidłowe dane, organ celny wzywa osobę zobowiązaną do:

1) złożenia wyjaśnień dotyczących zgłoszenia INTRASTAT lub

2) dokonania korekty zgłoszenia INTRASTAT

- wskazując przyczyny wezwania oraz termin do dokonania tych czynności.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, albo w razie niemożności nawiązania kontaktu z osobą zobowiązaną dokonuje się adnotacji dotyczących ustaleń w sprawie w systemie teleinformatycznym.

3. Złożenia przez osobę zobowiązaną wyjaśnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje się w formie pisemnej, chyba że organ celny uzna za wystarczające informacje przekazane przez tę osobę telefonicznie lub przy użyciu innych środków łączności. W tym przypadku dokonuje się adnotacji w systemie teleinformatycznym.

§ 23. 1. Jeżeli osoba zobowiązana nie dokonała w wymaganym terminie zgłoszenia INTRASTAT w przywozie lub zgłoszenia INTRASTAT w wywozie albo nie dokonała, jeżeli jest to konieczne, korekty złożonego uprzednio zgłoszenia INTRASTAT, organ celny upomina tę osobę pisemnie o konieczności wykonania tego obowiązku w terminie 7 dni od dnia otrzymania upomnienia. Upomnienie może być sporządzone w postaci papierowej lub elektronicznej.

2. Jeżeli pomimo prawidłowego doręczenia upomnienia, o którym mowa w ust. 1, osoba zobowiązana nie dokonała w wyznaczonym terminie czynności, do wykonania których była zobowiązana, organ celny ponownie upomina osobę zobowiązaną o konieczności wywiązania się z tego obowiązku w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego upomnienia.

3. Jeżeli pomimo prawidłowego doręczenia upomnienia, o którym mowa w ust. 2, osoba zobowiązana nie dokonała w wyznaczonym terminie czynności, do wykonania których była zobowiązana, organ celny po raz trzeci upomina osobę zobowiązaną o konieczności wywiązania się z tego obowiązku w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego upomnienia.

4. Upomnienia o konieczności dokonania korekty zgłoszenia INTRASTAT, o których mowa w ust. 1-3, powinny wskazywać przyczyny, z powodu których informacje zawarte w zgłoszeniu INTRASTAT poddaje się w wątpliwość, i elementy zgłoszenia, które należy poddać korekcie.

Rozdział 5

Właściwość miejscowa organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty

§ 24. Organem celnym właściwym miejscowo w sprawach zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty, w tym w sprawach wezwań, upomnień i postępowań w sprawie kary pieniężnej, jest Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Szczecinie.

Rozdział 6

Przepisy końcowe

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia²⁾.

**MINISTER FINANSÓW, FUNDUSZY
I POLITYKI REGIONALNEJ**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 15 listopada 2016 r. w sprawie zgłoszeń INTRASTAT (Dz. U. z 2018 r. poz. 426), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 23 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy - Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382), zwanej dalej „ustawą Prawo celne”, na podstawie którego minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekty tych zgłoszeń oraz przypadki, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekty tego zgłoszenia nie jest wymagane,
- 2) wymogi, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekta tego zgłoszenia,
- 3) szczegółowy tryb, sposób i terminy dokonywania upomnień oraz szczegółowy tryb dokonywania wezwań,
- 4) właściwość miejscową organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty.

W dniu ... 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia o zmianie ustawy - Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), zwana dalej „ustawą nowelizującą”. Na podstawie art. 1 pkt 12 ustawy nowelizującej został zmieniony przepis art. 98 ust. 2 ustawy w zakresie ustalania progów statystycznych obowiązujących w danym roku sprawozdawczym oraz sposobu informowania osób zobowiązanych o wysokości tych progów.

Jednocześnie, na podstawie art. 23 ustawy nowelizującej, rozporządzenie Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 15 listopada 2016 r. w sprawie zgłoszeń INTRASTAT (Dz. U. z 2018 r. poz. 426), zwane dalej „dotychczasowym rozporządzeniem”, zostało utrzymane w mocy do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 98 ust. 2 ustawy, jednak nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. do dnia ... 2020 r.

Przepis upoważniający do wydania projektowanego rozporządzenia nie uległ zmianie w zakresie regulacji dotyczących trybu, sposobu i terminu dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń oraz przypadków, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekty tego zgłoszenia nie jest wymagane, ani w zakresie wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekta tego zgłoszenia, ani też w zakresie szczegółowego trybu, sposobu i terminów dokonywania upomnień oraz szczegółowego trybu dokonywania wezwań, jak również w zakresie właściwości miejscowej organów celnych w sprawach dotyczących

zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty. Natomiast zmianie uległ sposób publikacji progów statystycznych.

Zgodnie z wytyczną zawartą w art. 98 ust. 2 ustawy - Prawo celne do wydania przedmiotowego rozporządzenia, wysokość progów statystycznych odnosiła się do ustalonej corocznie w programie badań statystycznych statystyki publicznej. Natomiast zgodnie z przepisami ustawy nowelizującej informacja o wysokości progów statystycznych ustalonych przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ma być udostępniana na stronie internetowej Głównego Urzędu Statystycznego.

W projektowanym rozporządzeniu część regulacji została przeniesiona wprost z dotychczas obowiązującego rozporządzenia, część zaś została dostosowana lub uzupełniona w związku ze zmianami wynikającymi z otoczenia prawnego.

Brzmienie dotychczasowego § 1 zostało przeniesione do nowego rozporządzenia zachowując zakres regulacji objętych dotychczasowym rozporządzeniem.

Treść § 2 została przeniesiona do nowego rozporządzenia i w sposób analogiczny do obecnych rozwiązań reguluje przesłanki, których zaistnienie powoduje obowiązek dokonywania zgłoszeń INTRASTAT.

Regulacja § 3 odzwierciedla dotychczas obowiązującą regulację mówiącą o tym, że w okresie zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej nie dokonuje się zgłoszeń INTRASTAT, gdy nie są wykonywane czynności podlegające obowiązkowi raportowania. Jedynie zmieniono powołaną w tym przepisie podstawę prawną określającą zasady zawieszania wykonywania działalności gospodarczej na ustawę -Prawo przedsiębiorców zawierającą obecnie regulacje w tym zakresie.

Brzmienie § 4–10 rozporządzenia odzwierciedla dotychczasowe brzmienie tych przepisów i w sposób analogiczny reguluje kwestie związane z dokonywaniem zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń.

Zmiany w § 11 i § 12 mają charakter dostosowawczy i uwzględniają wcześniejszą zmianę art. 10a ustawy - Prawo celne, który określa sposób wymiany informacji z organami celnymi drogą elektroniczną.

W § 13 pkt 2 nazwa pola: „rodzaj deklaracji” została zastąpiona: „rodzaj zgłoszenia”, co ma na celu ujednoczenie nazewnictwa stosowanego w całym rozporządzeniu.

W § 13 pkt 3 nazwa pola została dostosowana do zmian organizacyjnych wprowadzonych ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 505, z późn. zm.). Z tego powodu zwrot: „kod izby celnej (...)” zastąpiono zwrotem: "kod organu celnego (...)".

Regulacje zawarte w § 14–16 zostały wprost przeniesione z dotychczasowego rozporządzenia.

W § 17 nadano nowe brzmienie ust. 3 zachowując te same zasady obowiązujące przy dokonywaniu zgłoszeń przez osobę posiadającą zgodę. Zmiana ma na celu ułatwienie zrozumienia przez osoby zobowiązane zasad sporządzania zgłoszenia w takim przypadku i uniknięcie licznych błędów pojawiających się w zgłoszeniach dotyczących towarów stanowiących części składowe zakładów przemysłowych.

§ 18 otrzymał nowe brzmienie z uwagi na fakt, iż dotychczasowe brzmienie przepisu powodowało problemy interpretacyjne, zwłaszcza w kontekście wskazywania numeru identyfikacyjnego VAT kontrahenta w sytuacji, gdy w jednej pozycji zgłoszenia występowało wielu odbiorców towaru. W związku z tym dokonano doprecyzowania przepisu w tym zakresie.

Treść § 19-24 przeniesiono w brzmieniu nadanym dotychczasowym rozporządzeniem.

Rozdział 6. otrzymał nową nazwę i numerację jednostek redakcyjnych.

Projekt rozporządzenia nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projekt rozporządzenia nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie zgłoszeń INTRASTAT</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Magdalena Rzeczkowska – Sekretarz Stanu, Szef Krajowej Administracji Skarbowej</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Grzegorz Kozłowski Dyrektor Departamentu Cel Ministerstwa Finansów (22) 694 5005 e-mail: sekretariat.dc@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 09.11.2020 r.</p> <p>Źródło: Inne art. 98 ust. 2 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne (Dz. U. z 2020 r. poz. 1382)</p> <p>Nr w wykazie prac ...</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie zgłoszeń INTRASTAT zawiera regulacje dotyczące trybu, sposobu i terminu dokonywania zgłoszeń INTRASTAT i korekt tych zgłoszeń oraz przypadków, gdy dokonanie zgłoszenia INTRASTAT lub korekta tego zgłoszenia nie jest wymagane, zakres wymogów, jakie powinno spełniać zgłoszenie INTRASTAT oraz korekty tego zgłoszenia. Zawiera także regulacje w zakresie szczegółowego trybu, sposobu i terminów dokonywania upomnień oraz szczegółowego trybu dokonywania wezwań, jak również w zakresie właściwości miejscowej organów celnych w sprawach dotyczących zgłoszeń INTRASTAT i ich korekty.

Konieczność wydania nowego rozporządzenia związana jest ze zmianą brzmienia przepisu ustawy Prawo celne, upoważniającego do wydania projektowanego rozporządzenia, w zakresie wskazania sposobu publikacji progów statystycznych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku ze zmianą brzmienia przepisów §17 i §18 przewiduje się zmniejszenie liczby nieprawidłowych zgłoszeń w zakresie objętych ww. przepisami, co będzie miało pozytywny wpływ zarówno na osoby zobowiązane do dokonywania zgłoszeń INTRASTAT, jak i na organ przyjmujący te zgłoszenia. W pozostałym zakresie nie wprowadza się żadnych zmian związanych z obowiązkiem dokonywania zgłoszeń INTRASTAT.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Osoby zobowiązane do dokonywania zgłoszeń INTRASTAT	Ok. 23 000	Dane własne	Bezpośrednie, korzystne (zmniejszenie liczby błędów w zgłoszeniach INTRASTAT).
Dyrektor Izby Administracji Skarbowej	1	Dane własne	Bezpośrednie, korzystne (zmniejszenie liczby błędów w zgłoszeniach INTRASTAT).

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie wymaga przeprowadzania konsultacji publicznych, bowiem projektowane rozporządzenie nie kreuje nowych zasad wykonywania obowiązku w zakresie dokonywania zgłoszeń INTRASTAT. W ramach konsultacji publicznych w trakcie prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw nie zgłoszono uwag w tym zakresie.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017r. poz. 248) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych													
(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Projektowana regulacja nie wpłynie na zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego państwa, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
		Skutki											
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
	(dodaj/usuń)												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	nie dotyczy											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	nie dotyczy											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	nie dotyczy											
	(dodaj/usuń)												
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	nie dotyczy											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Ze względu na wyłącznie dostosowujący charakter wprowadzanych zmian, projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu													
☒ nie dotyczy													

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegółowo w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

--

9. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.
--

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Rozporządzenie nie będzie miało wpływu na inne obszary
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie rozporządzenia przewidziane jest po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.
--

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja poprzez zastosowanie mierników nie jest możliwa.
--

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia

w sprawie określenia wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej

Na podstawie art. 37oa ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, 278, 1087, 1747 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej - transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. poz. 2257 oraz z 2020 r. poz. 1722, 1745, 1927 i 2006).

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Infrastruktury
z dnia
(poz.)**

WZÓR

Nr ewidencyjny wniosku*

Data wpływu*

Wniosek o zwrot opłaty paliwowej

na podstawie art. 37oa ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o autostradach” w związku z:

- art. 82 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą akcyzową”,
- art. 82 ust. 2 ustawy akcyzowej
- art. 82 ust. 2e ustawy akcyzowej **

1.	Nazwisko i imiona lub nazwa wnioskodawcy:
2.	Dokładny adres zamieszkania/siedziby: Ulica i numer domu:
	Kod pocztowy, miejscowość i kraj:
3.	Nazwa i adres urzędu skarbowego, którego naczelnik jest właściwy do wydawania decyzji o wysokości uznanej kwoty zwrotu opłaty paliwowej
4.	Całkowita kwota wnioskowanego zwrotu (w pełnych złotych, z pominięciem końcówek wyrażonych w groszach)
5.	Rachunek bankowy, na który ma być dokonany zwrot: Numer rachunku
	Nazwa i adres banku
6.	Załączniki: <ol style="list-style-type: none"> 1) Dokumenty potwierdzające zapłatę opłaty paliwowej na terytorium kraju; 2) Dokumenty potwierdzające zapłatę akcyzy na terytorium państwa członkowskiego; 3) Dokumenty towarzyszące przemieszczaniu wyrobów akcyzowych;

	4) Dokumenty potwierdzające dostawę wewnątrzspółnotową wyrobów akcyzowych;					
	5) Informacja o numerze zgłoszenia wywozowego lub dokumenty potwierdzające dokonanie eksportu wyrobów akcyzowych					
7.	Dane dotyczące poszczególnych dostaw wyrobów akcyzowych/wywozów poza obszar celný Unii Europejskiej***, w przypadku zwrotów akcyzy, o których mowa w art. 82 ust. 1 i 2 ustawy akcyzowej, w związku z art. 370a ust. 1 pkt 2 ustawy o autostradach:					
	Lp.	Nazwa wyrobu akcyzowego z podaniem kodu Nomenklatury Scalonej (CN)	Nazwa, adres odbiorcy wyrobów akcyzowych	Data i numer faktury	Kwota zwrotu do	Uwagi naczelnika urzędu skarbowego*
				Razem		
8.	Wnioskodawca: 1) oświadcza, że opis podany we wniosku jest prawdziwy; 2) oświadcza, że zna przepisy zobowiązujące do zwrotu nienależnie otrzymanych kwot zwrotu opłaty paliwowej.					

.....
Data

.....
Miejscowość

.....
Podpis wnioskodawcy

Objaśnienia:

* Wypełnia organ podatkowy.

** Zaznaczyć właściwy kwadrat.

*** Niepotrzebne skreślić.

Wniosek należy złożyć na formularzu wypełnionym w języku polskim.

Formularz wypełnia się DRUKOWANYMI LITERAMI, kolorem czarnym lub niebieskim, zaczynając każdy wpis na początku wiersza i rubryki.

W rubryce typu • wstawia się nie więcej niż jeden znak (literę, cyfrę itp.).

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) wprowadza do przepisów ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz.72, z późn. zm.) regulacje dotyczące zwrotu opłaty paliwowej (art. 37oa i art. 37ob). Opłata paliwowa podlega zwrotowi na wniosek podmiotu zobowiązanego do zapłaty opłaty paliwowej, złożony do właściwego organu podatkowego, w przypadkach i na zasadach przewidzianych dla zwrotu podatku akcyzowego.

Projektowane w zakresie zwrotu opłaty paliwowej przepisy zawierają upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzenia określającego wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej, uwzględniając konieczność prawidłowego określania kwot zwracanej opłaty paliwowej (art. 37oa ust. 4 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym).

Konieczność opracowania wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej wynika z faktu, że zwrot opłaty paliwowej następuje ze środków przysługujących Krajowemu Funduszowi Drogowemu i Funduszowi Kolejowemu, a od dnia 1 stycznia 2022 r. również ze środków przysługujących Funduszowi rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej, a nie jak w przypadku zwrotu akcyzy - ze środków budżetu państwa. W pozostałym zakresie, na mocy generalnego odesłania do odpowiedniego stosowania do opłaty paliwowej w zakresie nieuregulowanym przepisów ustawy o podatku akcyzowym (art. 37q ust. 1 pkt 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym), do zwrotu opłaty paliwowej stosowane będą odpowiednio przepisy o podatku akcyzowym, w tym przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 82 ust. 7 ustawy o podatku akcyzowym (rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie zwrotu akcyzy od wyrobów akcyzowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 125)), w szczególności przepisy dotyczące minimalnej kwoty opłaty podlegającej zwrotowi.

Wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej zawiera m.in. takie elementy jak: podstawa prawna zwrotu, nazwisko imiona lub nazwa wnioskodawcy, nazwa i adres urzędu skarbowego, całkowita kwota wnioskowanego zwrotu, czy dane dotyczące poszczególnych dostaw wyrobów akcyzowych/wywozów poza obszar celny Unii Europejskiej.

Biorąc pod uwagę, że przepisy ustawy z dnia... o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) w zakresie opłaty paliwowej wejdą w życie pierwszego dnia

miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, zasadnym jest aby niniejsze rozporządzenie weszło w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia. Taki termin wejścia w życie rozporządzenia umożliwi podmiotom jak najszybsze wnioskowanie o zwrot opłaty paliwowej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), i w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga notyfikacji programu pomocowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 708).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień, o których mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Przedmiotowy projekt, stosownie do art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), zostanie udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej. Ponadto, stosownie do § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie określenia wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Infrastruktury</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Rafał Weber – Sekretarz Stanu Ministerstwo Infrastruktury</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Buczma, Naczelnik Wydziału Prawno-Legislacyjnego w Departamencie Dróg Publicznych, Ministerstwo Infrastruktury, tel. 22 630-12-85, e-mail: Agnieszka.Buczma@mi.gov.pl.</p>	<p>Data sporządzenia 09.11.2020 r.</p> <p>Źródło: art. 37oa ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektowanego rozporządzenia jest wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 37oa ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Przepisy ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw wprowadziły zmiany przepisów ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym w zakresie regulacji dotyczących opłaty paliwowej w celu osiągnięcia pełnej spójności przepisów regulujących opłatę paliwową z przepisami ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.). Na mocy przepisów tej ustawy do ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym wprowadzono m.in. przepisy umożliwiające ubieganie się o zwrot opłaty paliwowej, w tym dodano art. 37oa ust. 4, który zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej tak aby możliwe było stosowanie rozwiązań prawnych przewidzianych w ustawie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt, wynik analizy możliwości osiągnięcia celu za pomocą innych środków

Projektowane rozporządzenie przewiduje określenie wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej. Oczekiwany efekt będzie możliwość ubiegania się o zwrot opłaty paliwowej przewidziany w przepisach ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Nie jest możliwe osiągnięcie celu poprzez inne środki, gdyż art. 37oa ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym zawiera upoważnienie ustawowe dla ministra właściwego do spraw transportu do określenia w drodze rozporządzenia wzoru wniosku o zwrot opłaty paliwowej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt rozporządzenia zawiera rozwiązania stanowiące domenę prawa krajowego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Urzędy skarbowe	44	www.mf.gov.pl	Orzekanie o zwrotach opłaty paliwowej
Podmioty, o których mowa w art. 37j ust.1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym i art. 82 ust. 1, 2 i 2e ustawy o podatku akcyzowym którym przysługuje zwrot opłaty paliwowej na mocy art. 37oa ust. 1 pkt 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu	Brak danych	Brak danych	Możliwość ubiegania się o zwrot opłaty paliwowej na mocy art. 37oa ust. 1 pkt 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym w związku z art. 82 ustawy o podatku akcyzowym.

Drogowym w związku z art. 82 ustawy o podatku akcyzowym			
---	--	--	--

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie skierowany w ramach konsultacji do: Polskiego Kongresu Drogowego, Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Drogownictwa, Banku Gospodarstwa Krajowego, Polskiej Izby Paliw Płynnych, Polskiej Izby Gazu Płynnego, Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego, Izby Administracji Skarbowej. Na zgłaszanie uwag wyznaczono termin 7 dni od dnia otrzymania pisma z uwagi na konieczność jak najszybszego wejścia w życie rozporządzenia.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet jednostek samorządu terytorialnego. Rozporządzenie określa wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej jednak możliwość ubiegania się o jej zwrot wynika z przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Ocena wpływu regulacji w zakresie zwrotu opłaty paliwowej została dokonana w Ocenie Skutków Regulacji do projektu ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe, a także na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób niepełnosprawnych oraz osób starszych

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozporządzenie określa wzór wniosku o zwrot opłaty paliwowej jednak możliwość ubiegania się o jej zwrot wynika z przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Przyjęcie rozwiązań zawartych w projekcie pozytywnie wpłynie na funkcjonowanie przedsiębiorstw, które będą mogły ubiegać się o zwrot opłaty paliwowej. Zaoszczędzone w ten sposób środki mogą przełożyć się na rozwój firm. Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

X nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ X nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ X nie dotyczy
Komentarz:	

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na pozostałe obszary.
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przepisy projektowanego rozporządzenia będą miały zastosowanie do złożenia wniosku o zwrot opłaty paliwowej.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Z uwagi na przedmiot regulacji projektowanego rozporządzenia jego ewaluacja jest niezasadna.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia

w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej

Na podstawie art. 37o ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, 278, 1087, 1747 i ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór informacji w sprawie opłaty paliwowej, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER INFRASTRUKTURY

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej - transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. poz. 2257 oraz z 2020 r. poz. 1722, 1745, 1927 i 2006).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej (Dz. U. poz. 1671), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 24 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy - Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ...).

POLA JASNE WYPEŁNIA SKŁADAJĄCY, POLA CIEMNE WYPEŁNIA ORGAN. WYPEŁNIAĆ NA MASZYNIE, KOMPUTEROWO LUB RĘCZNIE, DUŻYMI Drukowanymi literami, czarnym lub niebieskim kolorem.

1. Identyfikator podatkowy NIP/numer PESEL (niepotrzebne skreślić) składającego¹⁾

2. Nr dokumentu

3. Status

OPAL

INFORMACJA W SPRAWIE OPŁATY PALIWOWEJ za

4. Miesiąc _____	5. Rok _____
---------------------	-----------------

Podstawa prawna:	Art. 37o ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.).
Termin składania:	a) do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty - w przypadku producenta paliw silnikowych lub gazu, podmiotu dokonującego nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych lub gazu oraz innego podmiotu podlegającego na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu, b) określony dla należności celnych - w przypadku importera paliw silnikowych lub gazu oraz innego podmiotu podlegającego na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu.
Miejsce składania:	Urząd skarbowy, przy pomocy którego wykonuje swoje zadania naczelnik urzędu skarbowego właściwy miejscowo w sprawach podatku akcyzowego - w przypadku producenta paliw silnikowych lub gazu, podmiotu dokonującego nabycia wewnątrzwspólnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych lub gazu oraz innego podmiotu podlegającego na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu, Urząd celno-skarbowy, przy pomocy którego wykonuje swoje zadania naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na miejsce powstania długu celnego - w przypadku importera paliw silnikowych lub gazu oraz innego podmiotu podlegającego na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu.

A. WŁAŚCIWY ORGAN I CEL SKŁADANIA INFORMACJI

6. Naczelnik urzędu skarbowego/celno-skarbowego (niepotrzebne skreślić) w:

7. Cel złożenia formularza (zaznaczyć właściwy kwadrat):

1. złożenie informacji

2. korekta informacji

B. DANE SKŁADAJĄCEGO

*- dotyczy podmiotów niebędących osobami fizycznymi **- dotyczy podmiotów będących osobami fizycznymi

B.1. DANE IDENTYFIKACYJNE

8. Rodzaj składającego (zaznaczyć właściwy kwadrat)

1. składający niebędący osobą fizyczną

2. osoba fizyczna

9. Nazwa pełna */Nazwisko, pierwsze imię **

B.2. ADRES SIEDZIBY*/ADRES ZAMIESZKANIA**

10. Kraj

11. Województwo

12. Powiat

13. Gmina

14. Ulica

15. Nr domu

16. Nr lokalu

17. Miejscowość

18. Kod pocztowy

19. Poczta

20. Adres e-mail i nr telefonu (pole fakultatywne)

C. KWOTA OPŁATY PALIWOWEJ

Kwota opłaty paliwowej do zapłaty

Kwota opłaty paliwowej z pozycji 117.

21.

zł

D. OBLICZENIE KWOTY OPŁATY PALIWOWEJ					
Lp.	Nazwa wyrobów podlegających opłacie paliwowej	Kod CN	Podstawa obliczenia wysokości opłaty paliwowej ²⁾	Stawka opłaty	Kwota opłaty w zł ³⁾
a	b	c	d	e	f
	22.	23.	24.	25.	26.
	27.	28.	29.	30.	31.
	32.	33.	34.	35.	36.
	37.	38.	39.	40.	41.
	42.	43.	44.	45.	46.
	47.	48.	49.	50.	51.
	52.	53.	54.	55.	56.
	57.	58.	59.	60.	61.
	62.	63.	64.	65.	66.
	67.	68.	69.	70.	71.
	72.	73.	74.	75.	76.
	77.	78.	79.	80.	81.
	82.	83.	84.	85.	86.
	87.	88.	89.	90.	91.
	92.	93.	94.	95.	96.
	97.	98.	99.	100.	101.
	102.	103.	104.	105.	106.
	107.	108.	109.	110.	111.
	112.	113.	114.	115.	116.
Razem:					117.

E. PODPIS SKŁADAJĄCEGO INFORMACJĘ LUB OSOBY REPREZENTUJĄCEJ SKŁADAJĄCEGO	
118. Imię	119. Nazwisko
120. Data wypełnienia informacji (dzień – miesiąc – rok) - -	121. Podpis składającego informację lub osoby reprezentującej składającego
122. Numer telefonu i adres e-mail składającego informację lub osoby reprezentującej składającego (pole fakultatywne)	
F. ADNOTACJE ORGANU	
W przypadku informacji złożonej w wersji elektronicznej wypełnienie pól: 123, 124 i 125 jest fakultatywne.	
123. Uwagi organu podatkowego	
124. Identyfikator przyjmującego formularz	125. Podpis przyjmującego formularz

Pouczenie:

W przypadku niewpłacenia w obowiązującym terminie kwoty z poz. 21 lub wpłacenia jej w niepełnej wysokości, niniejsza informacja stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, z późn. zm.).

Objaśnienia:

- 1) Numer PESEL należy podać w przypadku składającego będącego osobą fizyczną objętą rejestrem PESEL nieprowadzącą działalności gospodarczej lub niebędącą zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług.
- 2) Podstawę obliczenia wysokości opłaty paliwowej podaje się w tysiącach litrów albo tysiącach kilogramów z dokładnością do trzech miejsc po przecinku.
- 3) Kwoty opłaty paliwowej zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych – zgodnie z art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.).

UZASADNIENIE

Celem projektowanego rozporządzenia jest dostosowanie przepisów do regulacji ustawy z dnia ... r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), która wprowadziła zmiany w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 37o ust. 4 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór informacji w sprawie opłaty paliwowej mając na uwadze zapewnienie jednolitości informacji składanych przez podmioty, o których mowa w art. 37j, oraz zapewnienie możliwości kontroli wysokości dokonywanych wpłat. Obecnie wzór informacji w sprawie opłaty paliwowej został określony w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Budownictwa z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej (Dz. U. poz. 1671).

Konieczność opracowania nowego wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej wynika ze zmiany brzmienia art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, wprowadzonej art. 3 pkt 3 ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw. Art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym określa terminy, w jakich podmioty obowiązane są złożyć informację o opłacie paliwowej właściwym organom. W omawianym artykule wprowadzono zmianę polegającą na doprecyzowaniu, że podmioty niebędące importerami, podlegające na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu w zakresie akcyzy od paliw silnikowych oraz gazu, zobowiązane są do składania informacji o opłacie paliwowej właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, a nie jak dotychczas właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego. Przedmiotowa zmiana zapewniła spójność z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.), na mocy którego, podatnikiem akcyzy jest również podmiot niebędący importerem, jeżeli ciąży na nim obowiązek uiszczenia cła. W pozostałym zakresie wzór informacji w sprawie opłaty paliwowej nie uległ zmianie.

Przepisy projektowanego rozporządzenia wejdą w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia. Termin wejścia w życie projektowanego rozporządzenia pozwoli właściwym podmiotom i organom na dostosowanie systemu do nowego wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), i w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projekt rozporządzenia nie wymaga notyfikacji programu pomocowego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 708).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień, o których mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Przedmiotowy projekt, stosownie do art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), został udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej. Ponadto, stosownie do § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie określenia wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Infrastruktury</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Rafał Weber – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Buczma, Naczelnik Wydziału Prawno-Legislacyjnego w Departamencie Dróg Publicznych, Ministerstwo Infrastruktury tel. 22 630-12-85, e-mail: Agnieszka.Buczma@mib.gov.pl.</p>	<p>Data sporządzenia 26 listopada 2020 r.</p> <p>Źródło: art. 37o ust. 4 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.)</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektowanego rozporządzenia jest dostosowanie przepisów do regulacji ustawy z dnia ... r. o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...), która wprowadziła zmiany w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72, z późn. zm.).

Konieczność opracowania nowego wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej wynika ze zmiany brzmienia art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, wprowadzonej art. 3 pkt 3 ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw. Art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym określa terminy, w jakich podmioty obowiązane są złożyć informację o opłacie paliwowej właściwym organom. W omawianym artykule wprowadzono zmianę polegającą na doprecyzowaniu, że podmioty niebędące importerami, podlegające na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu z tytułu importu w zakresie akcyzy od paliw silnikowych oraz gazu, zobowiązane są do składania informacji o opłacie paliwowej właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, a nie jak dotychczas właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego. Przedmiotowa zmiana zapewniła spójność z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, z późn. zm.), na mocy którego, podatnikiem akcyzy jest również podmiot niebędący importerem, jeżeli ciąży na nim obowiązek uiszczenia cła. W pozostałym zakresie wzór informacji w sprawie opłaty paliwowej nie uległ zmianie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt, wynik analizy możliwości osiągnięcia celu za pomocą innych środków

Projektowane rozporządzenie przewiduje zmianę wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej. Oczekiwany efekt będzie dostosowanie przepisów rozporządzenia do regulacji ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym w zakresie terminów, w jakich podmioty obowiązane są złożyć informację o opłacie paliwowej właściwym organom.

Przeprowadzona analiza wykazała, że nie jest możliwe osiągnięcie celu projektu rozporządzenia za pomocą innych środków niż zmiana wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt rozporządzenia zawiera rozwiązania stanowiące domenę prawa krajowego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Urzędy skarbowe	44	www.mf.gov.pl	Zmiana wzoru informacji otrzymywanej od podmiotów zobowiązanych do złożenia informacji w sprawie opłaty paliwowej na podstawie art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym
Urzędy celno-skarbowe	16	www.mf.gov.pl	jak wyżej
Producenci paliw silnikowych lub gazu	Brak danych	Brak danych	Zmiana wzoru informacji w sprawie opłaty paliwowej jaką są zobowiązani

			składać odpowiednio do właściwego naczelnika urzędu skarbowego albo naczelnika urzędu celno-skarbowego na podstawie art. 37o ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym
Importerzy paliw silnikowych lub gazu	Brak danych	Brak danych	jak wyżej
Podmioty dokonujące nabycia wewnątrzspółnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych lub gazu	Brak danych	Brak danych	jak wyżej
Inne podmioty podlegające na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu	Brak danych	Brak danych	jak wyżej

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministra Infrastruktury oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy proces legislacyjny”.

Projekt został skierowany w ramach konsultacji do: Polskiego Kongresu Drogowego, Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Drogownictwa, Banku Gospodarstwa Krajowego, Polskiej Izby Paliw Płynnych, Polskiej Izby Gazu Płynnego, Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego, Izb Celnych. Na zgłaszanie uwag wyznaczono termin 14 dni od dnia otrzymania pisma.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet jednostek samorządu terytorialnego.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

X nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ X nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ X nie dotyczy
Komentarz:	

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na pozostałe obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przepisy projektowanego rozporządzenia będą miały zastosowanie do złożenia informacji w sprawie opłaty paliwowej od pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Z uwagi na przedmiot regulacji projektowanego rozporządzenia jego ewaluacja jest niezasadna.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		